

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kış temalı bir
aşk hikâyesinden
isteyebileceğim
her şey!"

—EMILY HENRY

En Uzun Noel

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA
LAUREN

YABANCI

En Uzun Noel

birinci bölüm

26 ARALIK

Bana maymun iştahlı, düşüncesiz ya da akşamdan kalma diyebilirsiniz.

Daha önce hiç böyle anılmadım ama bu sabah kesinlikle bunları duymam gerekiyordu. Dün gece tam bir faciaydı.

Elimden geldiğince çıt çıkarmadan alt ranzadan kalktım ve buz gibi zeminde parmak uçlarımda yürüyerek merdivenlere ulaştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesin dışarıdan duyulup duyulmadığını merak ettim. İstediğim son şey, aklım başıma gelip de mantıklı düşünmeye başlamadan önce Theo'yu uyandırmak ve gözlerinin içine bakmak zorunda kalmaktı.

Merdivenin ikinci basamağı perili bir evden fırlamış gibi daima gıcırdardı; neredeyse otuz yıldır biz “çocukların” yemek yemek, oyun oynamak ve uyumak için tüm gücümüzle bir aşağı bir yukarı inip çıkmamızın kurbanı olmuştu. Bütün dikkatimle ayağımı bir üstteki sağlam basamağa uzattım ve sessizliğin bozulmadığını görünce rahat bir nefes verdim. Herkes benim kadar şanslı değildi; bu gevşek tahta gece geç saatte –ya da nasıl bakıldığına bağlı olarak sabahın köründe– gizlice eve gelen Theo'yu sayamayacağım kadar çok kez ele vermişti.

Mutfağa ulaştığımda önceliğim sessizlik değil hız hâline geldi. Hava hâlâ karanlıktı; ev sessizdi ama Rick Amca çok geçmeden uyanacaktı. Kulübe erken kalkmaya bayılan insanlarla doluydu. Bu durumu nasıl çözeceğimi bulmak için zaten kısıtlı olan vaktim hızla daralıyordu.

Dün geceye dair bir yığın hatıra korku filmlerini aratmayacak şekilde gözlerimin önünden geçtiğinde, sahanlığın üzerinde asılı ökse otunu görmezden gelip ayağımdaki baston şekerli çoraplarımda tırabzanın yanından dönerek ikinci kata çıkan geniş merdivenlerde koşmaya başladım ve koridorda sessizce ilerleyerek tavan arasına çıkan daha dar merdivenlerin kapısını açtım. Yukarı çıktığımda Benny'nin kapısını hafifçe araladım.

"Benny," diye fısıldadım serin karanlığa doğru. "Benny, uyan. Acil durum."

Odanın ilerisinden kulak tırmalayıcı bir inilti yükseldiğinde onu uyardım, "Işığı açıyorum."

"Hayır..."

"Evet." Uzanıp düğmeye basarak odayı aydınlattım. Çok uzun süredir bodrumdaki ranzalara mahkûm edilmiş bizlerin aksine, Benny her aralık ayında bu çatı katında uyuyordu ve bana kalırsa eğimli tavanları ve en uç duvardaki, içeriye mavi, kırmızı, yeşil ve turuncunun parlak tonlarında şerit şerit boyayan uzun vitray camıyla evin en iyi odası burasıydı. İçeride dar ikiz yatak dışında özenle istiflenmiş aile yadigârları, çeşitli tatlillerden kalma süsler, büyükanne ve büyükbaba Hollis'in eski, Salt Lakeli bir lise müdürü için Park City'de bir kulübe almanın gülünç bir hayal olmadığı zamanlardan kalma kışlıklarıyla dolu bir gardırop vardı. Ben çocukken diğer hiçbir ailenin kız çocuğu olmadığından burada tek başıma ya da bazen Benny beni izlerken o kışlıkları deneyerek oyunlar oynardım.

Ne var ki endişeden ölmek üzere olduğum düşünüldüğünde artık ihtiyacım olan şey bir izleyici değil, sıkıntımı paylaşabileceğim biri ve soğuk, sert bir tavsiyeydi.

"Benny, uyan dedim."

Benny dirseğine yaslanıp yatakta doğrulurken diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. Avusturalya aksanı boğuk çıkıyordu: “Saat kaç?”

Terden sırlıklam olmuş avucumda tuttuğum telefona baktım. “Beş buçuk.”

Bana kuşku dolu kısık gözlerle baktı. “Birisi mi öldü?”

“Hayır.”

“Kayıp mı oldu?”

“Hayır.”

“Kan kaybından mı ölüyor?”

“Zihinsel olarak, evet.” Odanın içinde daha da ilerleyip el örgüsü eski bir battaniyeye sarınarak, yatağa bakan hasır sandalyeye oturdum. “Yardımanın gerek.”

Elli beş yaşına gelmiş olsa da Benny, hayatım boyunca hiç değiştirdiğini görmediğim aynı kabarık küllü kahverengi saçlara sahipti. Çenesinin hemen altında biten dalgaları, sanki yıllarca yapılan permanın ardından bir noktada kendi başlarına öyle kalmaya karar vermişler gibi duruyordu. Bir zamanlar seksenlerden kalma eski bir rock grubu için turnelerde çalıştığını ya da zengin turistleri çalılıklarda kendi kıyametlerine sürükleyen bir maceracı olduğunu düşünürdüm. İşin aslı –Portlandlı bir çilingirdi– o kadar heyecan verici olmasa da turkuaz bileklikleri ve boncuklu kolyelerinin çıkardığı sesler öyleymiş gibi davranma yardımcı oluyordu.

Şu anda ise bahsettiğim saçları başının etrafında kördüğüm olmuş bir kaos halesi gibiydi.

Bu çatının altındaki on iki kişinin her biriyle uzun bir geçmişim olsa da Benny özeldi. Annemle babamın üniversite arkadaşıydı –evlenerek gruba dahil olan Kyle dışında, kulübedeki tüm yetişkinler hep birlikte Utah Üniversitesi’ne gitmişti– ancak Benny benim için bir baba figüründen ziyade daima bir arkadaş gibi olmuştu. Melbournelü, soğukkanlı ve açıkfikirli bir adamdı. Müzmin bekâr, bilge akıl hocası Benny, hayatımda düşünceleirim kontrolden çıktığında bana farklı bir bakış açısı kazandırabileceğine güvendiğim tek kişiydi.

Küçük bir çocukken onu Dört Temmuz haftası ya da Noel tatilinde görene kadar tüm dedikodularımı biriktirir ve baş başa kaldığımızda her şeyi anlatırdım. Benny anlattıklarımı can kulağıyla dinler ve nutuk çekmeden en basit, yargılardan en uzak tavsiyelerde bulunurdu. Sakinliğinin beni şimdi de kurtarabileceğini umuyordum.

“Pekâlâ.” Öksürerek pürüzlü sesini bir nebze temizledi ve birkaç asi saç tutamını yüzünden çekti. “Dökül bakalım.”

“Pekâlâ. Şöyle ki.” İçimde yükselen panik ve hızla tükenen zamana rağmen onu söyleyeceklerime yavaşça alıştırmamanın en iyisi olduğuna karar verdim. “Theo, Miles, Andrew ve ben dün akşam bodrum katında masa oyunları oynuyorduk,” diye söze başladım.

Benny alçak sesle, “Hı-hı,” diye karşılık verdi. “Sıradan bir gece.”

“Katil Kim oynuyorduk,” dedim vakit kazanmak için koyu renk saçlarımı omzumun üstüne çekerken.

“Peki.” Benny, daima olduğu gibi, minnetle dolmamı sağlayacak kadar sabırlıydı.

“Miles yerde uyuyakaldı,” dedim. Küçük erkek kardeşim on yedi yaşındaydı ve çoğu genç gibi sivri kayaların üzerinde bile mışıl mışıl uyuyabilirdi. “Andrew kayıkhaneye gitmek için çıkmıştı.”

Bu seferki “hı-hı” bir kıkırtıyla karıştıktı çünkü Benny, Andrew Hollis’in –Theo’nun abisinin– en sonunda babasına karşı çıkıp bir çocukmuş gibi ranzalarda yatmaktan kurtulmanın bir yolunu bulmasını –Noel tatili boyunca kayıkhanede kalacaktı– hâlâ çok komik buluyordu. Kayıkhaneye, kulübeden yaklaşık yirmi metre uzaktaki küçük, esintili, eski bir binaydı. En komik bulduğum yanıysa, kayıkhanenin yakınında herhangi bir su kütlesi olmamasıydı. Yaz aylarında sıklıkla arka bahçenin bir uzantısı olarak kullanılıyordu ve aralık ayında Rocky Dağları’na gidecek misafirleri ağırlamak için yapılmadığı kesindi.

Andrew Hollis’i odanın karşısındaki üst ranzada göremekten ne kadar nefret etsem de onu suçlayamazdım.

Bodrum katında uyuyan hiç kimse artık çocuk değildi.

Theo'nun (*chem*) her yerde uyuyabileceğini, kardeşim Miles'in Theo'yu idolü olarak benimsediğini ve o neredeyse oraya gideceğini, benimse tüm bunlara katlanmamın tek nedeninin Hollis ailesinin cömert misafirperverliğine dair en ufak bir şikâyetle bulunacak olursam annemin beni çıplak elleriyle öldüreceği olduğunu herkes biliyordu. Ancak neredeyse otuzuna gelmiş Andrew, görünüşe göre anne babalara taviz vermekten bıkmış ve bir kamp şiltesiyle uyku tulumu alarak burada geçirdiğimiz ilk gece kulübeyi terk etmişti.

"O zamana kadar hepimiz bir şeyler içmiştik," deyip sözlerimi düzelttim, "Miles hariç tabii. Geri kalanımızı kastediyorum."

Benny'nin kaşları havalandı.

"İki bardak." Yüzümü buruşturdum. "Yumurta likörü."

Benny'nin konuyu nereye getireceğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Ben irademin zayıflığıyla bilinirdim, Theo'ysa azgın bir sarhoş olmakla ünlüydü. Gerçi hakkını yememeliyim, Theo daima azgınlığıyla ünlüydü.

"Su içmek için Theo'yla birlikte üst kata çıktık." Dudaklarımı yalayıp yutkundum, aniden çok susamıştım. "İl, daha sonra dedik ki, 'Hadi bu sarhoşlukla karda yürüyelim!' ama bunun yerine..." Nefesimi tuttum, sözcükler boğazıma dizilip beni boğuyordu. "Antrede öpüştük."

Benny donakaldı ve hemen ardından şimdi kocaman açılmış ela gözlerini bana çevirdi. "Andrew'dan bahsediyorsun, değil mi? Sen ve Andrew?"

İşte gelmişti. Bu nazik sorusuyla Benny kaçtığım gerçeği tam on ikiden vurmuştu. "Hayır," dedim en sonunda. "Andrew değil. Theo." Söylemişim ya, maymun iştahlı.

Alkolün etkisinin geçmesiyle netleşen düşüncelerim ve sabahın beraberinde getirdiği netlikle, bir önceki gecenin kısa, çılgın karmaşası bir bulanıklıktan ibaretti. İlk adımı ben mi atmıştım, Theo mu? Tek bildiğim, aramızda geçen her şeyin şaşırtıcı derecede acemice olduğuydu. Bir nebze bile tahrik edici değildi: çarpışan dişler, abartılı inlemeler ve öpücükler. Theo'nun eli tutku

dolu bir dokunuştan ziyade muayenedeymişim gibi hissettiren bir hareketle mememe yapışmıştı. Tam da bu sırada onu ittirip başarısız bir özür girişimiyle kolunun altından sıvışarak bodrum katına koşmuştum.

Kendimi Benny'nin yastığıyla boğmak istiyordum. Ricky Hollis'in alkollü yumurta likörüne en sonunda evet dememin bedeli buydu.

"Bir dakika." Benny eğilip yatağın yakınlarında bir yerde duran sırt çantasını aldı ve içinden ince, uzun bir çubuk çıkardı.

"Dalga mı geçiyorsun, Benedict? Henüz güneş bile doğmadı."

"Bak, *Mayhem*, bana dün gece Theo Hollis'le öpüştüğünü söylüyorsun. Hikâyenin geri kalanını dinlemeden önce bir nefes çektiğim için bana bok atamazsın."

Ne diyebilirdim ki? İç çekip gözlerimi kapattım ve yüzümü tavana çevirerek dün geceyi hiç yaşanmamış kılması için evrene sessizce dua ettim. Ne var ki gözlerimi yeniden açtığımda hâlâ çatı katında –gün doğmadan önce otundan derin bir nefes alan– Benny'yle birlikteydim ve içimi daraltan devasa suçluluk yerli yerinde duruyordu.

Benny yoğun bir duman üfledi ve ince boruyu çantasına geri koydu. "Pekâlâ," dedi bana gözlerini kısıp bakarken. "Sen ve Theo diyordun."

Kâküllerimi üfleyerek yüzümden uzaklaştırdım. "Böyle söyleme lütfen."

Kaşlarını kaldırırken, *Ne dememi bekliyorsun?* der gibiydi. "Bunca yıldır annen ve Lisa'nın bu konuda şaka yaptığını biliyorsun... değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"İnsanları memnun etmeye çalıştığını biliyorum," dedi beni inceleyerek, "ama bu kadarı çok fazla."

"Bunu kimseyi mutlu etmek için yapmadım!" Kendi sözlerimi düşünerek duraksadım. "Yani öyle sanıyorum."

Ebeveynlerimizin Theo'yla benim günün birinde birlikte olacağımızı umması uzun zamandır, ta çocukluğumuzdan beri

süregelen bir şakaydı. Böylece resmen bir aile olacaktık. Ve sanırım, ikimizin birlikte olması kâğıt üzerinde çok da mantıksız sayılmazdı. Tam olarak iki hafta arayla doğmuştuk. Aynı gün vaftiz edilmiştik. Theo üst ranzadan atlamayacağına güvenilebilecek yaşa gelene kadar alt ranzada birlikte yatmıştık. Dört yaşımızdayken saçlarımı mutfak makasıyla kesmişti. Ailelerimiz akıllanıp da yara bantlarını saklamaya başlayana dek ne zaman yalnız kalsak yüzünü ve kollarını yara bantlarıyla kaplamıştım. Yemek masasından kolayca sıvışabilelim diye bir zamanlar ben onun taze fasulyelerini, o da benim pişmiş havuçlarını yerdi.

Ancak tüm bunlar çocukça şeylerdi ve artık hepimiz birer yetişkin olmuştuk. Theo iyi bir insandı ve onu severdim çünkü hemen hemen aile sayılırdık ve onu sevmekten başka çarem yoktu ancak yaşlarımızın büyümesiyle birlikte öyle farklı insanlara dönüşmüştük ki bazen tek ortak noktamızın üzerinden on yılı aşkın bir süre geçmiş gibi hissediyordum.

Daha da önemlisi (yani daha da acınası olanı) Theo'ya hiçbir zaman o gözle bakmamıştım, bunun esas nedeni kendimi bildim bileli abisinden içten içe çılgınlar gibi hoşlanmamdım. Andrew nazik, sempatik, gözalıcı ve komik bir adamdı. Şakacı, flörtöz, yaratıcı ve şefkatliydi. Ayrıca katı prensipleri olan, özel hayatını açık açık konuşmayan biriydi ve yumurta likörüyle sarhoş olup çapkın küçük kardeşiyle öpüşmüş bir kadından arkasına bakmadan kaçacağına oldukça emindim.

Bu dört duvarın arasında Andrew'a karşı hislerimi bilen tek kişi olan Benny beni beklenti içinde izliyordu. "Peki ne oldu?"

"Çakırkeyiftik. Üçümüz de kendimizi antrede bulduk: ben, Theo ve Theo'nun dili." Başparmağımın ucunu ağzıma sokup ısırmaya başladım. "Aklından geçenleri bana da söyle."

"Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum – bu hiç senlik bir hareket değil, Erişte."

Aniden kendimi savunma isteğiyle yanıp tutuştum ancak kendime duyduğum nefret bu isteği hızla kül etti. Benny benim Jiminy Cricket'imdi ve söylediklerinde haklıydı: Bu hiç benlik

bir hareket değildi. "Belki de bilinçaltım beni buna itmiştir: Bu aptal Andrew meselesini geride bırakmam gerekiyor."

"Bundan emin mısın?" diye sordu Benny nazik bir tavırla.

Hayır. "Evet?.." Ben yirmi altı yaşındaydım, Andrew ise yirmi dokuz yaşındaydı. Eğer aramızda bir şey olacağı varsa şimdiye dek çoktan olmuş olması gerektiğini ben bile kabul etmek zorundaydım.

"Yani sen de neden Theo olmasın ki mi dedin?" diye sordu Benny aklımı okuyarak.

"Planlı bir şey değildi, tamam mı? O da yüzüne bakılmayacak biri sayılmaz."

"Peki ondan etkileniyor musun?" Benny kirli sakallı çenesini kaşıdı. "Bu önemli bir soruymuş gibi geliyor."

"Birçok kadın etkileniyormuş gibi görünüyor."

Benny güldü. "Sorduğum şey bu değildi."

"Herhalde dün gece etkilenmiş olmalıyım, değil mi?"

"Ve?" diye sordu sanki gerisini duymayı isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi yüzünü buruşturarak.

"Ve..." Burnumu kırıstırdım.

"Yüzün bana aranızdakinin korkunç olduğunu söylüyor."

Derin bir nefes verip ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. "Çok kötüydü." Duraksadım. "Yüzümü yaladı. Yüzümün her yerini diyorum." Benny yüzünü daha da buruşturdu ve parmağımı ona doğrulttu. "Gizlilik yemini edeceksin."

Bir elini havaya kaldırdı. "Kime anlatacağım ki? Theo'nun ailesine mi yoksa *seninkine* mi?"

"Her şey mahvettim, değil mi?"

Benny bana çok eğleniyormuş gibi gülümseyerek baktı. "Dünyada sarhoş olup öpüşen tek siz değilsiniz. Belki de bu bir bakıma bir hızlandırıcıydı. Evren sana Andrew konusunda öyle ya da böyle önüne bakmanı söylüyor."

Kahkaha attım çünkü söyledikleri gerçekten de imkânsızmış gibi görünüyordu. Bir insan nasıl olur da böylesine iyi bir kalbi ve harika bir kıcı olan adamdan vazgeçebilirdi? Sanki geçtiği-

miz... ah, on üç yıl boyunca Andrew'u unutmayı hiç denememişim gibi. "Nasıl yapacağıma dair bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum, Erişte."

"Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağım? Yoksa olanları Theo'yla konuşacak mıyım?"

"Kesinlikle hiçbir şey olmamış gibi davranma," dedi Benny ve her ne kadar kafamı kuma gömmek için bana izin vermesini umsam da haklı olduğunu biliyordum. Yüzleşmelerden kaçınmak Jones ailesinin en büyük kusuruydu. Annemle babamın birer yetişkin gibi oturup hislerini karşılıklı olarak olgunca tartışmalarının sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi – ki boşanma avukatları da size bu kadarını söylerdi. "Daha fazla vakit kaybetmeden git ve onu uyandır. Aranızdaki sorunu çöz."

Gözleri önce pencereyi, yavaş yavaş ağaran gökyüzünü, sonra da beni buldu. Panik yüzümü tamamen ele geçirmiş olmalıydı çünkü beni sakinleştirmek istercesine elini benimkinin üzerine koydu. "Sorunlarla yüzleşmeden her şeyi geçiştirmek gibi bir huyun olduğunu biliyorum ama bu burada geçirdiğimiz son günümüz. Bu konuyu kapatmadan buradan gitmek istemezsin. Bir sonraki Noel'de geri döndüğünde olacakları düşünsene."

"Duygusal sezgileri en kuvvetli çilingir sen olmalısın, bunu biliyorsun değil mi?"

Benny güldü. "Konuyu değiştiriyorsun."

Ellerimi dizlerimin arasında sokup eskimiş ahşap zemine bakarken başımı salladım. "Bir soru daha."

"Hı-hı?" Çıkardığı mırıltı bana sormak üzere olduğum şeyi tam olarak bildiğini söylüyordu.

"Andrew'a söyleyecek miyim?"

Bana başka bir soruyla karşılık verdi. "Andrew'un bilmesini gerektirecek ne var ki?"

Gözlerimi Benny'nin yüzüne çevirdiğimde anlayış dolu nazik ifadesini gördüm. *Of!* Haklıydı. Andrew'un bilmesine gerek yoktu çünkü söylediklerimi hiçbir şekilde umursamayacaktı.

ikinci bölüm

Benny'nin odasından gizlice çıkarken ev halkının hâlâ uyuyor olması için dua ediyordum ve içerisi genel anlamda sessiz sakindi. Planım şuydu: Diğerleri kalkmadan Theo'yu uyandır, onunla mutfakta konuşmak istediğini söyle – hayır, mutfak olmazdı, antreye çok yakındı. Aranızdakileri tatlıya bağla. Yaşananların önemsiz olduğunu, aramızı garipleştirmesine gerek olmadığını ikinizin de bildiğinden emin ol. Öpücük, yumurta likörünün suçuydu! Kesinlikle başka hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Baştan savma bir öpücük ve bir meme kavrama için fazla mı paranoyak davranıyordum? Kesinlikle. Ama Theo benim için aileden farksızdı ve böyle şeyler genellikle karmaşıklaşmaya meyilli olurdu. Bu huzurlu “seçilmiş aile” dinamiğimizin köküne yerleştirilmiş, patlamaya hazır bomba olmak istemiyordum.

Burada geçirdiğim yüzlerce sabah boyunca Andrew ve Theo'nun babası Ricky kurabiyeleri kemirip yarı zombi gibi kahvesini yudumlarken ben çoktan uyanmış, mutfakta oturuyor olur ve solitaire'de sessizce hile yapardım. *Maelyn Jones, sen ve ben bir elmanın iki yarısıyız*, derdi Ricky afyonu patladıktan sonra.

Ancak bu sabah henüz kalkmamıştı. Onun yerine karşımda dev bir Lucky Charms gevreği kâsesine eğilmiş Theo vardı.

Onu kısa saçla görmeye hâlâ alışamamıştım. Theo zaman zaman kısa bir atkuyruğu şeklinde topladığı, kendimi bildim bileli koyu renkli dalgalı sörfçü saçlarını hepimizin kulübeye varmasından yalnızca birkaç gün önce kestirmişti. Kapı eşiğinde durmuş, etrafım yılbaşı süsleri ve dün sabah Andrew'un ikizlerle birlikte astığı, kâğıttan yapılmış çobanpüskülleriyle doluyken, Theo'nun kısa saçlı kafasının tepesine bakıyor ve bir yabancı gibi görüldüğünü düşünüyordum.

Burada olduğumu bildiğinden emindim ama farkında değilmiş gibi yapmaya devam ediyor, önündeki mısır gevreği kutusundaki besin değerlerine derin bir hayranlık duyuyormuş gibi yapıyordu. Çenesinden süzülen süt damlasını elinin tersiyle sildi.

Midem kasıldı. "Merhaba," dedim ortada duran bir kurulum bezini katlarken.

Gözleri hâlâ kutunun üzerindeydi. "Merhaba."

"İyi uyudun mu?"

"Evet."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda üzerimdeki pijamaların içinde sutyenimin olmadığını anımsadım. Çıplak ayaklarımın altındaki muşamba zemin buz gibiydi. "Erkencisin."

Büyük omuzlarından birini silkti. "Öyle."

Gözlerimi kırıştırdığımda yaşananlar aniden netleşmeye başladı. Şu an karşımda Ömürlük Arkadaşım Theo değil, Ertesi Sabah Theo'su vardı. Çoğu kızın gördüğü Theo buydu. Hatam çoğu kız gibi olmadığımı varsaymaktı.

Kahve demliğine ilerleyip içine filtresini koyduktan sonra çok kavrulmuş kahveyi de ekleyip demlenmeye bıraktım. Kahvenin sert kokusu zihnimi doldurdu ve yalnızca bir anlığına bile olsa kafamı pişmanlığımdan uzaklaştırdı.

Tezgâhın üzerinde duran içi boş Noel takvimine baktım – boş olmasının nedeni Noel'in dün olması değil, Andrew'un çikolatayı çok sevmesi ve beş gün önce tamamını bitirmiş olmasıydı.

Andrew ve Theo'nun annesi Lisa bayramın ilk gününde bir tür kurabiye barı yapmıştı ancak babamın dişlerinden birini kırdığını gördükten sonra kimse risk almaya gönüllü olmadığından neredeyse hiç el sürülmemişlerdi.

Bu mutfaktaki her bir tabağı, fırın eldivenini, havluyu ve tabak altlığını bilirdim. Bu ev çocukluğumu geçirdiğim kendi evimden bile daha değerliydi benim için ve bunu yumurta likörüne batmış aptal kararlarla mahvetmek istemiyordum.

Derin bir nefes aldım ve buraya gelme nedenimizi düşündüm: Kendi seçtiğimiz ailemizle kaliteli zaman geçirmek. Hep bir arada oluşumuzu kutlamak. Zaman zaman birbirimizi delirtsek de burayı seviyor, gelmeyi bütün yıl dört gözle bekliyordum.

Theo'nun kaşığını masaya bırakmasıyla çıkan şingirti beni içinde bulunduğum, gerginlikle dolu mutfığa geri döndürdü. Mısır gevreği kutusunu kâsesinin üzerinde sallayıp yeniden doldurdu.

Bir kez daha onunla konuşmayı denedim: "Acıktın mı?"

Homurdandı. "Evet."

Yargısız infaz yapmamaya karar verdim. Belki de utanıyordu. Benim yerin dibine girmek istediğim kesindi. Belki de özür dilemeli ve hemfikir olduğumuzdan emin olmalıyım. "Bak, Theo. Dün gece konusunda..."

Mısır gevreğini ağzına götürürken güldü. "Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu, Mae. Olayı böyle büyüteceğini bilmem gerekirdi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Olayı büyütmek mi?

Bir anlığına en yakınımıdaki objeye atılıp kafasına fırlattığımı hayal ettim. "Sen ne saçmalıyor—" diye söze başladım ancak yaklaşan ayak sesleri başlamak üzere olduğum azarı yarıda kesip Theo'yu dökme demir nihaleyle beyninin dağıtılmasından kurtardı.

Ricky içeri girdi ve pürüzlü sesiyle ikimize de, "Günaydın," dedi.

Bir fincan alıp beklenti içinde bana uzattığında kahvesini doldurdum ve ayaklarımızı sürüyerek masaya ilerledik: Bu bizim küçük rutinimizdi. Ancak yerine oturmuş davetsiz misafir

Theo'yu gördüğünde bocaladı ve başka bir sandalye çekip rahatlamış bir şekilde iç çekerek kahvesini kokladı.

Her zamanki sözlerinin dudaklarından dökülmesini bekledim. Söylemesi an meselesiydi. *Maelyn Jones, sen ve ben bir elmanın iki yarısıyız.* Ancak beklentim boşa çıktı. Theo normalde sıcacık olan bu ortamda soğuk bir sessizliğe neden olmuştu ve göğsümün içinde bir paniğin kıvılcımlandığını hissettim. Ricky Gelenekler Kralı, bense tahtının su götürmez vârisiydim. Burası, dünya üzerinde ne yaptığımı ya da kim olduğumu sorgulamadığım tek yerdi ancak önceki gece Theo'yla senaryonun dışına çıkmıştık ve artık her şey garipleşmişti.

Masanın öteki ucundan ona baktım ama Theo başını kaldırmadı. Ağzını akşamdan kalma bir kolej bebesi gibi Lucky Charms'la dolduruyordu.

Theo tam bir pislikti.

Öfkem aniden gözümü kör edecek şekilde alevlendi. Nasıl olur da bana bakma cesaretini bile gösteremezdi? Sarhoşluğun neden olduğu birkaç öpücük Theo Hollis için önemli olmamalıydı, kolayca silinebilecek birkaç çizikten ibaret olmalıydı. Ama sanki bile isteye bu çizikleri kanırtarak derinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Ricky başını yavaşça bana çevirdi, sorgulayan ifadesini gözümün ucuyla görebiliyordum. Belki Theo haklıydı. Belki de olayı büyütüyordum. Gayretle gözlerimi kırıştırdım ve ayağa kalkmak için sandalyemi geriye çektim.

"Sanırım kahvemi dışarıda içip burada geçirdiğim son sabahın tadını çıkaracağım."

İşte. Theo'nun biraz olsun akli varsa –ki şu an bu tartışmaya açıktı– imamı anlayıp konuşmak için peşimden dışarı gelirdi.

Ancak üzerimde uzun kabanım, kalın çoraplarım, botlarım ve battaniyemle verandadaki salıncağa oturduğumda hem içim hem de dışım buz kesmiş gibiydi. Bu özel yerin temellerini sarsmak istemiyordum, tam da bu yüzden Theo'nun flörtöz tavrının beni baştan çıkarmasına izin vermemiş ya da Benny dışında

kimseye Andrew'a karşı gerçek ve sevgi dolu hisler beslediğimi itiraf etmemiştim. Ebeveynlerimizin sarsılmaz dostluğu bizim doğmamızdan çok daha önceye dayanıyordu.

Lisa ve annem üniversitede oda arkadaşıymış. Babam, Aaron, Ricky ve Benny kampüs dışında, harap hâldeki kiralık bir evde hep birlikte yaşamış ve Viktorya döneminden kalma o eski eve inanılmaz yaratıcı bir isim bulup Uluslararası Bira Evi demişler. Fotoğraflara bakılırsa da evleri *Çılgınlar Okulu*'ndan fırlamış gibi görünüyordu. Aaron mezuniyetin ardından Manhattan'a taşınıp Kyle Liand'la evlenmiş ve nihayetinde ikiz çocuklarını evlat edinmişler. Ricky ve Lisa Utah'da kalmış, Benny ise Portland'da karar kılmadan önce bütün Batı Yakası'nı turlamış. Annemle babam doğup büyüdüğüm Kaliforniya'da kök salmaya karar vermiş ve ben dokuz yaşına geldiğimde annem Miles'ı –Sürpriz Bebeği– doğurmuştu. Boşanmalarının üzerinden üç yıl geçmişti ve annem yeniden evlenip mutluluğu bulmuştu. Babam içinse... aynı şeyi söyleyemezdim.

Aaron, üniversitedeki üçüncü yılı sırasında annesini ve erkek kardeşini bir trafik kazasında beklenmedik şekilde kaybetmesinin ardından bu arkadaşlıklarla hayata tutunduğunu sık sık söylerdi ve grup, bayramları hep birlikte kutlamak için onda toplanırdı. Hayatın tüm bu iniş çıkışlarına rağmen gelenek her daim süregelmişti: 20 Aralık her gelip çatığında kendimizi Ricky'nin son derece özel ve ayrıntılı Noel programına teslim ederdik. Annemle babamın boşandığı yıl dahil, kendimi bildim bileli tek bir yılı dahi es geçmemiştik. O zamanın çok da rahat olduğunu söyleyemezdim –*gergin* demek bile yetersiz kalırdı– ancak bir şekilde kan bağımızın olmadığı ailemizle zaman geçirmek kendi ailemizdeki sarsıntıların hafiflemesine yardımcı olmuştu.

Bu tatilleri takvimimde daima kutlamalar için kullandığım kırmızı renkle daire içine alırdım. Burası yalnızca Andrew Hollis burada olduğu için değil, mükemmel bir kış kulübesine ev sahipliği yaptığı, mükemmel insanlarla dolu olduğu, kar miktarı ve huzur seviyesinin mükemmelliği nedeniyle de benim vaham

gibiydi. Tek bir detayını bile değiştirmek istemediğim kusursuz Noel'imdi.

Yani az önce her şeyi tam anlamıyla yerle bir mi etmiştim?

Öne eğilip kollarımı kendime çektiğim bacaklarıma sardım.
Bir enkazdan farksızım.

"Enkaz falan değilsin."

İrkilip başımı kaldırdığımda Andrew'u karşımda dikilirken buldum, dumanı tüten kahvesini elinde tutarken bana sırtarak bakıyordu. Sabahın parlak ışıkları altında gördüğüm yüzü –muzip yeşil gözleri, çıkmak üzere olan sakallarının gölgesi ve sol yanağındaki yastık izleri– karşısında bedenim tahmin edilebilir tepkiler verdi: Kalbim uçurumdan atlıyormuş gibi çarparken karnım sıcacık bir hisle doldu. Aynı anda hem şu an en çok görmek istediğim hem de beni rahatsız eden şeyi bilmesini dilediğim son kişi oydu.

Saçımın nasıl göründüğünü anımsamaya çalışırken sutyen takmaya zaman ayırmış olmayı dileyerek battaniyemi çeneme çektim. "Kendi kendime mi konuşuyordum?"

"Aynen öyle yapıyordun," deyip gülümsediğinde güneş bulutların ardında saklandığı yerden çıkmış gibi hissettim. Gamzeleri o kadar derindi ki tüm umutlarımı ve hayallerimi içlerinde kaybedebilirdim. Dişlerinin parladığına yemin edebilirdim. Kahverengi kusursuz bir bukle sanki bu ânı bekliyormuş gibi alnına düştü. Benimle gerçekten de dalga geçiyor olmalıydı.

Aman Tanrım, kardeşiyle öpüşmüştüm. Suçluluk ve pişmanlık boğazımda ekşi bir tat bırakıyordu.

"Hükümeti alaşağı edip Beyoncé'yi korkusuz liderimiz olarak hak ettiği koltuğa geçirme planlarımı da açık ettim mi?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"O kısımdan sonra gelmiş olmalıyım." Andrew keyifle bana baktı. "Sadece enkazdan farksız olduğunu söylediğini duydum." Yüzünde tam olarak anlamlandıramadığım oyunbaz bir ifade vardı. Dehşet, karın boşluğuma hızlı bir tekme attı.

Parmağımı yüzüne doğrulttum. "Burada ne dönüyor?"

“Ah, hiçbir şey.” Andrew yanıma oturup kolunu omzuma atarak alnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları hissettiğim dehşet duygusunu sakinleştirmeye yetecek kadar dikkat dağıtıcıydı ve geri çekilirken ona engel olmamak için kendime zor hâkim oldum. Bir gün Andrew Hollis’in uzun, sıkı kucaklamalarından biriyle sarmaladığı kişilerden biri olabilirim, bu, kavurucu bir günde büyük bir bardak suyu lıkır lıkır içmeye eşdeğer olurdu. Onu asla hak etmediğimin farkındaydım –herhangi bir fani için fazla iyiydi– ancak yine de onu istemekten geri durmuyordum.

Yüzü saçlarımın arasındayken gülerek adımı söylediğinde üzerime bir huzursuzluk çöktü.

“Bu sabah çok neşelisin,” dedim.

“Ve sen de hiç *değilsin*,” dedi öne eğilip muzipçe yüzümü incelerken. Boynunda duran kulaklıklar hafifçe öne düştüğünde dinlediği müziği kapatmaya yeltenmediğini fark ettim; Cult’ın “She Sells Sanctuary” şarkısı belli belirsiz kulağıma geliyordu. “Ne oluyor, Maisie?”

Birlikteyken bunu yapardık; yaşlı karakterlerimiz Mandrew ve Maisie’ye bürünürdük. Seslerimizi –oyun oynamak, sırlarımızı paylaşmak, birbirimize sataşmak için– titrek ve tiz hâle getirirdik ancak bugün ona ayak uyduramayacak kadar endişeliydim. “Olan bir şey yok.” Omuzlarımı silktilim. “Pek iyi uyuyamadım.” Yalan ağzımda nahoş tat bıraktı.

“Kötü bir gece miydi?”

“İıı...” İç organlarım parçalarına ayrılıyor gibiydi. “Biraz?”

“Demek sen ve kardeşim, ha?”

Kafamın içindeki her şey yanıp küle döndü. Beynimin kalıntıları karın üzerine savruldu. “Aman Tanrım.”

Güldüğünde Andrew’un omuzları yükselip alçaldı. “Siz yok musunuz siz! Demek gizli kapaklı işler çeviriyorsunuz!”

“Andrew... Öyle bir şey yok... Ben...”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Yani bu şaşırtıcı bir haber sayılmaz, değil mi?” İfademi incelemek için geri çekildi. “Sakin ol, ikiniz de yetişkin insanlarsınız.”

Sızlanıp yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Anlamıyordu ve daha da kötüsü... gerçekten umurunda *değildi*.

Andrew'un sesi yumuşadı ve aniden özür diler bir hâl aldı. "Böyle kafayı yiyeceğini düşünmemiştim. Yalnızca sataşıyordum. Dürüst olmak gerekirse, Theo'yla aranızda bir şeyler olmasının an mesele—"

"Andrew, hayır." Çaresizce etrafıma bakındım. Karşımda sürpriz bir kaçış kapısı bulmak harika olurdu. Bunun yerine gözüme ani bir gümüş parıltısı çarptı – Andrew'un gülünç derecede korkunç Noel temalı kazağının kolu çöp kutusunun kenarından sarkıyordu. Hollis ailesinin corgi cinsi köpeği Miso, Noel Arifesi'nde kazağı parçalamıştı ve Lisa yırtığın dikilemeyecek kadar kötü olduğuna karar vermiş olmalıydı. Çöp kovaşında ona eşlik etmek şu an çok da kötü bir fikirmiş gibi görünmüyordu. "Aramızda öyle bir şey yok."

"Sorun değil, Maisie." Verdiğim tepkiye şaşırdığını görebiliyordum ve geçirdiğim krizi yanlış yorumlayıp güven verici bir tavırla elini koluma koydu. "Kimseye söylemeyeceğim."

Boğazım utanç ve suçlulukla daraldı. "S-sana söylediğine inanamıyorum."

"Söylemedi," dedi Andrew. "Dün gece telefonumu mutfakta unuttuğum için eve geri döndüm ve ikinizi gördüm."

Andrew bizi *görmüş* müydü? Lütfen, şuracıkta öleyim.

"Hadi ama ufak bir öpücüğü bu kadar büyütme. Annesi ökse otunun yerini her gün değiştiren adamla konuşuyorsun. Bu grubun yarısı bir noktada birbirlerini öpmüştür." Elini yumruk yapıp başıma sürttü ve nasıl mümkünse, yerin dibine girme arzum daha da şiddetlendi. "Babam seni kahvaltıya çağırmam için beni gönderdi." Muzip bir tavırla omzuma hafifçe yumruk attı, bir dost gibi. "Sana biraz sataşmak istemişim sadece."

Bana göz kırpmasının ardından Andrew arkasını dönüp eve doğru ilerledi ve beni akıl sağlığımı bulma çabamla baş başa bıraktı.

İçeride, Noel müziği hâlâ berrak bir şekilde yankılanmaya devam ediyordu. Oturma odası bayramdan artakalanların konaklama yerine dönmüştü: bir yığın eğri büğrü katlanmış kutu, hediye paketleriyle tıka basa dolu çöp torbaları ve gelecek sene yeniden kullanmak için katlanmış kurdelelerin konulduğu saklama kutuları. Valizler ön kapının yanına sıralanmış vaziyetteydi. Ben verandada aklımı kaçırmak üzereyken ev halkı mutfağı doldurmuştu ve görünüşe göre babamla Aaron'ın sahanlıkta Lisa'nın sürekli yerini değiştirdiği ökse otuna yakalanmalarıyla çıkan şamatayı kaçırmıştım.

Kahvaltı çoktan hazırlanmıştı: Annem son bir parça jambonu patatesli yumurtaya eklemiş ve dolapta kalan her şeyden bir güveç hazırlamıştı. Lisa, Danimarka'ya özgü *sigtebrød'u** çıkarmış, Ricky'ye tabakları pankek ve pastırmayla doldurmuştu. Birkaç aya yaymamız gereken kalorileri iki gün içinde tükettiğimizden hepimizin üzerine bir miskinlik çökmüştü ancak ortalıkta böyle suratsız gezmemizin bunun hep birlikte geçirdiğimiz son sabah olmasından kaynaklandığının da farkındaydım. Bu odada dokuz-beş hayatın tekdüzeliğine dönmekten korkan tek kişi ben değildim.

Birkaç saat içinde annem, babam, Miles ve ben arabayı yükleyip havalimanına doğru yola koyulacaktık. Oakland'a birlikte uçacak ve orada yollarımızı ayıracaktık. Annemin yeni eşi Victor yılda bir kez iki yetişkin kızıyla çıktığı tatilden geri dönmüş olacak, annemi çiçekler ve öpücüklerle karşılayacaktı. Babamsa Kaliforniya Üniversitesi yakınlarındaki dairesine tek başına arabayla gidecekti ve muhtemelen onu haftalar boyunca görmeyecektik.

Ve pazartesi günü gelip çatığında, istifa etme cesaretini bir türlü gösteremediğim işime geri dönecektim. Bu hayattan zevk almak *istesem* de yapamıyordum. Telefonum kusursuz bir zamanlamayla, yarın sabaha kadar patronuma bir kâr-zarar çi-

* Elenmiş çavdar unuyla yapılan bir Danimarka ekmeği -çn

zelgesini e-posta atmam gerektiğini hatırlatarak öttü. Buraya geldiğimizden beri laptopuma elimi bile sürmemiştim. Sanırım havalimanına giden yolda ne yapacağımı biliyordum. Buradan gitmeyi her düşündüğümde vücudumun her zerresine bir ağırlık çöküyordu.

Hepimiz dumanı tüten yemek tabaklarının etrafındaki yerlerimize geçtik.

Yemek sırasında telefon kullanmamız sözde yasaktı ancak bir şekilde Miles ve devasa kahverengi gözleri her seferinde bu yasaktan sıyrılmayı başarıyor, kimse kafasını Instagram'a gömmüş, birbiri ardına manken, spor araba ve golden retriever fotoğrafları beğenen Theo'yla tartışma zahmetine girmek istemiyordu. Bana hâlâ bakmıyor, tek kelime dahi etmiyordu. Ona göre burada bile değildim.

Benny'nin o nazik, anlayışlı tavrıyla beni izlediğini hissedebiliyordum ve kısa bir süreliğine bakışlarımı onunkilere çevirdim. Gözlerimle gönderdiğim mesajı aldığını umdum: *ANDREW, THEO'YLA ÖPÜŞTÜĞÜMÜZÜ GÖRMÜŞ VE TAM ŞU AN ERİYİP PARKELERİN ARASINDAN YOK OLUP GİTMEK HARİKA OLURDU.*

Kyle fincanını kahveyle doldururken bir şarkı mırıldanıyordu. Bir yerinde günahlarının bedelini ödeyen Akşamdan Kalma İsa saklıyor olmalıydı çünkü dün geceki kokteyl partimize rağmen hâlâ bir Broadway sahnesine fırlayıp önümüzdeki haftaya dans ederek girebilecek gibi görünüyordu. Kocasını Aaron'sa onun aksine ağzına tek damla içki sürmemesine rağmen yorgunluktan ölüyormuş gibi duruyordu: Küçük bir orta yaş krizinden geçiyordu.

Görünüşe göre bu durum arkadaşlarından birinin, saçlarının neredeyse tamamen ağarmasına rağmen *onun yaşındaki bir adam için iyi görüldüğünü* söylemesiyle başlamıştı. Kyle arkadaşının bunu kötü niyetle söylemediğine yeminler etse de Aaron'ın umursadığı söylenemezdi; saçları şu an siyahın öyle bir tonuna boyanmıştı ki, hangi odadaysa orada bir delik varmış gibi gö-

rünüyordu. Bu yolculuğun çoğunu deli gibi spor yapıp aynalara kaşlarını çatarak geçirmişti. Aaron'ın derdi önceki gece çok içmesi değildi; dün o kadar çok sınav çekmişti ki bardağı bile ağzına zor götürüyordu.

Dönüp odayı inceleme sırası artık Kyle'daydı. "İçerideki bu garip atmosfer de neyin nesi?" diye sordu her zamanki yerine otururken.

"Eh, bir fikrim var," dedi Andrew kardeşine kocaman bir gülümsemeyle bakarak ve kahvem neredeyse boğazıma kaçacaktı. Benny, Andrew'un kulağına bir fiske attı.

Nihayet Theo'nun gözleri beni buldu ve hemen ardından suçlu bir tavırla uzaklara döndü.

Aynen öyle, mankafa, tam karşında duruyorum.

Ricky, Lisa'nın elini tutmadan boğazını temizledi. Aman Tanrım. Olanları onlar da mı biliyordu? Lisa annemle babama bir şey söylerse, annem biz daha garaj yoluna ulaşmadan torunlarının isimlerine karar vermiş olurdu.

"Belki de bizden dolaydır," dedi Ricky usulca. "Lisa ve benim size bir haberimiz var."

Sesindeki belli belirsiz titreme yorgun nabzımın başka bir nedenden hızlanmasına neden oldu. Lisa'nın cilt kanseri mi nüks etmişti?

Kulübenin antresindeki öpüşmemiz aniden hiçbir önemi olmayan küçük bir olay gibi geldi gözüme.

Ricky pastırma tabağını aldı ve masada elden ele dolaşması için uzattı. Lisa da aynısını güveç için yaptı. Ancak kimse elini yemeklere sürmedi. Bunun yerine hepimiz nasıl bir kötü haberle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar yemek yemeye isteksiz hâlde, tabakları sıradaki kişiye uzattık.

"İşler yolunda," diye bizi yatıştırdı Ricky her birimizin yüzüne bakarak. "Ve kimse hasta değil. Yani konu bu değil, endişelenmeyin."

Hep bir ağızdan derin bir nefes verdik ancak hemen ardından babamın içgüdüsel olarak anneminkinin üzerine koyduğu eli

gözümde illtiğinde olanları anladım. Birbirimizin sağı kadar değer verdiğimiz tek bir şey vardı.

“Ancak siz de biliyorsunuz ki bu kulübe çok eskidi,” dedi Ricky. “Çok eskidi ve her ay başımıza yeni bir sorun çıkarmaya kararlıymış gibi görünüyor.”

Göğsümde acı verici bir yumru oluştuğunu hissettim.

“Geçtiğimiz aşağı yukarı otuz yılda olduğu gibi bayramları sizlerle birlikte geçirmeye devam etmeyi umuyoruz.” El sürülmemiş pastırma yeniden ona döndüğünde tabağı aldı ve yavaşça masadaki yerine bıraktı. Kimsenin kılı bile kıpırdamıyordu, Aaron ve Kyle’ın beş yaşındaki ikizleri –dizindeki kabuk bağlamış yaranın üzerine inatla tutunmaya devam eden kirli, ayıcıklı yara bandıyla bacaklarını göğsüne çekmiş Kennedy ve kız kardeşinin kolunu kavramış Zachary– bile büyük bir korkuyla Ricky’nin söyleyeceğini bildiğimiz şeyi bekliyordu: “Ama yeni bir plan yapmak zorundayız. Lisa’yla ben kulübeyi satmaya karar verdik.”

üçüncü bölüm

Dünyanın en depresif müziğini düşünün. Gerçi onu bile annem, babam ve Miles'la kar kaplı mıcır yoldan anayola çıkarken kiralık arabamıza çöken korkunç sessizliğe yeğlerdim.

Annem ön koltukta sessizce ağlarken, babam sanki onları nereye koyacağını bilmiyormuş gibi ellerini direksiyonun üzerinde kıpırdatıyordu. Sanırım annemi rahatlatmak istiyordu ama o da buna ihtiyaç duyuyormuş gibiydi. Bu kulübe benim için bile dünyalara bedeldi ama onların hatıralarındaki yerle kıyas bile götürmezdi. Buraya ilk geldiklerinde henüz yeni evlilermiş, Miles'ı da beni de daha bebekken kulübeye getirmişler.

"Anne." Öne eğilip elimi omzuna koydum. "Her şey yoluna girecek. Önümüzdeki sene herkesi yeniden göreceğiz."

Sessiz hıçkırıkları yerini hüznünlü iniltilere bıraktı ve babam sertçe kavrıldığı direksiyonu döndürdü. Neredeyse yirmi beş yıl süren evliliklerinin ardından boşanmışlardı; kulübe, anlaşarak bir arada kalabildikleri tek yerdi artık. Aslına bakılırsa, anlaştıkları tek yer hep burası olmuştu. Lisa annemin en yakın arkadaşıyken, Ricky, Aaron ve Benny babamın hastane dışındaki tek

dostlarıydı. Babam evinden, Miles'ın velayetinden ve aylık gelirinin büyük bir kısmından vazgeçmeye gönüllü olsa da kulübede geçirdiği Noellerden vazgeçmeye hiç istekli değildi. Durumun annem için de farklı olduğu söylenemezdi. Victor'un kızları babalarıyla geçirdikleri zamanın çalınmamasından büyük mutluluk duyuyordu ve burada olduğumuzda bir şekilde geçici bir barış ortamı sağlayabiliyorduk. İçinde mutlu anılar ya da nostaljik bir geçmiş barındırmayan yeni bir yere gitmek zorundaysak bu böyle devam edecek miydi?

Bakışlarımı erkek kardeşime çevirdim ve her şeyden habersiz mutlu mesut yaşayıp gitmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Kulağında kulaklığıyla başını hafifçe sallayarak hareketli ve neşeli bir şarkıya eşlik ediyordu.

"Lisa'nın önünde kendimi bırakmak istemedim," dedi annem hıçkırıkları arasında çantasını karıştırıp mendil ararken. "Zaten perişan hâldeydi, sen de görmedin mi, Dan?"

"Ben... Evet, tabii," dedi babam lafı dolandırarak, "ama bir yandan da bu denli zor bir kararı nihayetinde verebildiği için rahatlamıştır."

"Hayır, hayır. Bu bir felaket." Annem burnunu sildi. "Zavallı dostum benim."

Miles'a uzanıp kulağına bir fiske attım.

Hızla benden uzağa kaçtı. "Bu ne içindi böyle?"

Başımı, *Ona biraz destek ol, seni ahmak*, dercesine annemize doğru eğdim.

"Anne, sorun değil." Nazikçe omzunu sıvazlarken müziğinin sesini kısma bile zahmet etmemişti. Bana, *Mutlu musun?* dercesine bir bakış atmak için başını telefonundan zar zor kaldırdı.

Başımı yeniden pencereye çevirip diğerlerine duyurmamaya çabalayarak kontrollü bir nefes verdim.

Yola çıkmadan önce Lisa verandada muhtemelen son grup fotoğrafımızı –bir şekilde arka sıradakilerin kafalarının üst kısmını kadrajdan çıkarmayı başararak– çekmiş ve hemen ardından gözyaşları, sarılmalar ve hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair

sözler gelmişti. Ancak hepimiz bunun bir yalandan ibaret olduğunu biliyorduk. Noel'i birlikte geçirmeye söz vermiş olsak da nereye gidecektik ki? Aaron ve Kyle'ın Manhattan'daki iki yatak odalı apartman dairesine mi? Andrew'un Denver'daki evine mi? Yoksa bir zamanlar annemle babamın eviyken artık annemin Victor'la paylaştığı eve mi? Garipliğe bak! Veya belki hepimiz Benny'nin Portland'daki karavanına sıkıştırdık?

Beynim isteriyle parçalanmaya başladı.

Muhtemelen bir yerlerde bir ev kiralayacak ve elimizde valizlerimiz, yüzümüzde gülümsemelerle oraya gidecektik ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yeterince kar birikmeyecek, bahçe yeterince büyük olmayacaktı; hatta belki ortada bir bahçe bile olmayacaktı. Yılbaşı ağacı süsleyecek miydik? Kızakla kayacak mıydık? Hepimiz aynı çatı altında uyuyabilecek miydik? Çocukluğumun yavaş yavaş sona ereceğini hayal etmişim, üzerinde ayan beyan *Bir Devrin Sonu* yazan tuğladan bir duvara böyle son sürat koşarak değil.

Annem derin bir nefes aldı ve hızla bize dönerek zihnimdeki kara bulutları dağıttı. Elini Miles'ın dizine koyup sevecen bir tavırla hafifçe vurdu. "Teşekkür ederim, canım." Hemen ardından aynısını bana da yaptı. Tırnaklarını fuşyaya boyamıştı ve parmağındaki alyansı sabah ışığında parıldıyordu. "Üzgünüm, Mae. Bir şeyim yok. Benimle ilgilenmek zorunda değilsin."

Duygusal sıkıntılarını üstlenmeye ne kadar meyilli olduğumu bildiğinden bu konuda daha bilinçli davranmaya çalıştığını biliyordum ama bu kırılganlığı göğsüme bir kazık saplamıştı sanki. "Biliyorum, anne ama üzülmekten daha normal bir şey olamaz."

"Senin de üzüldüğünü biliyorum."

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı babam, "merak eden varsa diye söylüyorum."

Bu sözlerinin ardından arabaya çöken sessizliğin büyüklüğü aydaki kraterlere taş çıkarırdı.

Annemin gözleri yeni yaşlarla doldu. "O kulübede yıllarımızı geçirdik."

Babam sözlerini içi boş bir ses tonuyla tekrarladı, "Yıllarımızı."

"Bir daha asla geri dönmeyeceğimizi düşünmek..." Annem bir elini kalbine bastırıp omzunun üzerinden bana döndü. "Yapacak bir şey yok," deyip elini bana uzattı. Hareketine karşılık verirsem babama, vermezsem de anneme ihanet edecekmiş gibi hissediyordum. Böylece eline uzandım ama dikiz aynasında kısa bir süreliğine babamla göz göze geldim. "Mae, bir sürü endişe çarkının kafanda döndüğünü görebiliyorum ve gelecek yıl hepimizin mutlu olmasının ya da bu geçişin pürüzsüz olmasının senin sorumluluğun olmadığını bilmeni istiyorum."

Buna inandığını biliyordum ama söylemesi kolaydı. Tüm hayatımı bulabildiğimiz her kırılğan huzuru korumaya çalışarak geçirmiştım.

Elini hafifçe sıkıp önüne dönebilmesi için onu bıraktım.

"Her şey yolunda," diye kendini telkin etti annem yüksek sesle. "Victor iyi, kızları kocaman oldu ve artık kendi çocukları var. Dostlarımıza baksanıza." Ellerini iki yana açtı. "Hepsinin keyfi yerinde. İki çocuğumun da öyle." Gerçekten öyle miydi? *Keyfim yerinde miydi?* Vay canına, bir annenin sevgisi gözlerini gerçekten de kör ediyormuş. "Sen de iyi idare ediyorsun, değil mi Dan?"

Babam omuzlarını silkti ama annem ona bakmıyordu.

Yanı başımda oturan Miles müziğin ritmine göre başını sallamaya devam ediyordu.

"Belki de yeni bir şeyler denemenin vakti gelmişti," dedi babam temkinli bir sesle. Bakışlarımızı bir kez daha dikiz aynasında buluşturdum. "Değişiklik iyi olabilir."

Ne? Değişiklik asla iyi olamazdı. Değişiklik, babamın ben beş yaşındayken hastanedeki görevini değiştirip gündüzleri asla evde olmamasıydı. Değişiklik, en yakın arkadaşımın sekizinci sınıfta uzaklara taşınmasıydı. Değişiklik, üniversitenin ikinci yılında korkunç bir tavsiyeye uyarak kısacık kestirdiğim saçla-

rımdı. Değişiklik, Los Angeles'a taşınmak ve paramın hiçbir şeye yetmediğini fark edip eve geri dönmekti. Değişiklik, sarhoş kafayla en eski arkadaşlarımdan birini öpmekti.

"Her şey bakış açısıyla alakalı, öyle değil mi?" dedi babam. "Evet, tatillerimiz biraz değişebilir ama önemli kısımlar aynı kalacak."

En önemli kısım kulübeydi, diye düşündüm ve derin bir nefes aldım.

Bakış açısı. Evet. Sağlığımız yerindeydi. Hepimiz bir aradaydık. Parasal anlamda bir sorunumuz yoktu. Bakış açısı güzel bir şeydi.

Ancak aynı zamanda dengesizdi ve parmaklarımdan arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Kulübe! Satılıyordu! Theo'yla öpüştüm ama Andrew'u istiyordum! İşimden nefret ediyordum! Miles ülkenin dört bir yanındaki okullara başvurmuştu ve muhtemelen ben daha çocukluk odamdan çıkamadan kendi evinin sahibi olacaktı!

Şu an ölecek olsam arkamdan ne söylerlerdi? Huzuru korumaya saplantılı olduğumu mu? İş görecektir bir kâr-zarar çizelgesi hazırladığımı mı? Bir yandan da sanatı sevdiğimi mi? Gerçekte ne istediğimi bir türlü bulamadığımı mı?

Radyoda çalan Judy Garland şarkısını duymazdan gelip gözlerimi kapattım ve sessiz bir yakarıшта bulundum: Evren. *Ne için yaşıyorum ben? Lütfen. Tek isteğim...*

Cümleyi nasıl bitireceğimden bile emin değildim. Mutlu olmak istiyordum ve şu anda yürüdüğüm bu yolun beni can sıkıntısına ve yalnızlığa götürmesi ihtimali ödümü koparıyordu.

Böylece evrenden basit bir şey istedim: *Beni mutlu edecek şeyi bana gösterir misin?*

Başımı cama yasladım, nefesim üzerinde buğu oluşturdu. Üzerimdeki kıyafetin koluyla silmek için cama uzandığımda, karşımda kirlilikte üzerindeki fiyonktan aşağı kalır yanı olmayan bir Noel çelengi görmek beni korkuttu. Yüksek ve tiz sesli kornayla, yeşil renkli bir bulanıklık arabamıza doğru fırladı.

“Babal” diye bağırdım.

Çok geçti. Emniyet kemerim kilitlendi ve yan tarafımıza bir darbe aldık. Metal çığlık atarken camlar mide bulandırıcı bir çıtırtıyla tuzla buz oldu. Arabadaki her şey havada uçuşurken, ben çantamın içindekilerin özgür kalıp gerçeküstü bir yavaşlıkla üzerimde süzülmesini izliyordum. Radyodaki şarkı devam ediyordu: *Geçen yıllara rağmen birlikte olacağız, kader müsaade ettikçe...*

Her şey karanlığa gömüldü.

dördüncü bölüm

Kendimi çarpışmanın etkisinden korumak için kolumu hızla yana doğru savururken nefes nefese kendime geldim. Ancak kolumu attığım yerde ne bir araba kapısı ne de cam vardı; doğruca kardeşimin yüzüne patlatmışım.

Acı bir off sesiyle kolumu yakaladı. “Dostum. Bu da neydi, Mae?”

Belimdeki emniyet kemerine rağmen hızla doğruldum ve kan bulma beklentisiyle başımı yokladım. Hiçbir şey yoktu. Bir kez daha derin, titrek bir nefes aldım. Kalbim son sürat boğazıma tırmanıp bedenimi terk edecekmiş gibi çarpıyordu.

Bir saniye. Miles sağımdaydı. Arabadayken sol tarafımda oturuyordu. Ona uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime çektim.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı omzuma doğru.

Boca ettiği Axe vücut spreyinin kokusu bile umurumda değildi şu an, hâlâ hayatta olduğu için öyle rahatlamışım ki. Hayatta olduğum için. Hepimiz için...

“Arabada değiliz,” dedim kardeşimi aniden bırakarak.

Çevremi çıldırmışçasına incelerken başımı hızla bir sağa bir sola çevirdim. Kafa karışıklığı keskin, beyaz bir ışıktı. Bir motorun ve başımın üzerindeki havalandırmanın monoton sesiydi. Kuru, fazlasıyla ısıtılmış ve defalarca solunmuş havaydı. Önümde sıralarca uzanan, bazıları arkalarındaki kargaşaya bakmak için dönmüş kafalardı.

Baktıkları kargaşanın kaynağı *bendim*.

Arabada değil, uçaktaydık. Orta koltukta ben, koridor tarafında Miles, pencere kenarındaysa sanki az önce uyanıp burnunun dibinde kafayı yememişim gibi davranan bir yabancı oturuyordu.

Kafa karışıklığı şakaklarımın zonklamasına neden oldu.

"Neredeyiz?" dedim Miles'a dönerken. Kendimi bildim bileli aklım hiç böyle uçup gitmemişti. "Daha az önce arabadaydık. Bir kaza olmuştu. Bilinci mi kaybettim? Komadan yeni mi uyan-dım?"

Eğer öyleyse beni buraya kim getirmişti? Annemle babamın baygın hâlimle beni arabaya bindirip havalimanına getirdiğini ve bu koltuğa oturttuklarını hayal etmeye çalıştım. Böyle bir şey mümkün değildi. Babam titiz bir hekim; annemse evhamlı ve aşırı koruyucu bir kadındı.

Miles bana baktı ve kulaklığının bir tarafını yavaşça kaldırdı. "Ne dedin?"

Homurdanarak kardeşimden ümidi kestim ve koridorun karşısına, babamın emniyet kemerini çözdüğü yere doğru eğildim. "Baba, ne oldu?"

Ayağa kalktı ve Miles'ın koltuğunun yanında çömeldi. "Nasıl ne oldu?"

"Araba kazası?"

Bakışlarını kardeşime çevirip yeniden bana döndü. Saçları ve sakalları beyazdı ama koyu rengini hâlâ koruyan kaşları yavaşça kalkmaya başlamıştı. Bir şeyi yokmuş gibiydi, görünürde bir çizik dahi yoktu. "Hangi araba kazası, Erişte?"

Hangi araba kazası mı?

Arkama yaslanıp gözlerini kapayarak derin bir nefes aldım.
Ne oluyordu?

Şansımı bir kez daha denemeye karar verip Miles'in kulaklığını tamamen çıkardım. "Miles, Araba kazasını hatırlamıyor musun? Kulübeden dönerken olan?"

Geriye çekildi ve pek kontrol altına alamadığım isteri krizime iğreniyormuş gibi bir bakış attı. "Uçaktayız ve Salt Lake'e gidiyoruz. 'Kulübeden dönerken' derken neyi kastediyorsun? Daha oraya gitmedik bile." Babama dönüp ellerini kaldırdı. "Yemin ederim yalnızca zencefilli gazoz içti."

Salt Lake'e mi gidiyoruz?

"Bir kamyon vardı," dedim olanları hatırlamak bile istemiyordum. "Yanılmıyorsa arkası... yılbaşı ağaçlarıyla doluydu."

"Muhtemelen garip bir rüya gördü," dedi babam Miles'a sanki yanı başlarında oturmuyormuşum gibi ve yerine döndü.

Rüya. Sanki böylesi çok mantıklıymış gibi başını salladım. Ama değildi. Rüyamda tüm tatilimizi görmüş olamazdım. Ne var ki normal şartlar altında bile Miles'tan bilgi almak imkânsızdı ve babam kare bulmacasına çoktan geri dönmüştü. Annem babamın önünde, koridor tarafındaki koltuğunda uyuyordu ve oturduğum yerden ağzının hafifçe açıldığını, boynunun garip bir açıyla kıvrıldığını görebiliyordum.

Kazadan hemen önce ne düşünüyordum? Sanırım Noel'e dair bir şeylerdi. Yoksa işim miydi? Arabanın camından dışarı bakıyordum.

Araba.

Görüldüğü üzere artık içinde olmadığımız araba.

Belki hiç binmemiştik bile.

Önümdeki koltuğun altında duran çantama uzanıp telefonumu çıkardım ve ekranını aydınlatım.

Bugünün 20 Aralık olduğunu gösteriyordu ama daha bu sabah ayın 26'sıydı.

“Vay canına.” Arkama yaslanıp etrafa bakındım. Panik görüş alanımı ele geçirip dünyayı karartıyor ve bulanıklaştırıyordu.

Nefes al, Mae.

Soğukkanlılığını kaybetme. Daha önce de krizlerle başa çıktın. Tanrı aşkına, zor durumdaki, kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun mali işlerini yönetiyorsun. Senin işin krizin TA KENDİSİ. DÜŞÜN. Bu durumun olası açıklamaları neler olabilir?

Bir: Öldüm ve burası araf. Aklımda bir ihtimal belirdi: Belki de hepimiz *Los'*taki karakterler gibiydik, babam ve Benny birkaç yıl önce sarhoş kafayla en az iki saat boyunca bu diziden şikâyet etmişti. Eğer uçak asla yere inmezse, sanırım nedenini bilecektim. Ya da bir adaya inmesi de cevap niteliğinde olurdu. Ya da hâlâ havadayken patlarsa...

Bu düşünceler sakinleşmeme zerre kadar yardımcı olmuyordu. Sıradaki teori.

İki: Babam haklıydı ve canavar gibi bir şekerleme yapıp geçtiğimiz hafta kulübede yaşanan her şeyi bir şekilde rüyamda görmüştüm. İyi yandan bakarsak, Theo'yu asla öpmemiştim. Kötü yanı... Herhangi bir kötü yanı var mıydı ki? Pazartesi günü işe dönmek zorunda kalmamak ve hatalarım olmadan en sevdiğim tatil haftasını yeniden yaşamak mı? Hem belki Hollis ailesi kulübeyi satmıyordur! Ancak sorun şuydu ki gördüklerim bir rüyaymış gibi gelmiyordu. Rüyalar bulanık olurdu, nerede başlayıp nerede bittikleri belli olmazdı ve insanların yüzleri yeterince net görünmez veya ayrıntılar doğrusal bir düzlemi takip etmezdi. Gördüklerim kafamın içini kusursuz bir netlikle dolduran altı günlük gerçek anılardan geliyor gibiydi. Hem ayrıca rüyamda biriyle öpüşecek olsam bu kişi Andrew olmaz mıydı? Sanırım Rüyadaki Mae bile o kadar şanslı değildi.

Alaycı bir tavırla güldüğümde Miles bana döndü ve kaşlarını daha da çatı. “Senin derdin ne?”

“Buna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yok.”

Yeniden telefonuna döndü, ilgisini çoktan kaybetmişti.

“Emin olmak için soruyorum,” dedim, “Salt Lake’e gidiyoruz, değil mi?”

Kardeşim bana kuşkucu bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Çok garip davranıyorsun.”

“Ciddiyim. Salt Lake City’ye gidiyoruz, öyle mi?”

Miles kaşlarını çatı. “Evet.”

“Oradan da Park City’ye?”

“Evet.”

“Noel için?”

Karşısında kalın kafalı biri varmış gibi yavaşça başını salladı. “Evet. Noel için. O bardakta zencefilli gazozdan başka bir şey var mıydı?”

“Vay canına,” dedim bir kez daha. “Belki de vardı?”

beşinci bölüm

Körükten bagaj alım yerine giden yolda ailemin gerisinde kaldım. Bu çok sayıda sabırsız bakışa maruz kalmama sebep olsa da da her şey dikkatimi çekiyor gibiydi. Yan kapıda ağlayan bir bebek. Bağıra çağıra telefonla konuşan orta yaşlı bir işadamı. Kahve kuyruğunda tartışan bir çift. Kalın mavi ceketinden kurtulmak için savaş veren genç bir adam.

Déjà vu hissini üzerimden bir türlü atamıyordum, sanki buraya daha önce gelmiş gibiydim. Kastettiğim yalnızca havalimanı değil, *burası* – içinde bulunduğum bu andı. Bagaj alım yerine uzanan yürüyen bandın dibinde bir adam gazlı içeceğini önüme düşürdüğünde sanki bunun olacağını biliyormuşum gibi tam zamanında durdum. Ellerinde EVE HOŞ GELDİN pankartları taşıyan bir aile yanından geçtiğinde arkamı dönüp bir süre onları izledim.

“Bunu daha önce gördüğüme yemin edebilirim,” dedim Miles’a. “Ellerinde pankart taşıyan şu aileyi.”

Dikkati çok kısa bir süreliğine arkama kayd ve hemen ardından umursamazca tekrar önüne döndü. “Utah’tayız. Buradaki

her aile ellerinde 'Eve Hoş geldin' pankartı taşıyor. Misyonerleri unuttun mu?"

"Haklısın," dedim kardeşimin çoktan geri çekilmeye başlamış figürüne. Haklıydı.

Gelen yolcu kapısından bagaj teslimine olan yürüyüşümüz boyunca sürekli geride kaldığım için hareketli bantta yalnızca bizim bavullarımız kalmıştı ve büyük bir sabırla dönmeye devam ediyorlardı. Babam çantalarımızı alıp el arabasına yüklerken annem yüzümü avuçlarının içine aldı.

Koyu renk dalgalı bukleleri bir taraftan geriye atılmıştı. Gözleri endişeyle dolup taşıyordu. "Neyin var, canım?"

"Bilmiyorum."

"Aç mısın?" Gözlerimi taradı. "Ağrı kesici ister misin?"

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Karnım aç değildi. Hiçbir sorunum yoktu. Sanki terminal boyunca havada süzülüyor ve çoktan anılarıma kazındığına yemin edebileceğim şeylere bakıyordum.

Garaj yoluna girdiğimiz sırada herkesi çoktan kulübenin verandasına sıralanmış bize el sallarken gördüğümde midem kasıldı. Bu manzarayı yalnızca altı gün önce 20 Aralık'ta gördüğümünden emindim. Son varan aile olduğumuzu hatırlıyordum. Uçuş saatleri düzensizdi, bu yüzden de Kyle, Aaron ve ikizleri kulübeye cuma gecesinden gelmişti. Theo ve Andrew'un da arabayla her zamankinden daha erken erken geldiğini anımsıyordum.

Lastiklerimiz mıcır kaplı yolda çıtırdarak Theo'nun dev turuncu kamyonunun yanında durduğunda Gerçekleşmemiş Araba Kazası'nda kesinlikle hurdaya dönmüş Toyota RAV4'ümüzden indik. Dört bir yanımız ânında bize sarılmak için açılmış kollarla doldu. Kyle ve Aaron beni aralarında sıkıştırdı. İkiz çocukları Kennedy ve Zachary nazikçe bacaklarıma sarıldı. Lisa'ysa ufak bir boşluk bulduğunda kalabalığın arasından kıpırdaşarak olabildiğince yanıma yanaştı. Benny uzakta durmuş

sabırla sıranın kendisine gelmesini bekliyordu, ona gözlerimle sözsüz bir yardım çağrısı gönderdim.

Zihnim olan biteni anlamlandıramıyor gibiydi. Nasıl olduysa bir yıl mı kaybetmiştim? Dürüst olalım, gerçekten ölmüş olma ihtimalim ne kadardı? Kişisel cennetimin bu kulübe olacağı düşünüldüğünde, ölüp ölmediğimi nereden anlayabilirdim ki? Gerçekten komada olsam soğuk kış havasını çıplak yüzümde hissedebilir miydim?

Lisa'nın arkasına bakıp ağaçların arasına saklanmış gizli kamera ekibini aradım. *Sürpriz!* diye hep bir ağızdan bağıracaklardı ve herkes bu özenle hazırlanmış şakaya gülecekti. *Seni tamamen kandırdık, öyle değil mi Mae?*

Kafamda dönüp duran tüm bu saçmalıklar yüzünden, bedeni sertçe kucaklayıp ayaklarımı yerden kesene kadar Theo'yu görmenin nasıl olacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Bana sarılmasını birkaç adım öteden izliyor gibiydim.

"Gülümseyin!" Lisa fotoğrafımızı çekerken patlayan parlak ışık bir anlığına gözlerimi kör etti. "Kahretsin," diye mırıldandı kaşlarını çatıp küçük ekrandaki fotoğrafa bakarken. Yüzümün yarısının kadrajı kapladığından emindim ama Lisa telefonunu cebine geri koyarken fotoğrafın yeterince güzel olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Theo beni indirdiğinde yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Antredeki öpüşmemiz hiç yaşanmış mıydı? Ve suratım şu an ne hâldeydi? Cevabı öğrenmek için yüzüme dokunmak istiyordum.

"Neyin var, ucube?" diye sordu gülerek. "İsmimi unutmuş gibi bakıyorsun."

Nihayet dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hah. Merhaba Theo."

"Muhtemelen saçın yüzünden bu kadar şaşkın." Dikkatim Theo'nun omuzlarının üzerine, sabırla kucaklama sırasını bekleyen Andrew'a kaydı. Ah, evet. Burası kesinlikle kişisel cennetimdi.

Ancak hemen ardından Andrew'un sözleri kafama dank ettiğinde diğer herkesin Theo'nun yeni saç kesimini ilk kez gördüğünü fark ettim. Bense neredeyse bir hafta önce görmüştüm.

"Evet, *vay canına*," dedim kekeleyerek, "şu hâline bak. Ne zaman kestirdin?"

Dalgın bir tavırla Andrew'u kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. Başım öylesine şiddetli dönüyordu ki bedenini kendiminkine bastırmanın mutluluğunu ilk başta algılayamadım. Andrew'un vücudu uzun uzuvlar ve sert, güçlü kaslardan ibaretti. Gövdesi düz ve sıkıydı ama beni kendine daha da bastırırken vücuduma uyum sağlıyor, burnumu okaliptüs ve çamaşır deterjanı kokusuyla dolduruyordu.

"Hey." Saçlarıma doğru sessizce güldü. "Sen iyi misin?"

Başımı iki yana salladım, selamlaşmak için gerekenden çok daha uzun süredir kollarımdaydım ama Andrew bu durumdan rahatsızmış gibi görünmüyordu ve ben de tutuşumu gevşetmek için gereken doğru beyin-kas komutunu bulamıyordum.

Bu sıcak, fiziksel çıpaya ihtiyacım vardı.

Göğsüm yavaşça gevşeyip nabzım normal ritmine döndüğünde onu serbest bıraktım ve geri çekildiğinde yanaklarında gördüğüm pembe lekeler ona şaşkınlıkla gözlerimi kısarak bakmama neden oldu.

"Geçen hafta." Theo dişlerini gözler önüne seren o geniş gülümsemesiyle elini saçlarından geçirdi.

"Ne geçen hafta?" Bakışlarımı Andrew'un yüzündeki kızarıklıktan zar zor uzaklaştırdım.

"Saçlarımı diyorum," dedi Theo bana gülerek. "Geçen hafta kestirdim. Beğendin mi?"

Sezinde bir nebze bile gariplik yoktu. İfadesi sanki, anlarsınız ya, dillerimizi birbirimizin boğazına hiç sokmamışız gibi normaldi. "Evet, evet, güzel olmuş." İnandırıcılık konusunda berbat bir iş çıkarıyordum. "Kesinlikle güzel olmuş."

Theo kaşlarını çattı. Övülmek onun için her şey demekti.

Yanında Zachary'yle, bir dal parçasıyla kara bir şeyler çi-

zen Benny'ye baktım. Konuştuğumda sesim titredi: "Merhaba Bennyciğim."

Benny sırtııp koşarak yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "İşte benim Eriştem."

Evet. Benny. İhtiyacım olan insan oydu. Sanki bir uçurumdan sallanıyormuşum da beni aşağı düşmekten alıkoyan köklü bir sarmaşıkmuş gibi ona dört elle sarıldım ve aceleyle kulağına fısıldadım, "Seninle konuşmam gerek."

"Şimdi mi?" Kendimi bildim bileli kullandığı bitkisel hippie şampuanı kokan yumuşak saçları yanağımı gıdıkladı.

"Evet, hemen."

Benny beni yere indirdi ve görüş alanımı ele geçirmekle tehdit eden panik hissi başımı döndürdü. Benny beni tutana kadar yana doğru eğildiğimin farkında bile değildim. "Hey, hey. Sen iyi misin?"

Annem hızla yanıma gelip avucunun içini alnıma yasladı. "Ateşin yok." Nazikçe çenemin altına dokunup şişmiş bez var mı yok mu diye yokladı. "Gün içinde hiç su içtin mi?"

Lisa da yanımıza geldi ve annemle birbirlerine endişeyle baktılar. "Beti benzi atmış."

Kardeşim başını telefonundan kaldırdı. "Uçaktayken de gariplik davranıyordu."

"Uçakta *kabus* görmüştü," diye düzeltti babam kardeşimi azarlar gibi. "Onu içeri götürelim." Arkamdan gelip bir kolunu belime sardı.

"Sanki ben burada değilmişim gibi konuşmayı keser misiniz?"

Kulübenin ön tarafındaki geniş basamakları çıkarken omzumun üzerinden Andrew'a baktım. Göz göze geldiğimizde bana yarı muzip yarı endişeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Üzerinde her yıl bayramın ilk günü giymeyi çok sevdiği gümüş parıltılı o korkunç kazak vardı.

Yalnızca birkaç gün önce Miso'nun paramparça ettiği kazak. Tam da düşündüğüm gibi Miso ileri atıldı. *Déjà vu*'nun etki-

siyle bağırdım, “Dikkat et, Kennedy!” Ama çok geç kalmıştım: Köpek hızla bacaklarının arasından geçti ve küçük kızın eşiğe takılıp girişe yuvarlanmasına neden oldu. Kennedy gözyaşlarına boğuldu.

Aaron ve Kyle’ın küçük kızın çenesini, dirseğini kontrol etmesini uyuşmuş vaziyette izliyordum. Bu daha önce yaşanmıştı. Kulaklarım çınlamaya başladı. Dizindeki yarayı kapatan iyice yıpranmış ayıcıklı yara bandı daha bu sabah mutfak masasında gözüme ilişmişti.

“Dizi.” Aklımı kaçırarak gibiydim. “Sıyrık dizinde...”

Kyle kızın pantolonunun paçalarından birini sıyırdı ve omzunun üzerinden bana etkilenmiş bir bakış attı. Kumaş kanı henüz emmemişti ama sıyrığın üzeri parlak kırmızı damlalarla doluydu. “Bunu nasıl bilebildin?”

Dudaklarımdan dökülen kahkaha neredeyse isterikti. “Hiçbir fikrim yok!”

Eve girdik. Kyle yarasını temizlemek için Kennedy’yi banyoya götürdü, bense oturmak için mutfağa yöneldim.

“Ona biraz su getir,” diye fısıldadı Lisa, bana bir bardak getirip sanki masa parçalanacakmış gibi nazikçe önüme koyan Andrew’a. Suyu baktığımda içine tıpkı benim yapacağım gibi fazladan buz koyduğunu fark ettim.

Bardağı kaldırıp sudan bir yudum aldım, titreyen ellerim içindeki buzların birbirine çarpmasına neden oldu. “Pekâlâ, millet, bana bön bön bakmayı kesebilirsiniz.”

Kimse kılını kıpırdatmadı. Annem yanıma gelip boştaki elimi masaj yapmaya koyuldu.

“Gerçekten, beni endişelendiriyorsunuz.” İçerideki herkes küçücük mutfakta yapılacak bir şey bulmaya çalışırken bakışlarım Benny’ninkileri yakaladığında gözlerimi kocaman açtım: *Konuşmamız gerek.*

Andrew mutfağı aşır Noel takviminden gizlice bir çikolata aldığı anda, dikkatim sanki ısı güdümlü bir füzeymiş gibi ona kaydı. Ağzına bir parça atıp sahte bir suçlulukla omuzlarını sil-

kerken bana baktı. Hemen yakınında tezgâha yaslanmış babam Endişeli Ebeveyn gözleriyle beni izlerken bakışları birden yanı başında duran güzel kurabiyelerle dolu tabağa takıldı.

Midem kasıldı. Kurabiyelerden birini alıp ısıracak ve...

Mide bulandırıcı bir çatırtı sesi odada yankılandı.

"Aman Tanrım," dedi bir parmağını ağzına sokarken. "Azıdışimi çatlattım."

AMAN TANRIM.

Lisa'nın rengi soldu. "Dan! Hayır. Olamaz. Neden?.."

Herkes hiç vakit kaybetmeden, *Dışını kıran tabii ki kurabiyeler değildi ve Biraz sert olsalar da tatları enfes*, sözleriyle onu teselli etmeye koyuldu. Andrew ağzına bir çikolata daha attı. Ben de bu kargaşayı fırsat bilip ciğerlerimi dışarıdaki temiz havayla doldurmak için mutfaktan sıvıştım.

altıncı bölüm

Dışarı çıktığımda yeniden nefes alabildiğimi hissettim.
Nefes al, nefes ver.

Derin bir nefes al ve yavaşça ver.

Bu bir rüya değildi.

Zamanda seyahat edip altı gün geriye gitmiştim.

Bu gibi şeyleri kitaplarda ve filmlerde görmüştüm: Birisi bir kaza atlatır ve ardından süper güçler kazanırdı. Uçma, insanüstü kuvvet, süper görüş kabiliyeti.

Ah be, keşke geçen haftanın loto rakamlarına dikkat etmiş olsaydım.

Bu düşünce sesli bir şekilde gülmeme neden oldu ve nefesim soğuk havada buhar bulutları oluşturdu. *Mae, aklını kaçırıyorsun.*

Dağda ormanın bittiği sınırı ve parıldayan karı izlemek doğanın en mükemmel sakinleştiricisiydi. Park City'nin eteklerinde yer alan bu yer Noel zamanı gerçekten de muhteşemdi. Defteri mi çıkarıp manzaranın resmini çizmeliydim; belki bu bitap düşmüş sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olurdu.

Komşuların evi çocukluğuma kıyasla daha fazla yeşillikle

gizlenmişti ve bu da Hollis kulübesine kışa özgü hoş bir tecrit hissi katıyordu. Mülkün her iki yanından da tahta çitler uzanıyor ve bir zamanlar babamın boyunda olan sık çam ağaçları şimdi garaj yolunun üzerinde yükseliyordu. Theo bir keresinde ağaçların arasına işemem için bana meydan okumuş, daha sonrasında bunu başarmama –ayakta başardığımı da eklemek isterim– çok sinirlenip pantolonumu çalarak eve kaçmıştı. Aynı kış Andrew ve ben yan bahçeye bir Eskimo evi inşa edip içinde uyuyacağımıza yemin etmiş ancak pes etmeden evvel yalnızca on dakika dayanabilmiştik.

Karşımdaki manzara, son kez derin bir nefes alıp ona kadar sayana ve ciğerlerimi yavaşça boşaltıp yüzümün önünde sıcak bir buhar bulutu oluşturana kadar nabzımı yavaşlatmaya ve zihnimdeki sisi temizlemeye yardımcı oldu.

“Ne boklar dönüyor böyle,” diye fısıldadım kendi kendime ve bir kez daha kahkahalara boğuldum.

“Lafı ağzımdan aldın.”

Gelen ses öyle büyük bir şiddetle irkilmeme neden oldu ki sol kolumu yanıma savurup Andrew’un elinde tuttuğu sıcak viski dolu kupayı verandanın kenarına fırlatmayı başardım. Havada bir kavis çizip kar birikintisine düşerken gözlerimiz bardağı takip etti, sıcak sıvı beyaz, pofuduk örtüyü eritip buharlaştırarak on beş yaşındayken onun için yaptığım, üzerinde tek boynuzlu at olan beyaz kupanın –kulübedeyken hep onu kullanırdı– gözden kaybolmasına neden oldu. Kupanın tabanını şeker pembesi ne boyamadan önce altına beyaz renkle *Mae + Andrew* yazdığım- dan haberi bile yoktu.

“Vay canına. Pekâlâ.” Bana bakmak için arkasını dönüp sırtını verandanın korkuluklarına yasladı. “Geldiğinde neden öyle garip davrandığını sormak için buraya gelmiştim ama görüyorum ki hâlâ kendine gelememişsin.”

Kafamda neler olup bittiğine dair öyle çok soru vardı ki düşüncelerim artık monoton bir uğultu hâlini almıştı.

“Bana sanki nerede olduğundan bihabermiş gibi bakıyor-

sun.” Andrew bir adım atıp bana yaklaştı. “Niyetim seninle biraz dalga geçmekti ama gerçekten de bir tür kafa travması geçirip bize söylemediğinden endişeleniyorum.”

“Sadece biraz kafam bulanık bugün.”

Andrew sırtıttığında iki yanağını da süsleyen gamzeleri ortama hoş bir giriş yaptı. Uzun ince parmaklarını göğsüne bastırıp konuşmaya başladı, “Benim adım Andrew Polley Hollis ki bu, bir yedinci sınıf öğrencisinin sahip olabileceği en kötü ikinci isim ve soyadıydı. Bana ‘Mandrew’ dersin. Geçimimi Red Rocks’ta ses ekipmanlarıyla uğraşarak sağlıyorum. Küçük kardeşim tam bir pislik. Bu dünya üzerinde ne bira ne de viski seven tek erkeğim. Çocukken birlikte vampircilik oynardık ve birbirimizin boyunlarında bıraktığımız izlerin öpücük morlukları olduğundan bihaberdik.” Vücudunu işaret etti. “Boyum bir seksen sekiz. Yaklaşık seksen kiloyum. Burcum koç. Bunlar” –başının üzerini kaplayan buklelerini işaret etti– “tamamen doğal ve sürekli karmakarışıklar.”

“Saçının kendi akli fikri mi var?” Sırttım. *Flörtleşiyor muyduk? Öyleymiş gibi geliyordu.*

Kapa çeneni, beyin.

“İçeride bir doğum uzmanı ve az önce nur topu gibi yepyeni bir kırık diş sahibi olmuş baban Daniel Jones’u bulabilirsin. Elleri konusunda takıntılı olmasıyla ünlüdür ve doğumla ilgili bir sürü rahatsız edici hikâye anlatır. Sürekli ateşini kontrol eden kadınsa annen Elise – ona çok benzediğini de söylemeden geçemeyeceğim. Evhamlı biri olsa da aslında çok komiktir ve günün birinde tablolarının bu evin değerinin çok daha üzerinde satacağından eminim, bu sözlerimi bir kenara yaz.”

Söylediklerini başımla onayladım, annemin kariyerinin iyiye gitmesi Andrew kadar beni de etkilemişti. Bir şey dememi bekliyordu ama devam etmesini işaret ettim çünkü sesi hipnotize ediciydi. Belli belirsiz pürüzlü, bal gibi tatlı bir derinliği vardı. Dürüst olmam gerekirse, bana sözlük okusa bile onu keyifle dinlerdim.

"Annemle babam, Lisa ve Ricky de içeride." Bana pis pis sırtarak baktı. "Babanı dışçıye götüren adam benim babam. Annemin pişirdiği şeyleri asla yemememiz gerektiğini aklından çıkarmaman en önemlisi. İskandinav kökenli bir kadın, bunu sinirinden de anlayabilirsin ve harika bir yazar. Ancak mükemmel bir aşçı tanrıçası olan Elise'in aksine Lisa'nın eli, bizim deyimi-mizle, mutfağa pek yatkın değil."

Sırıttım. "Ya da kameraya."

Andrew söylediğime güldü. "Kyle ve Aaron Amir-Liang, beş yaşında iki dâhi çocukları olan bakımlı beyefendiler. Bu sene Aaron'ın saçına ne olmuş bilmiyorum – sanki saçları ortadan kaybolmuş da yerini hiçbir yere gitmeye niyeti olmayan siyah bir boşluk almış gibi. Andrew duraksadı, sesini alçalttı. "Ayrıca altındaki tayt mıydı?"

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Sanırım öyleydi. Galiba marka eşofman dönemini arkasında bıraktığına sevinmeliyiz. Genç Mae'nin Aaron Amca hakkında bu kadar... fazla ayrıntı bilmesine hiç gerek yoktu."

Andrew bir kahkaha patlattı. "Bunu hatırlaman iyiye işaret. Kyle'in ödüllü bir Broadway oyuncusu olduğunu ve zamanında Janet Jackson'ın arkasında dans ettiğini anlatmama gerek yok çünkü bu gece bir ara bunu kendi ağzıyla söyleyeceğinden adım gibi eminim."

Dudaklarımı ısırarak bir kez daha güldüm. Gözlerimin, bir yarışma programında az önce bir milyon dolar kazanmış bir yarışmacıyı aratmayacak vahşi bir mutlulukla parladığından emin-dim. Anılarım Andrew'u asla tam tamına yansıtamıyordu. Bey-nim gözlerinin nasıl böylesine yeşil, elmacikkemiklerinin nasıl böyle keskin, gamzelerinin nasıl böylesine derin ve muzip ola-bileceğini idrak edemiyordu. Kanlı canlı karşımda olması daima bedenimde bir şok etkisi uyandırıyor.

"Zachary geçen sene Japon balığı öbür dünyayı boyladığında ölümün ne demek olduğunu öğrendi. Ortalıkta küçük bir Azra-il gibi dolanıp hepimize günün birinde öleceğimizi söylüyordu.

Kennedy'ye gelirse, her eyaletin ve dünyadaki tüm ülkelerin başkentini biliyor," dedi bir sır vermiş gibi. "Bu grubun ağzından şimdiye kadar çıkmış çıkacak en zekice şeylerin bazıları ondan geliyor ve kimsenin o küçük kızla uğraşmasına izin vermiyoruz. İlk otizmli başkanımız olacak, sözlerimi bir kenara yaz. Gerçi o zamana kadar başka kadın başkanlarımız olacağını da umuyorum."

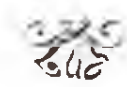
"Haklısın."

"Başka başka... Kardeşin Miles var, gerçi..." Şakayla yüzünü buruşturdu. "Akıllı bir çocuk ama geçtiğimiz iki yıldır kafasını telefonundan kaldırdığını sanmıyorum. Eğer onunla konuşmak istiyorsan telefonunu alına bağlama fikrini değerlendirebilirsin." Andrew bana doğru eğilip gözlerimi araştırmaya koyulduğunda kalbimin verandaya düşeceğini sandım. "Anlattıklarım bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

Vurmak için ona uzandım. "Kes şunu. Gerçekten iyiyim. Nedenin yalnızca rakım yüksekliği olduğuna eminim."

Andrew bu ihtimali düşünmemiş gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse sözcükler dudaklarımdan dökülmeden önce benim de aklıma gelmemiştii, böylece içeride hâlâ işlerini yapıyormuş gibi görünen bir avuç nörona zihinsel bir beşlik çıkardım. Arkamızda yankılanan ayak seslerini Benny'nin verandaya uzanan kabarık saçlı kafası takip etti. Bize katılmak için dışarı çıktığında üzerindeki ince kısa kollu tişört yüzünden titriyordu.

"Selam Erişte," dedi kaşlarını beklenti içinde havaya kaldırarak. "Böldüğüm için üzgünüm. Bir dakika benimle gelir misin?"

Geldiğimizden beri en az on farklı yardım çağrısıyla ona yalvardığım düşünüldüğünde, sanırım beni kenara çektiği için Benny'yi suçlayamazdım. İçeri girdik ve kış alacakaranlığının keskin serinliğine tezat oluşturan girişin sıcaklığı zevkten erimeye neden oldu. Koridorda yankılanan ev halkının sesi ve Andrew'un giderek azalan yakınlığıyla gerçek üzerime çöktü: Sanırım bir şekilde buraya geri dönmüştüm.

Zihnim çılglık çılgılığa bağıırıyordu, *Bu normal değil!*

Bizi herkesten olabildiğince uzağa götürmek amacıyla evin üst katına çıkan merdivenlere yöneldim. Benny'ye dönüp işaret parmağımı dudaklarımın üzerine yaslayarak parmak uçlarımızda üst kata çıkarken olabildiğince sessiz olmasını işaret ettim. Çıt çıkarmadan tırabzanın çevresinden döndük, ayaklarımızı sürterek koridoru geçtik ve tavan arasındaki odasına uzanan dik, dar merdivenleri çıktık. Küçükken buraya tek başıma çıkımdan korkardım. Merdivenler gıcırdardı ve sahanlık karanlık olurdu. Ama Benny, tavan arasına çıkan merdivenler evin gerl kalanındaki gibi güzel olsaydı herkesin yukarıya gizlenmiş hazineleri bulacağını söylemişti.

Kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi atarken Benny'yi içeri çekip kapıyı kapattım.

Kaşlarını kaldırıp tökezleyerek durduğunda turkuaz bileklikleri birbirine çarptı. "Sen iyi misin?" diye sordu, samimi endişesi aksanının sözcükleri yutmasına neden oluyordu.

Aynı gün içinde ikinci kez *-gün daha ne kadar sürecekti?-* yüzümde nasıl bir ifade olduğunu merak ettim.

"Hayır, sanmıyorum." Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için birkaç saniye dışarıyı dinledim ve yalnız olduğumuza ikna olduktan sonra fısıldadım, "İyi dinle. Akıllalmaz şeyler yaşanıyor."

Benny bilmiş bir tavırla bana göz kırptı. "Bence de. Sen ve Andrew dışarıda bayağı flört eder gibiydiniz. Konuşmak istediğin konu bu muydu? Bir şey mi oldu?"

"Ne? Hayır. Keşke olsa." Pencerenin yanında duran en uzak köşedeki sandalyeyi işaret ettim ve demek istediğimi anlayıp oturana kadar elimi havada salladım.

Benny öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve tüm dikkatini yüzüme odakladı. Güven veren sakinleştirici bakışları bitkin düşmüş sınırlarımı uyuşturan bir merhem gibiydi.

"Pekâlâ," diye başladım başka bir katlanan sandalye alıp diz dize gelecek şekilde karşısına otururken. "Sana daha önce hiç

şey izlenimi verdim mi... Nasıl söylesem? Zihinsel olarak hasarlıymışım gibi?"

"Bugünden önce mi?" diye şaka yaptı. "Hayır."

"Duygusal olarak dengesizmişim gibi?"

"On üç ila on beş yaşların arasında birkaç kez ama o zaman beri? Hayır."

"Peki o zaman, birazdan söyleyeceklerime lütfen inan çünkü çok ciddiylim."

Benny derin bir nefes alıp kendini hazırladı. "Pekâlâ. Söyle gitsin."

"Sanırım geçmişe dönüp aynı tatili tekrar yaşıyor olmam muhtemel ve bunun farkında olan tek kişi benim."

Olanları sesli söyleyince kulağa iyice deli saçmasıymış gibi geliyordu. Benny'nin gür kaşları çatıldı ve fazlasıyla uzun saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Babanın bahsettiği şu kâbusu mu kastediyorsun?"

"Hayır, ciddiylim." İçeride bana yardımcı olabilecek bir şey olmasını dileyerek odanın etrafına bakındım. Lisa'nın eski Ouija tahtası? Hayır, çok korkutucu. Theo'nun eski sihirli 8 topu? Çok çaresizce. "Altı gün önce olup bitmiş her şey yeniden yaşanıyor."

Benny cebine uzanıp naneli şeker çıkardı ve ağzına attı. "En baştan başla."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Pekâlâ. Bu sabahın erken saatlerinde *ben* 26 Aralık'ı yaşıyordum. Babam, annem, Miles ve ben arabayla havalimanına gidiyorduk – eve dönüş yolundaydık. Bir kamyon kırmızı ışıktaki geçti..." Duraksayıp parçaları birleştirmeye çalıştım. "Yanılmıyorsa yılbaşı ağaçları taşıyordu. Herkesin dikkati dağınıktı ve kaza yaptık. Hemen ardından uçakta uyan-dım." Beni hâlâ dinlediğinden emin olmak için başımı kaldırıp ona baktım. "Bugün *buraya geldiğimiz* uçakta. 20 Aralık'ta."

Sessizce, "Vay canına," dedi ve devam etti, "Anlamıyorum."

Kelimelerimi bir araya getirmeye çabalarken ona doğru eğildim. "Belki de aslında şu an seninle konuşmuyorum. Belki hastanede komadayım ya da her şey gerçekten de bir rüyadan ibaret."

Tek bildiğim bu Noel'i çoktan yaşadığım, her şeyi mahvetmeyi becerdiğim, yılbaşı ağacı taşıyan bir kamyonun üzerinden geçtiği ve şimdi geri dönüp bir kez daha tatilin başında olduğum."

"Söylediklerinden emin misin?"

"Biraz bile değilim."

Benny yavaşça başını salladı. "Güzel. Peki o zaman, devam et."

"Dönüş yoluna çıkmadan önce Rick ve Lisa hepimize kulübe yi satacaklarını söyledi."

Benny'nin ela gözleri kocaman açıldı. "Ne söylediler dedin sen?"

"Hiç sorma." Başımı abartılı bir biçimde salladım. "Yani anlayacağın üzere yola çıktığımızda hepimiz çok üzgündük. Üzerine bir de Theo'yla öpüşmemin ve Andrew'un bizi yakalamasının neden olduğu panik de..."

Benny sözümü kesti. "Geri sar."

"Senin de haberin vardı, endişelenme." Bu detayı kayıtsız bir tavırla bir kenara atmaya çalıştım. "Benim..."

Bir elini havaya kaldırdı. "Theo'yla öpüştüğünü bilmediğime emin olabilirsin çünkü eğer haberim olsaydı şu anki konumuz o olurdu."

"Eh, aslında her şeyi sana bu sabah anlatmıştım ama olan biten her şeyi –geri kalan herkes gibi– unuttun." Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Bil diye söylüyorum, geçen sefer daha çok yardımın dokunmuştu."

Benny söylediklerimi düşündü. "Kafam güzel miydi?"

"Aslına bakarsan, evet."

Bak işte, gördün mü? dercesine ellerini yukarı kaldırdı. "Oradan başlayıp her şeyi anlat."

Yeniden baş gösteren utançla homurdandım. "Dün gece yumurta likörü içmiştik."

Dudaklarından her şeyi anladığını gösteren bir, "Ah," sesi döküldü. Benny otunu severdi ancak tıpkı benim gibi, Ricky'nin yumurta liköründen tek bir bardak bile onu çarpmaya yeterdi. Bu içki bir oktan değeriyle gelmeliydi.

“Kısa ve garip bir şeydi,” dedim. “Bana ertesi sabah gidip onunla konuşmamı söylemişlin ama Theo beni tamamen görmezden geldi. Sonra Andrew’un bizi öpüşürken gördüğünü öğrendim. Sonra Hollis ailesi kulübeyi satacağını söyledi ve eve dönmek için yola çıktık. Bam – araba kazası. Bam – uçağa geri döndüm. Bam – işte buradayız.”

Benny bir ısıklık çaldı. “Anlaşılan Theo’yla iki çift laf etmem gerek.”

“Ciddi olamazsın, Benny. Tüm bunlardan çıkardığın sonuç bu mu? Tüm bu tatile yeniden başlamanın en iyi tarafı Theo’yla olanların hiçbirini aslında yaşamamış olmak!”

Benny söylediklerimi tarttı. “Bence anlattıklarını gayet sakın karşılıyorum, dostum. Basınç değişiminden kaynaklı bir tür zehirlenme yaşamadığına emin misin?”

Aklıma gelen anıyla parmağımı şıklattım. “Babamın dişi? Kırılacağını biliyordum.”

“Madem biliyordun neden onu uyarmadın?”

“Kafayı yemekle meşguldüm!” diye bağırdım ve hemen ardından aşağıdakilerin beni duymadığını umarak yüzümü buruşturdum. Sesimi alçaltıp konuşmaya devam ettim, “Hem ne diyecekti ki? ‘İmkânı yok, bu kurabiye barları leziz görünüyor mu? Theo’nun saç kesimini de çoktan görmüştüm, tam da bu yüzden bir robottan farksız davrandım. Ayrıca Kennedy’nin dizinin kanadığını nasıl bildiğimi unuttun mu?” Sanki Benny bulunduğumuz yerden mutfağı görebilecekmiş gibi kapıyı işaret ettim.

“Kazara küçük mavi çantamı kurcalamadın, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, tabii ki kurcalamadım!”

“Peki, güzel. Çünkü dolabında mantar yetiştiren bir arkadaşım vardı ve bana...”

“Benny, kafam güzel değil, sarhoş değilim, mantar falan da almadım! Çok ciddiym. Olan biten her şey beni korkutuyor!”

“Biliyorum, Mae. Pekâlâ, biraz düşüneyim.”

Aşağıdakilerin hoş geldin kokteylleri için oturma odasına geçerken çıkardığı sesler belli belirsiz kulağıma geldi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp önemli olacağını hiç düşünmediğim ama artık Benny'nin bana inanıp inanmamasını belirleyecek ufak tefek detayları aklıma getirmeye çalıştım. Kyle'ın pürüzsüz, dramatik sesi ve hemen ardından Ricky'nin derin, gürültülü kahkahası duyuldu.

"Ah. Ah." Parmaklarımı kapıya doğru şıklattım. "Kyle az önce Ricky'ye yeni dövmesini gösterdi."

Benny beni dinlerken gerindi. "Söylediğini ta buradan duydu mu? Vay canına."

"Hayır," dedim. "Hatırladım."

Bana tam anlamıyla inanmadığını görebiliyordum.

Zachary'nin mutlu kahkahaları bize ulaştı ve elimde olmadan -kafamın içindeki kaosa rağmen- gülümsedim. "Peki. Miso, Zacky'nin ayak parmaklarını yalıyor. Kahkahalarını dinlesene."

"İyi bir tahmin," diye yanıtladı Benny. "O köpek ikizlere bayılıyor."

İç çektim. "Hadi ama. İnan bana."

"İstiyorum ama söylediklerinin kulağa nasıl geldiğinin sen de farkındasın."

Sorun da buydu ya, gerçekten de farkındaydım.

"Diyelim ki haklısın," diye fısıldadı, "ve söylediklerin gerçekten de yaşanıyor. Biraz *Geleceğe Dönüş* filmine benziyor gibi, tabii sen geçmişe dönmüşsün. Bekle bir dakika." Benny başını iki yana salladı. "O filmde adam geçmişe gidiyordu, değil mi?"

Başımla onayladım ve ardından başımı sallamaya devam ettim çünkü yorgunluk bütün bedenimi öyle bir ele geçirmişti ki şuracıkta bayılmam işten bile sayılmazdı.

"Bu Doktor Brown olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Güldüm. "Tabii." Ama neşem hızla sönüp gitti. "Peki ben ne yapacağım? Tüm bunlar Theo'yu yeniden öpmeyeyim diye mi oluyor? Fazlasıyla saçma bir şov yapıyor gibisin, Evren."

"Ama Theo'yu öpmeseydin burada olmazdın," diye mantık yürüttü Benny.

"Hayır. Her şeyi Theo'yu öperek mahvettim... değil mi?"

"Hayır. Tıpkı *Yenilmezler* filmindeki gibi, hani taşları alan adamı öldürmek için zamanda geriye gitmek istiyorlardı ama onu geçmişte öldürmüş olsalardı zaten o konuşmayı hiç yapmıyor olacaktı." Duraksadı. "Kahretsin, zamanda seyahat kafa karıştırıcı."

Şakaklarımı ovdum. "Benny."

Bakışları beni bulduğunda başparmağımın ucunu ağzıma sokup çiğnemeye başladım. "Bana kalırsa Dan'le konuşmalısın," dedi en sonunda.

"*Babamla mı?* Hayatımda gördüğüm en gerçekçi ve bilimsel insan o. Bir zaman yolcusu, süper kahraman ya da kâhin olduğuma hayatta inanmaz."

Benny güldü. "Doktor olduğu için demiştin."

"Evet, doğum kanallarını ve göbek bağlarını bilen bir doktor."

Ona odaklanmadığım apaçık ortada olduğundan Benny'nin sesi daha da nazikleşti. "Temel bilgileri, gözbebeklerini ve reflekslerini kontrol etmeye yetecek kadar hatırladığından eminim."

Ah,

"Kafa travmasını kontrol etmek için mi? Gerçekten nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Benny ellerini omzuma yerleştirdi. "Sana bir şeyler olduğuna inanıyorum. Ama yapabileceğim yalnızca bundan ibaret – sana inanmaktan. Yardımcı olabileceğimden emin değilim. Baban sana her şeyin olması gerektiği gibi çalışıp çalışmadığını söyleyebilir."

Belki de durum bundan ibaretti – nörolojik bir şeyler oluyordu. Aksi hâlde tüm bunların yaşanması imkânsızdı, değil mi?

"Peki." Benny'yi yanağından öpüp başımı sallayarak geri çekildim. "A Planı: Yaralı ya da deli olduğumu varsayalım."

Benny'nin tatlı gülümsemesi soldu. "Öyle bir şey söylemedim."

"Dalga geçiyorum. Gidip babamla konuşacağım."

Ona hafifçe el sallayıp tavan arası merdivenlerine döndüm ama ilk basamağı ıskaladım. Dizlerim boşaldı ve geriye doğru düşmek yerine bedenim kayıp öne atıldı ve...

yedinci bölüm

“*A* HHHHHH!” Dik bir merdivenden düşme hissiyle irkilip bağırarak uyandım. Tırabzanı tutmak için kolumu hızla yana uzattım. Ancak ortada ne tırabzan ne de merdiven vardı. Bir kez daha doğruca kardeşimin yüzüne patlattım.

Miles acı bir *off* sesiyle kolumu yakaladı. “Dostum. Bu da neydi, Mae?”

Hızla doğrulduğumda çoktan terlemeye başlamıştım. Elimini boynuma götürdüm. Bir tirbuşona benziyor muydum? Kafam düzgün duruyor muydu? *Kendi kıcımı görebiliyor muydum?* Motordan yükselen aynı monoton sesi, aynı kuru, devridaim ettirilmiş havayı fark ettiğimde rahat bir nefes alıp gevşedim. *Her şey aynıydı.*

“*Hayır,*” diye fısıldadım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. *Yine mi?*

sekizinci bölüm

Benny bön bön bana bakıyordu. Karşımda yavaş yavaş gözlerini kırptırırken olan biten her şeyi sessizce hazmetmesini izledim. Bir kez daha.

“Bence anlattıklarını gayet sakın karşılıyorum, dostum.” Endişeyle kaşlarını çatı. “Basınç değişiminden kaynaklı bir tür zehirlenme yaşamadığına emin misin?”

Derin bir nefes alıp şakaklarımı ovarken kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım; Benny bunları daha önce yaşadığını bilmiyordu. Bana aynı soruları sorduğunu bilmiyordu. Kendimi içinde bulduğum bu zaman döngüsü her neyse, bu onun suçu değildi.

“Bu aynı günü üçüncü yaşıyışım,” dedim. “Bu konuşmayı seninle ikinci kez yapıyorum.”

“Yani babanın dişini kırdığını gördün,” dedi usulca. “Üç kere?”

“Evet.”

“Ve onu uyarmak aklının ucundan geçmedi mi?”

Oturduğum koltukta aşağı kayıp yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm ve sızlandım. Havalimanında yaşananlar her şeyiy-

le aynıydı. Buraya olan yolculuğumuz da çok farklı sayılmazdı. Ancak bu sefer, kulübeye varışım öncekinden daha da kafa karıştırıcıydı. İster yalnızca kafamın içinde ister gerçek olsun, bunu daha önce *yaptığıma*, bugünü yeniden yaşadığıma dair farkındalık üzerime çöktükçe panik boğazımın daralmasına, sesimin çıkmamasına neden olmuştu. Bunun nasıl ya da neden olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

Buraya geldiğimizden beri beni sakinleştiren tek şey, bir kez daha Andrew'la verandada geçirdiğimiz süreydi. Belki daha da solgun ve kırılğan görüldüğümünden, saçma sapan tanıtımları için daha fazla çaba sarf etmiş gibiydi.

Aralık ayında burada toplanmamızın sebebi kardan varlıklar yapmak, devasa dağlardan aşağı kızakla kaymak, yığın yığın kurabiye pişirmek ve ebeveynlerimizin gündüz gözüyle sarhoş olmalarını izlemek...

Çocukken bir rock grubundaymışız gibi oyunlar oynardık, sen David Bowie hense Janis Joplin olurdum...

Uykunda konuşuyorsun ama maalesef söylediğin şeylerin hiçbirisi utanç verici ya da ilgi çekici şeyler değil, genellikle yemek ya da kâr-zarar çizelgeleri hakkında bir şeyler geveliyorsun...

"Bu akşam başka ne olacak?" diye sordu Benny beni içinde bulunduğumuz âna geri döndürerek. Bana doğru uzanıp ellerimi nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. "Hatırladığın bir şeyler var mı, sana..."

Yarım bıraktığı cümlesini ben tamamladım. "Bana inanmana yardımcı olacak bir şeyler mi?"

Tatlı Benny özür dilercesine yüzünü buruşturup omuzlarını silkti ama onu suçladığım yoktu. Kendi yansımam gözüme hiç ilişmemişti ama tam bir akıl hastası gibi görüldüğüme emindim. Terden sıırılsıklam ve nefes nefeseydim, sinirlerim hiç olmadığı kadar yıpranmıştı. Garip bir şekilde kaskatı kesilmiştim, boynumu bir yandan diğerine çevirdiğimde odanın içinde yüksek bir çıtırtı yankılandı. Ah. Çok daha iyiydim.

Aşağından gelen sesler mutfaktan çıkıp koridoru aşarak oturma odasına ulaştı.

Bir anda ayağa kalkıp Benny'yi de aynısını yapması için çektim. "Ah, dinle. Kyle herkese yeni dövmesini göstermek üzere."

Odayı geçip kapının önüne geldik. Büyük bir dikkatle tavan arası merdivenlerinden inerken Benny'nin parmak ucunda attığı garip adımlarla Scooby-Doo'daki Shaggy'den farksız görüldüğüne yemin edebilirdim. Köşeden gizlice içeriyi izlemeye koyulduk. Ricky'nin oturma odasından yükselen sesi tüm evde duyuluyordu. "Hepiniz toplanın!" dedi Ricky. "Kyle'ın havalı yeni dövmesine bakın!"

Sözleri kulaklarımıza geldiğinde Benny kolumu öyle sıkı kavradı ki her bir parmak ucunu tenimde hissedebiliyordum.

Olanları dikkatle dinlerken gözlerimi kapattım. "Ricky, Aaron için Hendrick's almayı unuttuğundan kendini suçlu hissedecek. Miso, Zachary'nin ayak parmaklarını yalayacak ve küçük çocuk kendini kaybetmişçesine kahkahalara boğulacak. Lisa kelimenin tam anlamıyla *korkunç* bir Bob Dylan Noel albümü çalacak ve Theo'nun birasından aldığı yudum boğazına kaçıp aralıksız on dakika kadar öksürmesine neden olacak." Benny'ye bakıp başımı salladım, kendimden çok emindim. "Bekle ve gör."

Çıt çıkarmadan dikkatimizi yeniden oturma odasına çevirdik, bizi göremiyor olsalar da konuşulanları duyabiliyorduk.

"Eğer haklıysan ne düşüneceğim bilmiyorum."

"Evet, ben de öyle."

Yirmi dakikanın ardından tavan arasına geri dönmüştük ve Benny odanın içinde volta atmakla meşguldü. Kolundaki bileklikler attığı her adımda şıngırdıyordu. Bense yatakta tavanı izliyordum. Benny'nin kafayı yemesinin nedeni, olacağını söylediğim her şeyin gerçekten de olmasıydı. En sonunda yanımda durdu ve şaşkınlıkla fısıldadı, "Vay canına, henüz kafam güzel bile değil."

Söylediklerimi kanıtlamış olmaktan mutluluk duymalıyım ama haklı çıkmak benim için bir sürpriz olmadığından aklımı

kurcalayan başka şeyler vardı: *Artık hayatım böyle mi olacak? Sil-rekli aynı günü yaşamaya mahkûm mu edildim? Bir kez daha tavan arasından çıkmayı denemeli miydim yoksa yine merdivenlerden mi düşecektim?*

Ve hepsinden daha önemlisi, yaptığım şeylerin bir önemi var mıydı yoksa zaman –benim için– çoktan... bozulmuş muydu?

Eh, sanırım en kötü ihtimalle bugünü durmaksızın yeniden yaşayıp verandada Andrew'la flört edecektim.

Yattığım yerden doğrulup dirseğime yaslandım. "Pekâlâ. Ne yapacağım?"

"Bana kalırsa babanla konuşmalısın," dedi Benny büyük bir kararlılıkla.

"Olmaz." Yeniden yatar pozisyona geçtim. "Aynısını geçen sefer de söyledin. Merdivenleri uçarak inip gözlerimi uçakta açtım."

"Of," diye fısıldadı Benny suçlu bir tavırla elini ensesini götürürken. "Üzgünüm, Erişte."

Sesinin tonu kalbimi sızlatınca doğrulup oturdum ve yanağını öpmek için Benny'yi çekerek yanıma oturttum. "Senin suçun değildi."

"Belki de sadece..." Ellerini havaya kaldırdı, ne söyleyeceğinden emin değildi. "Yalnızca bu geceyi atlatmaya çalış, olur mu? Belki ne yapman gerektiği yarın netleşir. Belki konu Theo'yla ilgilidir. Belki de kulübeyle. Her şeyi çözeceğine eminim. Hayat felsefem, 'Akışına bırak,' ve şu an yapman gereken şeyin de bu olduğunu düşünüyorum." Hafifçe dizime vurdu. "İyi olacaksın, dostum."

Akışına bırak. Benny'nin hayat felsefesi tabii ki buydu.

Sonuçta zamanda yolculuk için bir elkitabı ya da tavan arasının duvarlarına açılmış bariz bir geçit yoktu – en azından Narnia'da dolaba geri dönmeleri gerektiğini biliyorlardı. Bu yüzden de sanırım apaçık ortada olan tek seçenek aşağı inip kutlamalara katılmaktı – *akışına bırakmaktan* başka yapılacak bir şey yoktu.

Ayağa kalktığımda Benny korumacı bir tavırla kolumu tuttu. "Tüm bunların dışında," dedi, "her şey yolunda mı? İş? Sosyal hayat? Aşk hayatında gelişmeler?"

Elim kapıda duraksadım. "İş mi?" Dehşetten bir yumruk ciğerlerimi sıktı. "Fena değil. Sosyal hayatım yolunda. Mira'yı, üniversitedeki oda arkadaşımı hatırlıyorsun, değil mi? Berkeley'ye geri taşındı, senin anlayacağın birlikte Yelp'te gezinip yemek yiyerek hislerimizi bastırabileceğimiz yeni restoran avına çıkıyoruz."

Benny güldü ve ardından susup beni en çok korkutan soruyu yanıtlamamı bekledi. En sonunda beni teşvik etmeye koyuldu: "Ee?"

"Aşk hayatı dediğin tam olarak neydi?" diye sordum abartılı bir biçimde. "Bir yıl içinde üç randevuya çıktım. İkisinde, birbirimize uygun olmadığımız hemen belli oldu ve çok eski ve fazlasıyla bayağı, 'Acil bir durum olmuş ve arkadaşımın bana ihtiyacı var,' bahanesini kullandım."

"Ah."

"Üçüncü adam yakışıklıydı ve iyi para kazandığı bir işi vardı, muhabbeti akıcıydı..."

"Güzel."

"...ama ikinci randevumuzda hâlâ karısıyla birlikte yaşadıklarını itiraf edip ayrı olduklarına ve yakında taşınmayı planladığına *yemin etti*."

Benny homurdandı. "Olamaz."

"Eh, hâlâ annenle yaşıyorken pek heyecanlı şeyler yaşayamıyorsun." Elimi şöyle bir sallayıp devam ettim, "Uzun lafın kısası, aşk hayatım askıda."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Hayat kolay değil."

"Bunu yeniden söyleyebilirsin." Arkamı dönerken omzumun üzerinden ona sırttım. "Hatta muhtemelen söyleyeceksin de, yalnızca bunun farkında olmayacaksın."

* Restoranların menülerinin ve mekân resimlerinin paylaşıp kullanıcıların yorum bırakabildiği bir site -çn

Benny gülüp merdivenlerden önümden inmek konusunda ısrarcı oldu ve ben de basamakları elimden geldiğince yavaş ve özenle aşmaya özen gösterdim. Zemine ulaştığımda bana samimi bir beşlik çaktı – ben de mutlulukla karşılık verdim. Artık küçük zaferleri kutluyorduk.

dokuzuncu bölüm

özlerimi açtığımda etraf karanlıktı ve önümde uzanan bu boşluğa öyle aşınaydım ki bütün bedenim bir rahatlama hissiyle dolup taştı. Nerede olduğumu adım gibi biliyordum: alt ranza, bodrum katı, kulübe. Bilmediğim şeyse *hangi zamanda olduğumdu*.

El yordamıyla telefonumu ararken karşımda ne bulmayı umduğuma dair hiçbir fikrim yoktu – günümüze mi dönmek istiyordum yoksa geçmişte kalmak mı? Bu tartışmalı bir soruydu: Telefonumun ekranına baktığımda tarihin 21 Aralık olduğunu gördüm. Ertesi sabaha ulaşmıştım ama günün geri kalanını tamamlayıp tamamlayamayacağımı kim bilebilirdi ki? Yine de kafamın içinde kendime bir beşlik çaktım. Demiştım ya, küçük zaferler.

Sırtüstü dönüp tüm bu olup bitenleri düşündüm. Yalnızca *ne* olup bittiğini değil, bunun *nedenini* de anlamak istiyordum. Bir şekilde bunun sorumlusu ben miydim? Eğer öyleyse bunu nasıl yapmıştım? Kaza yapmadan hemen önce ne olmuştu?

Annem kulübenin satılacak olmasına ağlıyordu.

Babam hayatımızdaki bazı değişikliklerin iyi olduğunu savunuyordu.

Miles her zamanki gibi kendi küçük dünyasındaydı. Ve ben-
se... Eh, zihnimin içindeki korku dolu çıkmazlara sürüklenip
kendimi bildim bileli anlamlı olduğunu düşündüğüm tek şeyi
kaybetme konusunda panikliyordum. Hemen öncesinde ise...

Duraksadım, hatırladığım şeyle karanlıkta hızla doğruldum.
*Evren, diye dilekte bulunmuştum, Ne için yaşıyorum ben? Lütfen,
beni mutlu edecek şeyi bana gösterir misin?*

Böyle bir şey mümkün müydü ki? Derin bir nefes alıp ken-
dimi bu soruya bir cevap bulmaya zorladım. *Beni ne mutlu edi-
yordu?*

Bu kulübe tabii ki. Ailem ve her aralık ayında burada bi-
zimle olan seçilmiş ailem. Bir de... Andrew'un kahkahası. Arka
bahçemde çizim yaparak geçirdiğim sessiz bir öğleden sonra.
Miles'in break dans yapmaya çalışmasını izlemek. Kulübede
kardan varlıklar yapmak. Annemin yemekleri. Karda kızakla
kaymak. Aaron'ın içi peynir dolu krepleri. İlkbaharda açık pen-
cerenin karşısında uykuya dalma hissi.

Ama özellikle buraya geri dönmüştüm. Bahar ya da yaz ayı-
na ısınlanmamıştım. Elimde çizim defterimle evimin arka bah-
çesinde de değildim. *Buradaydım.* Ve bunun nedenini bulmam
gerekiyordu.

Gözlerimi kapatıp anılarımın film şeridi gibi gözlerimin
önünden akmasına izin verdim, ta ki bir tanesi durmaya karar
verip zihnimim odağına yerleşene kadar.

Theo ve ben on üç yaşındaydık, Andrew'sa on altı yaşınday-
dı ve bu genç adamın herkesçe kabul görecektik kadar muhteşem
olduğuna ilk kez o gün karar vermişim. O zamana kadar Hollis
erkeklerini katı bir şekilde *aileden* saymış, onlara aynada kendi-
me bakıyormuşum gibi bakmışım: hiçbir duyguya kapılmadan
ve dikkatsizce. Ancak o kış, Ricky kulübede bir sürü elektrik
arızası yaşıyor ve Andrew'u şalterleri açması için sürekli sigor-
ta kutusuna gönderiyordu. Babasından artakalan vakitlerdeyse

ben ve Kyle'la War' oynuyordu ve aramızdaki rekabet gittikçe şiddetleniyordu. Ben Andrew'un destenin altından değeri yüksek kartlar çektiğini düşünüyordum, o ise böyle bir şey yapmadığını iddia ediyordu sakince. Onu bodrum katına kadar takip etmiş, o elindeki feneri sigorta kutusuna doğrultup bana sakın bir tavırla, "Bir saniye sessiz ol, Mae," derken yanında durmuş ona bağıırıyordum. Hemen ardından ışıklar yeniden gelip profi-lini aydınlattığında, içimde bir kaya yerinden sökülüp yuvarlan-mış gibi hissetmişim.

Kendimi bildim bileli onu tam anlamıyla ilk kez *fark etmişim* – şakaklarındaki yumuşak saçları, giderek erkeksi bir şekil alan boynunu, burnunun kusursuz hattını, bir anda ellerinin nasıl da kocaman görüldüğünü. O andan itibaren ergenliğim iki kısma bölünmüş gibi hissettim: Andrew'a âşık olmadan önce ve sonra.

Yeniden üst kata dönsek de ben oyuna devam etmek isteme-miştim. Nedeni kaybedersem sinirlenecek olmam değildi, onun kazanmasını istiyor olmamdı. Onu mutlu görmek istediğim için onun kazanmasını istiyordum. Andrew bir daha asla sıradan bir aile dostu olmayacaktı; daima bundan biraz daha fazlası, biraz daha bana ait olacaktı, o bunu bilme-se bile.

Ne var ki bu his tedirgin ediciydi: Şiddetli bir rüzgârda sav-rulan hafif bir sineklikli kapı olma fikrinden hoşlanmamışım.

Tatilin geri kalanı işkenceden farksızdı. Dört yaşındaki Miles'ın origami turnalarını asmaya yardım ederken bilinçsizce karnını ka-şıyan, yalnızca pijama altı giymiş üstsüz Andrew. Masada yanıma oturup çizim yapmamı sevgi dolu bir merakla izlerken tıpkı an-nem gibi sanata yeteneğim olduğunu düşündüğüne yemin eden Andrew. Üzerindeki kot pantolon ve kalın yün kazakla, babam ve Benny'nin yakacak odun getirmesine yardım eden Andrew. Theo ve beni Tom Petty'nin harikallığıyla tanıştırmak için büyük bir

* Klasik iskambil destesiyle oynanan iki kişilik bir çocuk oyunu. Deste ikiye bölünür ve oyuncular ellerindeki destenin üzerindeki kartı açar. Daha bü-yük değere sahip kart, açılan kartları alır ve destesine ekler. Tüm kartları alan oyuncu oyunun galibi olur. –çn

ciddiyetle şarkı listüne şarkı çalan Andrew. Ateşin önündeki kanepede üzerinde Miles'la yarı uyur vaziyette yatan Andrew. Hep birlikte 'Sardines' oynarken saklanan tarafta olduğumda, beni ilk bulanın o olması ve böylece kapalı, gizli bir alanda baş başa zaman geçirip "kazayla" öpüşmemiz için dua ederdim.

Andrew coşkulu bir müzisyen, doğuştan atletik, sessiz ve ulaşılmaz biriydi. İnsanlara zaman ayırmak ve iltifat etmek konusunda fazlasıyla bonkör, ailesine karşı özveriliydi. Tapılası derecede dağınık saçları, utangaç bir gülümsemesi vardı ve diş tellerine asla ihtiyacı olmayan genç canavarlardan biriydi. Aniden gelen bir farkındalıkla Andrew'un bir kız arkadaşı olabileceğini, daha önce aklımın ucundan dahi geçmemiş vücut kısımlarına sahip olduğunu, muhtemelen çoktan S-E-K-S yapmaya başladığını düşünerek her gece odanın karşısındaki ranzada uyuduğunuzu bir hayal edin.

Yetişkinlerin, bodrum katında birlikte kaldığım Hollis çocuklarından biriyle aramda bir skandal yaşanacağından endişelenmeleri gayet normal olurdu ama kimse böyle bir düşünceye kapılmamıştı. Annem normalde kurallar konusunda inanılmaz katıydı ancak sonuçta biz bir aileydik. Belki de Andrew bana, ben de Theo'ya karşı öyle ilgisizdim ki alkolün etkisiyle korkunç kararlar verecek kadar büyüdüğümüzde bile ebeveyn radarlarına asla takılmamıştık.

Her pazar günü kiliseye giderek büyümüş olsam da Katolik olmanın bana uygun olmadığına uzun zaman önce karar vermiştim. Şimdi karanlıkta otururken, bir şeyin bana her şeye yeniden başlamam için gerçek bir şans verdiğine inanmaya başlıyordum. Yılın en harika zamanında ucuz atlatılmış bir kurşun. Ancak sarhoş kafayla kalkışılmış aptal bir öpücüğü atlatmaktan daha büyük şeylere ihtiyaç duyan insanlarla dolu bu dünyada, keşke bunun neden benim başıma geldiğini anlayabilseydim.

* Klasik saklambacın tam tersi olan çocuk oyunu. Oyunun başında bir oyuncu saklanır ve onu bulan diğer oyuncular saklandığı yerde ona katılır. Sona kalan oyunun kaybedeni olur. -çn

Theo ya da Miles'ı uyandırmamaya özen göstererek yataktan çıktım. Temkinli bir tavırla mutfağa girerken karşımda ne bulacağımdan pek emin değildim.

Ancak her şey normal görünüyordu. İkizlerin mutfağa henüz asmadığı kâğıt çobanpüskülleri dışında her şey tıpkı bundan beş gün sonra kulübeden ayrıldığımızda bıraktığım gibiydi. Yoksa iki gün önce mi demeliydim? Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Ricky hemen ardından ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Kırçılı saçları önden derli toplu görünüyordu ama arkada kalan kısımları darmadağınktı. Gözleri hâlâ tam açılmamış olsa da bana attığı kocaman gülümseme göğsümde fiziksel bir sızı hissetmemeneden oldu. Sahiden *burada*, bu mutfakta olmamı kutlamak için bir saniye duraksadım. Bunu kaybettiğimi sanmıştım.

"Maelyn Jones," dedi boğuk bir sesle, "sen ve ben bir elmanın iki yarısıyız."

Sözlerinin devamını beklerken için kıpır kıpırdı.

Sızlanarak sandalyeye oturdu. "İkimiz de güneşle beraber uyanıyoruz."

Ahhhhh. İşte bunu bekliyordum.

"Biliyor musun, bunu söylediğini bir daha asla duymamak dünyanın en kötü şeyi olurdu." Onu başının üstünden öptüm ve en sevdiği ren geyikli kupasına kahve doldurdum.

"Neden bundan endişe edesin ki?"

Cevap vermedim. *Açıklaması zor, Ricky.*

Ancak nehirdeki bir kaya gibi göğsüme oturan bu düşünce eskisinden de ağırdı: *Bunu kaybettiğimi sanmıştım.* Ricky'yle mutfaktaki bu ânı bir daha asla yaşayamayacağımı sanmıştım ama işte buradaydım. Bu kulübenin hepimiz için ne büyük bir armağan olduğuna dair bir fikri var mıydı? Burası beni kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar mutlu ediyor, *ayaklarım yere basıyormuş* gibi hissetmemi sağlıyordu. Onları burayı satmaktan vazgeçirmek gibi bir şansım var mıydı?

Ricky kahvesinden büyük bir yudum aldı ve fincanını masaya bıraktı. "Bu sabah nasılsın, Erişte?"

Ben mi? Nasıl hissettiğim aniden endişelerimin en önemsizi hâline gelmişti. Olası bir amaca dair duyduğum netlik içimi öyle derin bir coşkuyla doldurdu ki bu yalnızca doğru yolda olduğum anlamına gelebilirdi. Ne de olsa kulübe beni uçağa göndermek için başıma yıkılmamış ya da zemin ikiye yarılmamıştı.

"İyiyim." Sırtımı mutfak tezgâhına yasladım. Kahvemın üzerinden Ricky'ye gülümsemem de düşüncelerim olanları hatırlamak, plan yapmak ve hiçbir şey çaktırmamak üçgeninde dört dönüyordu. "Aslında hiç olmadığım kadar iyiyim."

Başımı yaklaşan ayak seslerine çevirdiğimde karşımda uyuklu gözlerle köşeden bizi gözetleyen Benny'yi buldum. İşaretparmağını dudaklarının üzerine yerleştirmiş ona doğru gelmemi işaret ediyordu. Omzumun üzerinden arkama bakıp Ricky'nin mutlu mesut kahvesini yudumlayarak önündeki kavanozdan en az üç kurabiyeyi mideye indirdiğini görünce yaslandığım tezgâhtan doğrulup sessizce koridora ilerledim.

Benny ellerini omuzlarıma yaslayıp dizlerini kırarak gözlerimin içine baktı.

Bir açıklama yapmasını bekliyordum ama buna niyeti yokmuş gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece bakıyorum."

"Neye?"

"Emin değilim. Beyin sarsıntısı belirtilerini anımsamaya çalışıyorum."

Gözlerimi devirip duruşunu düzelttim. Üzerindeki hırka şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Bu *kaşmir* mi?"

Sanki giydiğini hatırlamıyormuş gibi hırkaya baktı. "Olabilir." Gözleri yeniden beni buldu. "Odaklan, Mae."

Gözlerimi kırıştırdığımda neden burada olduğumuz aklıma geldi. "Dün geceki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Rahatlamanın etkisiyle nefes verdim. "Pekâlâ," dedim olan-

ları zihnimde anlamlandırmaya çalışırken. "Tatili sil baştan yaşıyoruz ama yalnızca ben bunun farkındayım. Ve uçağa geri dönmедim, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

"Başka bir açıklaman var mı?"

Dudağımı ısırdım. "Delirmiş olduğum? Bunun bir açıklaması olmadığı? Aslında Salt Lake'teki bir hastanede komada olduğum?"

"Bu ihtimallerin hiçbirinden hoşlanmadım," diye itiraf etti.

"E, herhalde," dedim dalga geçip alaycı bir tavırla sırıtarak. "Benim de ölüp bittiğim söylenemez."

"Ben buradayım," diye mantık kurdu Benny. "Yani... gerçeğim demek istiyorum. Ben de seninle olduğuma göre bunu tek başına yaşıyor olamazsın, değil mi?"

Aklıma bir fikir geldi: "Çabuk. Bana kendin hakkında bilme ihtimalim olmayan bir şey söyle – mantar zulan dışında bir şeyler, bu çok bariz olurdu. Her şeye sil baştan başlama ihtimalime karşı."

"Mantarlardan haberin var mı?"

"Benny."

Düşünürken kaşları çatıldı ve hemen ardından bana doğru eğilip aceleyle birkaç kelime fısıldadı.

Geri çekildiğinde ona baktım. "Benny."

Başını sallayarak güldü. "Biliyorum."

Ürperdim. "'İlk köpeğimin adı Lady'ydi,' gibi bir şey söylemeni kastetmiştim, 'Arizona'da çıplak garsonluk yaparak garip bir çiftte hayat yaşadım,' demeni değil."

Benny omuzlarını silktili. "Aklıma ilk o geldi."

Görüntüyü zihnimden atmak için gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

"Diğerlerine söyleyecek miyiz?" diye sordu Benny. "Tüm bu yaşananlar çok çılgınca. Belki içlerinden biri bunu daha önce yaşayıp normal hayatına dönmeyi başarmıştır? Belki haklısındır ve burası gerçekten de büyülü bir yerdir."

"Düşünme şeklini sevdim ama daha iyi bir fikrim var. Bu di-

lekte bulunmamın esas nedeni, Ricky ve Lisa'nın kulübeyi satmaya karar vermesiydi. Sence onları bu karardan vazgeçirmemiz mi gerekiyor? Hepimiz devreye girip onlara bu kulübenin bizim için ne anlama geldiğini göstersek?"

Arkamda Ricky'nin kahvesinin tadını çıkardığı yere baktı. "Sanırım denemekten zarar gelmez."

"Herkes tüm bu âdetlerden şikâyet edip duruyor," diye fısıldadım, "ama Ricky gerçekten de bizim için bir sürü şey yapıyor. Ya hepimiz bu şeyler için çok hevesliymişiz gibi davranırsak? Kulübenin bakımı, tamiri için yardım teklif etsek?"

"Herkesi buna ikna edebileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu Benny.

Camdan dışarı bakıp yüzümü buruşturdum. Bugünün âdeti bir zamanlar kardan adam yapmaktı ancak daha sonra küçük Mae tabii ki neden kardan *kadın* yapamayacaklarını sormuş, küçük Miles'sa işi bir adım daha ileri taşıyarak neden kardan maymun yapamayacağına ısrar etmişti. Artık 21 Aralık, Kardan Varlıklar Günü'ydü ve bu herkesin isteğini karşılıyormuş gibi görünüyordu.

Tabii bu dışarıdaki hava buz gibi olmadığı durumlarda geçerliydi. Ricky programı sert hava koşullarına göre değiştirmezdi ve hepimiz bu aktivite konusunda öyle rekabetçi bir hâle gelmiştik ki bir kazanan seçmeden önce genellikle iki veya üç saat boyunca dışarıda takılırdık. Pencereden dışarı attığım kısa bir bakış ürktücü gri-mavi gökyüzünü gözler önüne sermeye yeterliydi. Kalın, hançerleri andıran buz sarkıtları saçaklardan tehditkâr bir şekilde sarkıyordu. Bu şartlar altında grubun bir şeylerden şikâyet etmemesi imkânsızdı.

Bakışlarımı yeniden Benny'ye çevirirken yutkundum. "Elimden geleni yapacağım."

Benny dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Dostum, bu, geleceği değiştirmek. Kelebek etkisini hiç duydun mu? Ya küçücük bir şeyi değiştirirsen ve sonucunda korkunç bir şey olursa?"

"Bak," dedim, "eğer evren lav dolu bir dağa atmam gereken

lanetli bir yüzüğü kucığıma bırakmak isteseydi böyle yapardım. Ama şu an elimden gelen tek şey bu.”

Arka kapı açıldığı sırada Benny'yle mutfığa dönüyorduk. Andrew içeri girerken beraberinde yalnızca buz gibi bir hava getirmekle kalmamış, doğrudan kalbine adrenalin akın etmesine sebep olmuştu.

Onu neşeyle, “Merhaba!” diyerek karşıladım.

Kafamın içinde bunu kapı pervazına yaslanmış James Dean’i aratmayacak bir serinkanlılıkla söylemiştim. Gerçekteyse, sözlerim öyle büyük bir coşkuyla dudaklarımdan dökülmüştü ki herkesin irkilmesine neden olmuştum.

Benny beni sakinleştirmek için elini sırtıma yasladı.

Andrew kulaklıklarından birini çıkardı ve büyümlü bir yaratık olduğundan az önceki heyecanımdan etkilenmemiş şekilde bana sırtıttı. “Sana da merhaba.”

Üzerindeki şişme mont, atkı, eldiven ve vücuduna doladığı battaniyeye rağmen titriyordu. Bu ateşli ve tatlı insan karışımı, Red Rocks’taki gösteriler sırasında genellikle ses teknolojileri standında gizlense de aslında sahnede olmalıydı, böylece herkesin gözleri bayram edebilirdi.

“Demek kayıkhane konforlu ve sıcacık?” diye sordum, artık sesim normal hâline dönmüştü.

Önüne düşen bir yığın kahverengi bukleyi gözlerinin önünden çekti. “Dışarıda donmak bile aşağıdaki ranzada yatmaktan iyidir.”

Nasıl da tatlı bir yalancıydı. Ranzalar bodrum katında olsa bile içerisi yalıtımlıydı, sıcak ve rahat yataklar kabarık kuş tüyü yorganlarla kaplıydı. Bir duvarı dağın arka tarafına bakan pencerelerden ibaret kayıkhane, ısınmak için yakılacak bir sobası bile olmayan küçük bir kutu gibiydi. Çok güzel olsa da karda kamp yapmaktan hiçbir farkı yoktu. Andrew babasıyla arasındaki bu inat yüzünden ölecekti.

Kendini beğenmiş bir tavır takınan Ricky kahvesinden bir yudum alırken karşısında tır tır titreyen büyük oğlunu inceledi. "Bundan emlin misin?"

Arkamızda duran Benny'den alaycı bir homurtu yükseldi.

Aniden aklımda bir anı belirdi. "Neden bodrumdaki depoda duran o bilyelik uyku tulumlarını kullanmıyorsun?"

Üç çift göz bana döndüğünde kıldığım potun farkına vardım.

Andrew'un ilgisini çektiğim kesindi. "Uyku tulumları mı?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ricky şaşkın bir gülümsemeyle. "Depoda durduklarını *ben* bile hatırlamıyorum. Uyku tulumlarını yıllardır kullanmadık."

"Evet, Mae. Bunu nereden biliyorsun?" dedi Benny, hemen ardından başparmaklarını gizlice havaya kaldırdı.

Noel sabahı Ricky uyku tulumlarının depoda olduğunu hatırladığı için bunu biliyordum. Onları havalandırmış ve üst üste beş gün boyunca eve titreyerek gelen Andrew'a vermişti. Bu devasa tulumlar ordu yeşiliydi ve her biri yaklaşık on sekiz kiloydu. İç kısımları, fermuar açıldığında tulumların kanlı leşlirmiş gibi görünmesine neden olan, tuhaf geyik avı motifi bulunan kalın kırmızı pazen kumaşlandı ama Andrew'u ısıtacaklarsa bunu eleştirmek bana düşmezdi. Bir tanesini kullandığını ve tüm yıl boyunca hiç olmadığı kadar iyi bir uyku çektiğini söylediğini hatırlıyordum. Tek yaptığım ona fazladan dört gecelik keyifli uyku kazandırmaktı.

Kafamı gökyüzüne kaldırdım. Fazladan puan kazandım mı, Evren?

Fazladan puan olsun ya da olmasın, bunu hatırlamak üzerimdeki devasa parkayla kendimi dondurucu soğukta dışarıda bulmama ve sabahın sekizinde elimde bir beyzbol sopasıyla çamaşır ipinin üzerinde asılı duran, fermuarı açılmış uyku tulumunu dövmemle sonuçlandı. Buz sarkıtlarıyla aramdaki mesafeyi koruyordum.

Biraz daha ileride, Andrew tenis raketini diğer yeşil-kırmızı kanvas ve pazen leşine doğru savuruyordu. Tuluma indirdiği

sert darbe her yeri toz içinde bıraktı. "Ah, Maisie, bu harika bir fikirdi."

"Harika fikirler için kime gelmen gerektiğini çoktan bilmen gerekirdi."

Andrew soğuk sabah havasında gözlerini kısarak bana baktı. "Bu tulumları en az on yıldır görmemiştim."

İma ettiği -Benny ve Ricky'nin birkaç dakika önce yüksek sesle dile getirdiği- soru gözlerinden açıkça okunuyordu. "Annem için fırın tepsisi arıyordum," diye yalan söyledim. "Depo-nun arkasında duruyorlardı." Gözlerimi tulumun parlak kırmızı iç kısmına doğru çevirip mırıldandım, "Kana bu kadar çok ben-zemeleri neredeyse rahatsız edici."

"Çocukken bunlarla kamp yaptığımızı hatırlıyorum," dedi Andrew, "tauntaun'ın içinde uyuyan Luke Skywalker'mışım gibi yapardım."

"Kusursuz bir inek göndermesi."

"Tauntaun'ın içindeki Luke kadar rahat' diye bir deyiş yok henüz ama bunun olmasını sağlayabiliriz."

"Farkındasın değil mi," dedim tulumu bir tane daha geçire-rek, "şehre inip bir ısıtıcı *alabilirdin*."

Andrew kendi önündeki uyku tulumuna birkaç kez daha vurarak etkileyici miktarda tozu temizledi. "Bu, yenilgiyi kabul etmek olurdu."

"Ah. Uğruna ölmeye kesinlikle değecek bir şey."

"Konu babam olduğunda öyle. Ama bu kadar akıllı olduğun için teşekkür ederim." Gülümsemesi göz kenarlarının kırışma-sına neden olduğunda kafamın içinde küçük ama güçlü bir ses çığlık attı: **ŞU GÜLÜMSEMENİN SENİ NASIL MUTLU ETTİĞİ-NE BAK.** "Yenilgi demişken," dedi Andrew, "bugün için hazır mısın?"

Zaten buz gibi olan hava artık beyaz bir örtüyle de süslenmiş-ti ve taze, kabarık, muhteşem bir kar tabakası bir sonraki mace-ramız için bizi bekliyordu. "Ah, hem de nasıl."

onuncu bölüm

Allis ailesini tanıyan herkes kardan varlıklar yapma işini fazlasıyla ciddiye aldıklarını bilirdi. Kahvaltının ardından ön verandaya çıktığımızda büyük bahçe küreklerinden küçük küreklere, tırmıklardan çekpaslara kadar bir sürü alet emrimize amade sıralanmıştı. Merdivenin dibinde eserlerimizin kusursuz hatlarına şekil vermemize, biçimlendirmemize ve oymamıza yardımcı olacak bardaklar, tabaklar, kovalar, bıçaklar, kaşıklar, dondurma kaşıkları ve hatta el fenerleriyle dolu bir masa yer alıyordu. Masanın hemen yanındaysa, içi burun ve uzuvlar için kullanabileceğimiz taze havuç, şalgam, patates ve farklı kabak çeşitleriyle dolu tahta bir kasa ve eldiven, peruk, şapka ve atkıların istiflendiği büyük bir hasır sepet duruyordu.

Geleneğe göre, takımları kurup en iyi eseri yapmaya uğraşır ve sonra kazananı belirlemek için oy verirdik. Risk çok büyüktü; Ricky kasten bu akşamki yemek için dövülmüş Chuck bifteğinden* fileminyona kadar çeşit çeşit et seçerdi. Herkes en iyi kardan varlık için verdiği isimsiz oyları bir kutuya bırakır –onur kodu, kendinize oy veremeyeceğinizi söylerdi– ve kazanan ta-

* Antrikot ile döş arasında kalan sinirli et. –çn

kım kendilerinin ve diğer herkesin akşam yemeğini seçerdi. Kardan Varlıklar Günü'nde bir kez bile fileminyon yememiştım.

Birkaç gün önce Andrew'la kardan bir maymun yapmış ama son âna kadar istediğimiz mükemmelliğe erişemeyip eserimizi bitirmek için acele etmek zorunda kaldığımızdan annemle Ricky'nin boz ayısına yenilmiştik. Theo moralimizi bozmak için bizimle dalga geçmiş ve bu hareketi Andrew'la güreşmeleriyle sonuçlanmıştı. İşlerin kızıışması ve benim de aralarına katılmamla, Theo beni altına almış ve üzerimden kalkması çok uzun sürmüştü.

Bu, geldiğini görmediğim bir şeyin başlangıcı mıydı? Ürperdim.

Bunun yeniden olmasına müsaade etmeyecektim.

İkizler basamaklardan inip taze karın içine daldı; kısa ömürlerinin her senesinde olduğu gibi yine on beş dakika kadar büyük bir hevesle kardan varlıklarıyla uğraşıp sonrasında tüm ilgilerini kaybedeceklerdi.

Aaron bu sabah büyükannesinin içi peynir dolu meşhur kreplerini yapmış ancak ağzına bir tane bile sürmeyip "tüm bu süt ürünlerini tüketmemekten çok memnun olduğu" ve "hiç bu kadar iyi hissetmediği" konusunda ısrar ederek protein içeceğini yudumlamayı tercih etmişti. Şimdiyse üzerindeki yırtık dar kotu, çiçek desenli bomber ceket ve on beş santimlik taze kardan bir uzay mekiğinde yürümeye uygun son moda kalın tabanlı spor ayakkabısıyla verandada duruyordu.

"Bu çok... farklı," dedi Andrew gözleriyle Aaron'ı tepeden tırnağa süzerken.

"Babam çok havalı görünmüyor mu?" dedi Zachary, Aaron'ın Burberry atkısının ucunu çekiştirerek. "Bay Tyler'la aynı ayakkabıları giyiyor."

"Bay Tyler da kim?" diye sordum.

Kyle, kocasının saçmalıklarına aylardır katlanan ve sevincini paylaşmaktan büyük mutluluk duyan bir eşin uzun süredir acı çeken gülümsemesiyle bize baktı. "Bay Tyler, ikizlerin yirmi dört yaşındaki Instagram ünlüsü futbol koçları oluyor."

Aaron olduğu yerde koştu. “O kadar rahatlar ki.”

Andrew iflah olmaz bir centilmendi: “Eminim öyledirler.”

Hayatımızın bu noktasında hepimiz rutini avucumuzun içi gibi öğrenmiştik: Eşler ayrılıp stratejilerini oluşturmaya başlar ve hemen ardından kardan varlıkları yapmaya koyulurdu. Neredeyse ikiz sayıldığımız göz önüne alındığında Theo’yla ekip olmak benim için daha mantıklı olabilirdi ancak 1) Miles idolüyle geçireceğı kaliteli zamanı çalma cüretini gösterecek herkesi öldürürdü; 2) Andrew’la dikkatimiz hem çok kolay dağılıyor hem de kazanma uğruna çok az çaba sarf ediyorduk, dolayısıyla da kimse bizi takımında istemiyordu ve 3) Andrew’la olmayı gerçekten çok istiyordum. Bu, dünyanın en asil nedeni sayılmasa da durum böyleydi.

Diğerlerine gelirse, Benny bu yarışmaya nadiren ilgi gösterirdi ve çoğunlukla jüri ve/veya amigo olarak yer alırdı. Lisa, Kyle’la birlikteydi. Aaron’sa üzerindeki kıyafete uzun süre bakan ancak –hakkını vermeliyim– yorum yapmaktan kaçınan babamla ekip olmuştu. Miles tabii ki Theo’yu seçmişti ve diğer takım Ricky’yle annemden oluşuyordu. On yarışmanın dokuzunu onlar kazanıyordu. Bir sanatçıyla peyzaj mimarı güçlerini birleştirdiğinde bu sonuç kaçınılmazdı sanırım.

Geçtiğimiz sene Kennedy ve Zachary anaokuluna başladığında Mayo Kuralı’nı getirmiştik: Bir mayonun gizleyeceğı hiçbir şey kardan varlıklara oyulmayacaktı. Bir dizi kural olmadan Theo’ya güvenmenin imkânı yoktu. Yirmili yaşlarımızın başında Theo’nun kardan kertenkelelerine bile meme yaptığı birkaç yıl geçirmiştik.

Gözümün ucuyla onlara baktığımda, ona ve Miles’a kardan bir fil yapmak için ilham veren kalın, kavisli dalı gördüğü ânı yakaladım. Bu keşfin beraberinde getirdiğı adrenalin enerjilerini daha da artırdı ve iki oğlanın sanki ilk bira fıçılarını yeni açmışlar da kardeşlik sözü veriyorlarmış gibi beşlik çakmasına neden oldu.

Benny masanın yanında bana katıldı. “Planın nedir?”

Sebze kutusunu karıştırıp ilham gelmesini bekleyen Andrew'u izledim. Birkaç gün önce bir panda yapmak için kolları sıvamış ve daha sonra karşımızdaki şeyin bir ayıya benzediğini –ki annem ve Ricky zaten aynısını bizden çok daha iyi yapıyordu– fark ettiğimizde bu fikirden vazgeçmiştik. Maymun fikrine geri dönmüştük ve bana kalırsa buna en baştan kalkışsaydık ortaya harika bir şey çıkarabilirdik.

“Geçen seferden öğrendiklerimi kullanıp kazanacağım.”

Benny birkaç saniye sessizce başını sallayıp umursamaz bir tavırla mırıldandı, “Kulağa özverili bir hareket gibi geliyor.”

Ona gönülsüz bir bakış attım. “İlk seferinde, her zaman olduğu gibi annem ve Rick kazandı ve herkes bundan yakındı,” diye fısıldadım. “İnsanların şikâyet etmesini istemiyoruz, herkesin eğlenmesini istiyoruz! Kulübeyi Kurtarma Projesi, değil mi? Yani Andrew ve ben kazanırsak, bunun şimdiye kadarki ilk bifttek seçimimiz olduğu konusunda büyük bir heyecan yaratabiliriz. Yaşasın gelenekler!”

Benny bana dik dik baktı. “Herkes biftteğin umurunda olmadığını biliyor.”

Bakışlarına karşılık verdim. “Belki karnım açtır.”

Tek kaşını havaya kaldırdı.

“Veya kaybetmekten bıkmışımıdır.”

Benny kahvesini yudumlarken alaycı bir tavırla güldü. “Şimdi oldu işte.”

Andrew yanımıza geldi. Omzumu onunkine vurup ona bir seçim hakkı veriyormuşum gibi davrandım. “Aklında ne var?”

“Pandaya ne dersin?” dedi ellerini büyük, yuvarlak bir göbeği gösteriyormuş gibi iki yana açarak.

Çeneme hafifçe vurarak beş saniye boyunca fikrini değerlendiriormuş gibi yaptım.

“Sanırım baban ve annem ayı yapmaya çoktan başladı.” Başımı eğip belli belirsiz onları işaret ettiğimde tabii ki henüz sadece malzeme topladıklarını ve ne yaptıklarını bilmeme imkân olmadığını fark ettim; ellerindeki tek şey şekilsiz bir kar yığınıydı.

Andrew merakla kaşlarını çattı, yeşil gözleri kısıldı.

“Annemin daha önce buna dair bir şeyler söylediğini duydum,” diye yalan söyledim. “Harika olacağına eminim.”

Söylediklerime inandı –*Teşekkür ederim, Evren*– ve yapacağımız maymunun kulakları olacak iki mükemmel ağaç kabuğu parçasını bulmak için verandanın yanına yürüdüm. “Belki maymun yapabiliriz?” Göstermek için kabukları başımın iki yanında tuttum.

Andrew gülümseyerek kutuyu karıştırdı ve maymunumuza tam olarak uyacak kol şeklinde iki kabak çıkarıp havada salladı. Birbirimize kocaman gülümsemelerle baktık. İkimiz de birer dâhiydik!

“Çaktırmayalım,” diye fısıldadı hızla, gülümsemesiyle mücadeleye edip kontrol altına alırken. Yumruklarımızı göstermeden birbirine tokuşturduk.

Kar yığınlarının bir şeye benzemeye başlaması zaman aldığından, başlarda hepimiz kendi alanlarımızda çalışıp diğer herkesin ne yaptığını görmezden geliyorduk. Ancak zaman geçtikçe –ikizler sıkılıp yakınlarda kartopu yapmaya başladığı sırada– aramızdaki rekabet daha da şiddetlendi. Her takımın omuzlarının üzerinden attığı bakışlar sıklaştı. Hepimiz fısıldaşıp başkalarını işaret etmeye başladık. Kimse sinir dolu Chuck bifteğini yemeye hevesli değildi ve hangi takımı yenmemiz gerektiğini bilmek zorundaydık.

Yaklaşık kırk beş dakikanın ardından, maymun hayal edemeyeceğim kadar güzel görünüyordu – geçen seferkinden bile daha güzeldi. Kulakları ona karikatürden fırlamış bir hava katacak ve sevimli gösterecek kadar büyüktü. Gözlerinin koyu renkli ve parlak görünmesini sağlayan alacalı düğmeler takmayı bile başarmıştım. Andrew’un tereyağı bıçağı kullanmak konusunda özel bir yeteneği varmış gibi görünüyordu çünkü metali durmaksızın bir çakmakla ısıtıp maymunumuzun hatlarını özenle oymaya devam ediyordu. Eserimizin burnu ve ağzı mükemmel olmuştu. Gerçekten çaba gösterdiğimizde elimizden neler geldiğine bak!

Bir de hile yapınca. Sadece birazcık.

"Çok ıslak."

Andrew'un sözleri üzerine başımı kaldırıp ona baktım. "Çok ıslak olan ne?"

Sesli bir şekilde yutkundu ve maymunun kuyruğunu kıvrıp içe doğru dolamaya çalıştığım yeri tereyağı bıçağını kullanarak işaret etti. Fazladan karı kazımaya her kalkışında parçalanıyordu. "Nem sorunun var."

Kelimeleri aramızda gidip geldi ve sağır edici sessizliğin ortasında bir şekilde daha da şiddetlendi. Andrew'un gözleri bastırıldığı kahkahasıyla parıldıyordu ve en sonunda ikimiz de daha fazla dayanamayarak gülmeye başladık.

"Az önce bana *nem sorunun* olduğunu mu söyledin?"

Kahkahasını durduramıyordu. "Hayır – evet."

"Andrew Polley Hollis, delirdin mi sen?"

Olduğu yerde iki büklüm oldu. "Yemin ederim bunu daha önce hiçbir kadına söylemedim."

Elimi göğsüme koyup sözlerime devam ettim, "İlkin olmak ne büyük bir onur." Yanıma gelmesini işaret ettim. "Gel de bana yardım et."

"Nem sorununa mı?"

"Andrew."

Emekleyerek yanıma geldi, gözleri benimkileri bulduğunda ışıldıyordu. Bu ânı dondurmak istedim. Bir kar küresinin içine koymak ve sonsuza dek bu şekilde görebilmek istedim.

Maymunumuza Thea ismini koymaya karar verdik çünkü kazandığımızda Theo'yla geçeceğimiz dalgayı en üst seviyeye çıkarmak istiyorduk. Sık sık kenara çekilip bir sonraki adımım üzerinde kafa yoruyormuş gibi görünmeye özen gösterdim. Andrew ne yaptığımı anladığında onayladığını belirtircesine gülümsedi.

Yemimiz mükemmel işledi. Ricky yanımızda gezinip Thea'yı inceledi. "Bu ne?"

Moralimizi bozmak için söylediği sözlerin içini görüp utanmış bir tavırla parmağını maymunun büyük bir özenle şekillen-

dirilmiş çenesinin altında gezdirdim ve onu savuşturdum. “Ne olduğunu adın gibi biliyorsun. Adı Thea ama onu fleminyon olarak düşünmeyi tercih ediyorum.”

Başını eğdi ve eserimizin etrafında geniş bir daire çizdi. Şaşırdığını ve etkilendiğini görebiliyordum; Andrew ve ben varımızı yoğumuzu bu maymuna vermiştik.

Ricky nihayet konuşmaya başladı ama sesinde kıskançlık dolu bir tını vardı. “Bilemiyorum, Mae. Ayımızı gördün mü?”

Andrew ayıya kısa bir bakış attı. “Ah, şuradaki kabuklarla kaplı kar yığınının mı diyorsun?”

“Hey, o benim başyapıtım olacak!” Annem gülerek Andrew’a üstünkörü hazırlanmış bir kartopu fırlattı.

Ne yazık ki kartopu tam o sırada aralarında ayağa kalkan babamın boynunun yanına bir *pat* sesiyle çarptı. Buz yakasından içeri kaçtı ve kar kütlesinin büyük bir kısmının kazağının altında kaybolmasını izledim.

Midem kasıldı. Annem neşeli ve eğlenmeyi seven bir kadındı. Babamsa... eh, tam aksiydi. Nazik bir adam olsa da hassastı ve bir şakanın kurbanı olmak konusunda hiç iyi değildi.

Lütfen, diye düşündüm. Kavga etmeyin. Bugünün sarpa sarmasına neden olmayın.

Annem neşeli ama monoton bir sesle konuşmaya başladı, “Ah! Sana mı geldi, Dan?”

Herkes topluca nefesini tuttu. Annemse hiçbir şeyden etkilanmemiş, küçük, arsız bir dans sergilemeye koyulmuştu. Bu kadın ateşle oynuyordu.

Babam gözlerini anneminkilerden ayırmadan eğilip eline biraz kar alarak mükemmel –ve ürkütücü derecede sıkı– bir kartopu hazırladı. Ayağa kalktığında sırtıtlığını görüp rahat bir nefes verdim. Kartopunu ona fırlattığında havada uğursuz bir ıslık yankılandığına yemin edebilirdim, annemi yalnızca birkaç santimle ıskaladı.

Annem sevinçle çılgık attı. Babam gülüp yeni bir tane yapmak için eğildiğinde bağırdı, “İşte şimdi başın belada.”

Bu alışılmadık bir şeydi.

Ancak sinirlerim yine geriliyordu; Andrew ve ben Thea konusunda çok iyi iş çıkarıyorduk ve huzur dolu birkaç saniye boyunca bugünü aslında daha önce yaşadığımı unutmuş ve olanların tadını çıkarmak için kendime izin vermiştim. Ama bu kalabalıkla karda olmak, benzin dolu bir havuzda yanan bir kibritle dolaşmaya benziyordu. Kartopu savaşları daima bir olasılıktı.

Kendi başlarına bir sürü kartopu biriktirmiş olan ikizler babamın hareketini saldırıya geçme vaktinin geldiğine dair bir işaret olarak algıladı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan tüm bahçe büyük bir savaş alanına dönüştü. Zachary kibriti benzi-ne bıraktı; saklanmak için eğilip yuvarlanmaya çalışan babası Aaron'ın bacağının arkasını hedef alıp marka kotunun kasıklarından vurdu. Yeniden doğrulan Aaron, Kyle'ı karnından, Kyle ise babamı kolundan vurdu. Babam, Kyle'a nişan alsa da kartopu Lisa'nın omzuna indi ve Lisa babamın kürekkemiklerinin ortasına isabet eden şiddetli bir atışla ondan intikamını aldı. Görünüşe göre kartopuyla nişan alma konusunda kamerayla olduğundan çok daha iyiydi.

"Millet, durun artık!" Kollarımı iki yana açtım ancak kimse beni dikkate almıyordu. Âdetin böyle bozulmasına Rick bile şaşırılmış görünmüyor, kulübeden, ağaçlardan ve dağlardan yankılanan kahkahalarla oğullarına kartopu fırlatmaya devam ediyordu.

Herkes koşuyor, atlıyor, kardan varlıkların arkasına saklanıp eserlerimizi –beni şaşkına uğratacak şekilde– yıkıp geçiyordu. Aaron'ın anlık görünen cart pembe slip iç çamaşırıyla, o ve babam hücumu geçerek annemle Ricky'nin kardan ayısını yerle bir etti. İkizlerin heyecanı sonucu Theo ve Miles'in fili hüznü, yamuk yumuk bir yığın hâline geldi ve kardeşimle idolü intikamlarını Lisa ve Kyle'ın zürafasını –zaten fazlasıyla iddialı bir fikirdi– mahvederek aldı. Theo ayağa kalktığı anda zürafa kafasını kaybetmişti ve artık büyük beyaz bir kayadan farksızdı. Yal-

nızca bir saat önce bahçe kusursuz, kalın ve pofuduk ıslak karla örtülüydü. Şimdiye yer yer çamur biriktirilmiş ortaya çıkmıştı. Otlar, parçalanıp çamura bulanmış kartoplarına karışmıştı. Karşında kontrolden çıkmış bir kaos vardı.

“Ne oluyor böyle?” diye bağırdım kargaşanın arasından Andrew’a.

“Sonunda gelenek yok oluyor!” Thea’ya koşup kollarımı açarak onu korumak için önüne geçerken delirmiş gibi sıırıyordu. “Bugünü mahvedebilirler ama maymunumuzu mahvedemeyecekler!” dedi büyük bir cesaretle.

Panik boğazımın glderek daralmasına neden oluyordu. İvet, kartopu savaşlarının eğlencei olduğunu reddedemezdim ama bugünün böyle ilerlememesi gerekiyordu. Bu savaşı yarın, hatta Noel Arifesi’nde bile yapabiliirdik. Hem bu geleneği bir kenara bırakmaya bu kadar istekliyse, Ricky ve babam bu akşam Yılbaşı ağacı seçmeye gittiğinde ne olacaktı? Arayıp en iyisini bulma âdetini görmezden gelip ilk gördükleri ağacı mı eve getireceklerdi? Bu tatili mükemmel kılan her şeyi önemsemeyi bırakacak mıydık?

Uçuşan kartoplarından oluşan çılgın bir fırtınayı andıran bu şeyin karşısında kollarımı iki yana açarak Thea’yı elimden geldiğince uzun süre korudum. Ancak tam gözümün ucuyla Andrew’un, Miles’ı kasıklarından kusursuz bir atışla vurduğuna şahit olduğum sırada Theo’nun bize doğru atladığını gördüm.

Andrew kardeşini yakalamayı başarsa da her şey için çok geçti. Son hayvan olan Thea, tam da Benny dışarı çıkarken etrafa saçılan karlar ve güreşen uzuvlarla yerle bir oldu.

Kaos durulduğunda karşımdaki manzara yerini nefes nefese kalmış, karla kaplı bir avuç aptala bıraktı.

Benny merdivenin sonunda duraksadı ve kafası karışmış bir hâlde etrafına bakındı. “Yalnızca birkaç dakikalığına ortalıktan kaybolmuştum, millet.”

Her şeyi yok etmelerinin ardından herkes nihayet ön bahçe-deki karmaşayı incelemeye birkaç dakika ayırdı. Yıkım ve piş-

manlık görmeyi bekliyordum. Ricky'nin ağlamaklı ve üzgün bir hâlde, *Ne yaptık biz?!* diye feryat etmesini.

...Ama beklentim boşa çıktı. Bunun yerine, hepimizin ne kadar berbat bir hâlde olduğuna sıırııp hemen ardından başını geriye atarak neşeli ve gümbür gümbür bir kahkaha patlattı.

"Sizin derdiniz ne?" diye bağırdım. "Anlamıyor musunuz? Bu özel bir şey! Geleneğimiz ne olacak? Yıllar boyu birlikte inşa ettiğimiz şeye saygı duymazsak bunu hep birlikte yapmaya devam edemeyiz!"

Andrew beni sakinleştirmek için elini koluma koydu. "Mae," dedi ancak hepimizin dikkati tepemizde yankılanan bir çatırtıyla dağıldı. Başımı kaldırdığım anda, taşıdığı ağırlığın etkisiyle bükülmüş, karla kaplı büyük bir dal parçasının neredeyse ağır çekimde düştüğünü gördüm. Doğruca üzerime geliyordu.

on birinci bölüm

Bu sefer ihanet duygusuyla çığlık atarak uyanıp kan, beyin parçaları veya Tanrı bilir türlü türlü şeyi arayarak yüzümü ve başımı kavradım. Ama tabii ki hiçbir şey yoktu.

Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakmama gerek yoktu ve dürüst olmam gerekirse umursayacak hâlim de kalmamıştı.

“NELER OLDUĞUNU ANLAMİYORUM,” diye bağırdım uçağın içinde. Evet, diğer 219 yolcu kapalı bir alanda bağırان delirmiş bir kadınla uğraşmak zorundaydı ama onlar kadar evrenin de serzenişimi duyacağını umuyordum çünkü artık *bıkmıştım*.

Babama kafamda bir yara olup olmadığını sormamıştım.

Kulübeyi kurtaracağıma söz vermiştim.

Theo Hollis'i bir daha asla öpmeme yolunda emin adımlarla ilerliyordum.

Daha başka ne yapmam gerekiyordu?

Tüm uçağa bir sessizlik çöktü ve ailemin şaşkınlıkla bana dönmüş bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bu sefer annem bile uyanmıştı.

Bir hostes bana fısıldamak için Miles'in üzerinden eğildi. Ka-
zağına iştirilmiş küçük gümüş çanlar sağır edici sessizliğin or-
tasında çınladı. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

"Her şey yolunda," dedim öfkeyle, hiç de yolunda olmadığı
gün gibi ortadaydı. Ama kimin umurundaydı ki? Hiç kimsenin!
Ne de olsa bunların hiçbirini hatırlamayacaklardı! "Aynı aptal
günü yeniden yaşayıp duruyorum sadece ama sorun değil. Bir
an önce inelim de kaldığım yerden devam edeyim."

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu kadın alçak sesle.

"Bu, 'Diğer yolcuları korkutuyorsunuz, size biraz şarap geti-
rebilir miyim?' demek için kullandığınız bir şifre mi?"

Hostes gülümsemekle yetindi.

"İstemiyorum, teşekkür ederim." Öne eğilip babamın bakış-
larını yakaladım. "Baba, kulübeye vardığımızda o lanet olası ku-
rabiyelelerden yeme."

Arabadan indiğimizde bizi karşılayan kalabalık çok güzeldi ve
herkes çok heyecanlıydı ve evet, normal şartlar altında bu, yılın
en sevdiğim zamanında en sevdiğim insanlarla yaşamayı en sev-
diğim andı ama Tanrım, aynı şeyleri sil baştan tekrar yapamaz-
dım. Çok yorulmuştum.

Herkesi hızla kucaklarken bir yandan da son sürat talimatlar
yağdırıyordum. "Kennedy, içeri girerken Miso'ya dikkat et. Baba,
tekrar söylüyorum, o kurabiyelelerden uzak dur. Millet, beni din-
leyin. Kyle koluna yeni bir dövme yaptırdı. Bir müzik notası ve
çok havalı ama sakın dokunmayın, hâlâ iyileşiyor. Ricky," diye
devam ettim, "Hendrick's almayı unuttuğun için üzülme, herkes
Bombay'le idare edebilir – zaten Aaron artık orta yaşa geldiği ve
yaşlanmaktan korktuğu için içmiyor. Saç demişken, Theo saç ke-
simin güzel olmuş ama sorun hiçbir zaman saçın olmamıştı. Ve
Lisa?" dedim ve herkesin kocaman açılmış, endişe dolu gözlerle
bana baktığını fark ettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kap-
ladı. "Seni seviyorum –hem de çok– ama bu gecelik müzikleri

Aaron'ın seçmesine izin verebilir misin?" Duraksadım. "Bir de fotoğrafları annem çekebilir mi?"

Dışarısı bu kadar soğuk olmasaydı şaşkınlık dolu bu sessizliği bozan cırcır böceklerini duyabilirdik.

"Niyetim herkese göt gibi davranmak değil, gerçekten," dedim ve devam ettim, "Tüh, kulaklarınızı tıkayın çocuklar! Çok kötü bir gün geçirdim." Söylediklerim gülmeme neden oldu –*bir gün!*– ve kıkırdamamı kontrol altına almam birkaç saniye gerektirdi. "Korkunç bir içici olduğum bilinen bir gerçek ama eğer birileri kokteyl yapacaksa meyveli ve votkalı bir şeyler içmeyi tercih ederim. Yumurta likörü yok."

Andrew parmaklarını şıklattığında bakışlarımı ona çevirdim. Daima serinkanlı kahramanıma. "Hemen geliyor, Deli Maisie."

Onun peşinden içeri girmek istiyor muydum? Verandada onunla flört etmek istiyor muydum? Evet. Ama bunun bir önemi yoktu; bu yalnızca umutlanmama neden olacaktı.

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve uzun, yorgun bir iç çektim. "Ne anlamı var kiii?"

Koluma bir el dolandı. "Maelyn?" Babamdı. "Tatlım, neyin var?"

"Uzun hikâye derdim ama aslında değil. Buraya, bu zamana sıkışıp kaldım." Delirmiş gibi bir kahkaha patlattım. "Kulübeyi her sene ziyaret etmek istiyor muyum? Evet. Ama bunun için 20 Aralık gününü sonsuza dek yeniden yaşamayı gerçekten istiyor muyum? Hayır. Hayır, istemiyorum."

Annem ve babam endişeyle birbirlerine baktı. "Belki de onu bir doktora götürmeliyiz," dedi annem.

Babam inanamıyormuş gibi ona döndü. "Ben zaten doktorum."

Annem iç çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında hayır, bilmiyorum."

İçimdeki suçluluk dalgası giderek daha da kabarıyordu – çoktan tartışmaya başlamışlardı ve nedeni bendim– ama bunu şu anda çözemezdim. Bunu kendi başlarına halletmeleri gerekekti.

Yalvaran gözlerimi Benny'ye çevirip, "Konuşmamız gerek," dedim.

Benny'yle verandaya ilerlemeden önce bir kez daha anneme bakıp ona sessizce, *Bana bir dakika ver*, mesajını ilettim. Annemi seviyordum ama şu an ihtiyacım olan şey Benny'nin sakin mi-zacıydı.

Olaylı gelişimi, Kennedy ve Zachary'nin başlarına kondurduğum birkaç hızlı ve nazik öpücükle telafi etmeye çalıştım ancak onlara dokunmam gerilmelerine ve hareketsiz kalmalarına neden oldu.

En azından Kennedy içeri girerken köpeğin nerede olduğuna dikkat etti.

Ve babam kurabiyelerden yemedi.

Her neyse, zaten kimse bu olanları hatırlamayacaktı.

Benny verandadaki salıncakta yanıma oturdu ve garip bir sessizlik içinde bir ileri bir geri sallandık. Ağaçlardan yan evin şeklini zar zor seçebilsem de bacasından kıvrılan dumanı, dışarıdaki Noel ışıklarının dalların arasından taşan parıltısı görebiliyordum.

Dallar.

Temkinli bir tavırla başımı kaldırdım. Kafamı kıran, karla kaplı dalı bahçenin ucunda görür gibi oldum ve parmağımı ona doğrultup homurdandım, "Yarın beni gafil avlayamayacaksın, seni şerefsiz."

Benny kaskatı kesildi. "Neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Bir önemi yok."

Beni inceledi. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu aynı günü dördüncü yaşıyışım ve neyi farklı yapmaya çalışırsam çalışayım buraya geri dönüp duruyorum."

"Bugün Aslında Düdü gibi mi?"

"Dediğin şey bir film mi?"

Bir eliyle yüzünü ovaladı, "Tanrım, çok gençsin. Baharın bir köstebek gölgesi tarafından belirlendiğine inanmanın en tuhaf geleneklerden biri olduğunu düşünüyorum hâlâ. Benim geldiğim yerde bahar her yıl aynı gün başlar."

Şaşkınlıkla ona bakıyor olmalıydım çünkü başını sallayıp sözlerine devam etti, "Evet, Maelyn, *Bugün Aslında Düdü* bir film."

"O zaman evet. Ne yaparsam yapayım sağlam bir darbe yiyip gözlerimi uçakta açıyorum."

"Belki de konuşman gereken kişi..."

"Babam mı?" dedim ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Bunu iki tur önce denedik ve tavan arası merdivenlerinden düşüp..." Ellerimi bir şeyi eziyormuş gibi birbirine vurduğumda Benny irkildi. Kendi cümlesini bitirmesi için onu işaret ettim.

"Yeniden başa mı döndün?"

"Tam isabet. Görünüşe göre sorun kafamda değilmiş," dedim gökyüzüne doğru konuşarak. "Ve sanırım kulübeyi kurtarmakla da ilgili değil."

Tık yoktu. Evren son derece işe yaramazdı.

Benny kaşlarını çattı. "Kulübeyi neyden kurtarmak?"

Derin bir nefes alarak ona her şeyi yeniden anlatmaya karar verdim. Yalnızca yarını görecektik kadar dayansam bile çevremde olan biteni bilen birine ihtiyacım vardı. Yumurta likörü. Yüz yalama. Hain Theo. Tapılası Andrew. Pişmanlık, pişmanlık, pişmanlık. Kulübe. Kaza. Araf. Ve geri kalan her şey.

"Ah," dedim, "ve bir daha aynı şeyi yaşarsam bana inan diye bana sadece senin bildiğin bir şey söylemeni istedim."

"Ve?"

"Ve bana Sedona'daki kulübü anlattın."

Gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi yaptım?"

"Evet." Ürperdim. "Yani artık hayatıma bu bilgiyle devam etmek zorundayım."

Benny sessizce, "Vay canına," dedi.

"Kulağa ne kadar çılgınca gelse de sanırım tüm bunların olmasının nedeni, evrenden beni mutlu edecek şeyi göstermesini

istemiş olmam ve o da *bir talimat kitapçığı olmaksızın* beni buraya tekrar tekrar gönderiyor,” diye bağırdım gökyüzüne doğru. “Tamam, burayı seviyorum. Anladık. Ve şimdi sonsuza dek burada yaşayacağım. Sonu gelmeyen Noel. Boşuna ne dilediğine dikkat et dememişler, değil mi?” Kulağa biraz kafayı yemişim gibi gelen bir kahkaha patlattım.

Uzun bir duraksamanın ardından Benny nihayet konuşmaya başladı, “Pekâlâ, diyelim ki dileyebileceğin şeylerin hiçbir sınırı yok, seni –bu koca dünyada– gerçekten mutlu edecek şey ne olurdu?”

Sanki bu ânı bekliyormuş gibi, ön kapıdan gelen ayak sesleri sessizce verandada ilerledi. Sesin kaynağı, elinde portakal suyu, votka ve fazladan buz dolu köpüklü bir bardak taşıyarak dışarıya çıkan Andrew’du. “Portakal suyu ve votka. Meyve suyu baskın,” dedi tatlı bir gülümsemeyle. “Çünkü kusura bakma, Maisie ama alkolü kaldıramıyorsun.”

Verandadaki salıncağa oturup beni kendi sıcak vücuduyla Benny’ninkinin arasına sıkıştırdı. Tüm duygularım sapıtmıştı ve hayatımın aşkının gözleri Benny’yle benim aramda gidip geliyordu. “Ee, ne konuşuyordunuz?”

Bu koca dünyada ne dileyeceğimi konuşuyorduk ve sen çıkageldin. Çok komik, değil mi?

Benny’ye attığım kısa bir bakış, bana yardım eli uzatmayacağını anlamama yetmişti. Beni duygularımla yüzleştirmek için bu ânı seçmesi yüzünden ona lanet olsun.

“Çılgın günümünden bahsediyorduk,” dedim, “ve Benny beni mutlu edecek şeyin ne olduğunu sorduğunda elinde kokteyle sen çıkageldin.” Bardağı elinden alırken sözlerime devam ettim, “Yani teşekkür ederim. Artık mutluyum.”

İçkimden büyük bir yudum aldım ve *vay canına*, Andrew işini ciddiye alıyordu – bu hiç de “meyve suyu baskın” bir kokteyl değildi. Nefes verdiğimde ağızımdan alevler çıkmamasına şaşır-mıştım. Bir sonraki turda, tadı ateşi biraz daha az andıran bir içki hazırlamasını istemem gerekiyordu.

“Sert olmuş,” dedim güçlükle nefes alıp içkiyi Benny’ye uzatırken, o da bardağı sağında duran masaya bıraktı.

“Bugün bir garipsin, Maisie,” dedi Andrew gülerek.

Sert bir şekilde  ks r p boğazımdaki yanık yüzünden yüzümü buruşturdum. “Olduğum gibi davranıyorum.”

“Görebiliyorum.” Başımın  zerinden Benny’ye baktığını hissettim. “Tabii bir nedenden ötürü bize kızgın değılsen.”

Suçluluk pervasız ruh h limi paramparça etti. İster hayal gücümün ürünü ister evrenin oyunundaki piyonlar olsun, bu insanları umutsuzca seviyordum. Bir daha aklımı ka ırdığımda daha nazik olmalıydım. “Umarım annenin duygularını incitmemişimdir.”

Andrew güldü. “Babamın söylediğine göre Bob Dylan’ın o Noel albümünü    haftadır çalıyormuş, hem de ona şarkıların ne kadar korkunç olduğunu söylememize rağmen. Belki bunu oğlu ya da kocası dışında birinden duymak bir fark yaratır.” Andrew’un koyu renkli kaşları çatıldı. “Ama babamın Hendrick’s almayı unuttuğunu nereden biliyordun?”

“Garip bir içgüdü,” dedim.

Andrew altdudağını dışarı sarkıtıp tatlı ifadesiyle söylediklerimi düşündü ve hemen ardından, yaptığım saçma açıklamadan tamamen tatmin olmuş gibi başını salladı. Bu garip, gerçeküstü şeylere neredeyse Benny kadar iyi uyum sağıyordu. “Uçakta gördüğün rüya kafanı allak bullak etmiş olmalı. Geçen hafta rüyamda karnavalda çalıştığımı görmüştüm,” dedi hiçbir şey olmamış gibi devam ederek. “Neredeyse sonraki bir hafta boyunca pamuk şeker standındaki işime geç kalmışım gibi hissetmeye devam ettim. Çok stresliydi.”

Söyledikleri beni güldürdü ve ardından üçümüz de suspus olduk. Etrafımızdaki tek ses ağ  dallarının arasında uğuldayan rüzgârdan geliyordu. Kendimi daha fazla tutamadım: “Peki neden pamuk şeker standı?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Andrew bana akıllalmaz bir şey söylemişim gibi baktı. “Bu, karnavalda yapılabilecek *en iyi* iş olurdu.”

“En yapışkan demek istedin sanırım,” diye düzelttim.

Benny mırıldanarak benimle aynı fikirde olduğunu belirtti. “Fincan’da çalışmayı isterdim.”

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. “Bu bir sürü kusmuk temizlemek anlamına geliyor.” Andrew söylediklerime ürpererek karşılık verdiğinde ona döndüm. “Ne? İnsanlar pamuk şeker standının köşesine kusmayacak mı sanıyorsun?”

Benny gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne doğru çevirerek gülmeye başladı. “Ne konuşuyoruz biz böyle?”

Güneş çoktan dağların arkasında kaybolmuştu ve o kadar yorgundum ki yerçekiminin üzerimdeki etkisi artmış gibi hissediyordum. “Andrew,” dedim, “kayıkthane çok soğuk olacak.”

Yanı başımda duran Andrew kaskatı kesildi. “Sen bunu nereden bili-”

“Başka bir içgüdü.”

Birkaç saniye duraksayıp devam etti, “Yine de ranzadan iyidir.”

“Sanırım.” Pes ettim. “Ama bu gece yatmaya gitmeden önce bodrumdaki eski uyku tulumlarını dövelim. Donmanı istemiyorum. Seni de uzuvlarını da soğuktan kurtaralım.”

“Ben...” Gözlerini üzerime dikti. “Uyku tulumları mı?” Sesiz kalmaya devam ettiğimde alçak sesle devam etti, “Başka bir içgüdü daha mı?”

“Aynen öyle.”

Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. “Kayıkhanede olmam seni endişelendiriyor mu, Maisie?”

“Senin için daima endişeleniyorum.”

“Uzuvlarımı da unutmayalım.”

Yanımda, Benny’nin salıncakla bütünleşip kaybolmak için büyük çaba sarf ettiğini hissettim.

“Tabii,” dedim, kontrol edemediğim bir dürüstlikle devam ederek: “Seni dünyalar kadar çok seviyorum. Uyku tulumlarını hazırlayalım, sonrasında biraz kestirebilirim.”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde içinde bulunduğumuz an du-

raklamış gibi hissettim; gülmüyor, benimle dalga geçmiyor ya da şaka yapmıyordu. Yalnızca bana bakıyordu. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı ve bir anlığına Andrew'un bakışlarının ağzıma kaydığını, dudaklarının şaşırmış bir tavırla hafifçe büzüldüğünü gördüm. Sanki daha önce orada olmayan bir şey görmüş gibiydi.

Kendi sigorta kutusu ânının bu olmasını, üzerinden bir kaya yuvarlanıyormuş gibi hissetmesini diledim. Ne de olsa bir kızın hayallerinin sınırı yoktu.

Yine de üzerimdeki dikkati aklımı başımdan alıyordu ve ayağa kalkmaya yeltendiğimde olduğum yerde sendeledim, neredeyse düşecektim. Hem Andrew hem Benny beni yakalamak için hızla ayağa dikildi. Ancak bana ilk ulaşan ve güvenle yakalayan Andrew oldu – elleri kollarıma dolandı ve ben ona yaslanırken ayakta durmama yardımcı oldu.

Elimde değildi; tüm savunmam alaşağı olmuştu. Daima istediğim o Andrew kucaklaması vardı ya? Şu an tam olarak onu yaşıyordum. Kollarına doğru bir adım attım.

Yalnızca bir saniyeye ihtiyacım vardı. Yalnızca merhaba ya da hoşça kal anlamına gelmeyen bir kucaklamayla beni sarmalamasını istiyordum. Başta hareketime şaşırdığını hissedebiliyordum ancak daha sonra ben kollarımı boynuna dolarken o da kendinkileri belime sardı ve onu daha da yakınımaya çekip sıkıca kendime bastırdım.

Korkuyla bir gözümü araladım, uçağa geri gönderilmeyi bekliyordum. Bunun yaşanmak üzere olduğunu biliyordum çünkü burada durmuş, yaşanan her şeyi çok daha büyük bir şey başarmak yerine ağgözlülükle kendimle ilgili hâle getiriyordum.

Ne var ki ayaklarım verandadan ayrılmadı.

“Ben gidip...” Benny arka planda hızla kaybolup göze batmadan ön kapıya doğru ilerledi. Teşekkürler, Benny.

“Hey. Sen iyi misin?” diye sordu Andrew saçlarımın arasına doğru.

“Evet.” Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm. Sıcak bedeni ve tatlı kokusunun etkisiyle boğazımda kabaran muaz-

zam sevgiyi bastırmaya çalıştım. Ancak elimden hiçbir şey gelmiyordu, susuz yutulmuş bir hap gibi orada takılıp kalmıştı.

“Sadece sarılmak mı istedin?” Pürüzlü sesinden güldüğünü anlayabiliyordum, başımı salladım. Kulaklıklarından The Cure grubunun “Just Like Heaven” şarkısı yankılanıyordu; ses, birbirine yaslanmış vücutlarımız arasında boğuklaşsa da melodi göğsüme bir nostalji sancısı saplamaya yeterliydi. Andrew’un bu şarkıyı söylediğini yüzlerce kez duymuştum. Müzik onun DNA’sına işlemişti, nazik mutluluğunun temeliydi ve şu anda ona sarılmak tıpkı bir ninni, yatmadan önce fısıldanan sakinleştirici bir melodi gibi geliyordu.

Dürüst olmam gerekirse, sonsuza dek böyle kalabilirdim ama içimde bir yerlerde evrenin yapmamı istediği şeyin bu olmadığı farkındaydım. Andrew’u son bir kez daha kendime bastırdım ve hemen ardından geri çekildim. “Bu yalnızca doktorun talimatlarıydı. Sarılma konusunda iyisin, Mandrew.”

“Ah, teşekkür ederim, hanımefendi.” Saçları yabancı çalılar gibi alına düştü. Gözleri o kadar parlak, o kadar yeşildi ki bu rengi her zaman büyüleyici bulurdum. Andrew dudaklarını yaladığında bana doğrulttuğu dolgun, flörtöz ağzına baktım. Saçlarını alnından çekti ancak bukleler yeniden yerlerine döndüğünde bunun nafile bir çaba olduğu ortaya çıktı.

Beynimle ağzım arasındaki filtre bir anlığına bozuldu. “Senin neyin var?” diye sordum sessizce.

Güldü. “Benim mi neyim var? Asıl senin neyin var? Kokteyl ve kucaklamalar isteyen bu yeni Mae de kim?”

“Söylesem bile inanmazsın,” dedim.

“Eh, nedeni her neyse bunu sevdim,” dedi. “Ortada hiçbir şey yokken bana kendimi sarhoşmuşum gibi hissettiriyorsun. Ki bu kötü bir şey değil.”

Andrew’un dudakları, ben ne demek istediğine fazla kafa yorma fırsatı bulamadan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve örgü şapkamı gözlerimin üzerine çekti, böylece benden uzaklaşırken yalnızca kahkahasını duyabildim.

on ikinci bölüm

Aesaplarıma göre, aynı kahvaltıyı kırk sekiz saat içinde iki kez yapmış olmam ertesi sabah yine de tabağımı silip süpürmeme engel olmadı. Genellikle masadaki herkese yetecek kadar yiyecek kaldığından emin olmaya çalışır mıydım? Tabii ki. Ancak aynı zamanda sıcak fırında yiyebileceğimizin iki katı peynir dolgulu krep olduğunu ve hepsini bitiremeyeceğimizi de biliyordum, hem zaten ne için buradaydık ki? Her anlamda leziz bir yemeği tabakta bırakmak için mi? Kesinlikle hayır. Ben tüm öngörülemezliğimle buradayken olmazdı.

Andrew aniden hafiflemiş tabağı gülerek önümden aldı. "Görüyorum ki delidolu Mae bu sabah da aramızda. Bunu onaylıyorum."

"Bak," dedim. "Elli kişilik bir kalabalığı doyuracak kadar yemeğimiz var. Tabaktaki tüm kırıntıları yalamak istemiyormuş gibi davranmayı bırakalım da yemeğimize devam edelim."

Söylediklerimi haklı bulmuş olacak ki, masada dönen tabak Andrew'a geldiğinde bir yığın peynir dolgulu krep alıp tabağına daha fazla pastırma ve yumurta ekledi. "Buna pişman olacağım."

Ağzıma büyük bir lokma atıp ona yanıt verdim. "Gerçekten olacak mısın peki?"

Bana, *Haklısın, pişman falan olmayacağım*, anlamına gelen bir gülümseme gönderdi.

"Aynı hevesi bu sabah yapacağımız kardan varlıklar için de göstermeniz," dedi Aaron et dolu tabağın onu es geçmesine izin verirken, "kazanma şansınızı ya çok artıracak ya da yerle bir edecek." Üzerinde hâlâ pijamaları vardı ve birkaç saat içinde kıyafeti yüzünden yaşayacağı sorun konusunda onu uyarmam gerekiyormuş gibi hissetsem de bunu nasıl bildiğimi mantık çerçevesinde açıklamanın bir yolu olup olmadığından emin değildim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum bunun yerine.

"Sanırım kastettiği," diye başladı Kyle tabağı kocasından alırken, "bu yıl ruh hâlin biraz şey gibi..."

"Öngörülemez," diye tamamladı babam cümleyi temkinli bir tavırla.

"'Kafayı yemiş gibi' demek istiyor," diye düzeltti Miles.

"Aslında hayır, öyle demek istemiyorum."

Kennedy çatalıyla krepini parçaladı. "Nasıl yemiş?"

Miles başını telefonundan kaldırdı. "Delirmiş yani."

Zachary sandalyesinde ayağa kalktı. "Yemiş sevmem."

"Miles," diye kardeşimi azarladı annem.

"Ne?"

"Noel'deyiz. Ablana terbiyesizlik yapma," dedi.

Kyle büyük bir uğraşla Zachary'yi tekrar yerine oturttu. "Janet Jackson'ın dansçısıyken," diye devam etti, "bu gibi ruh hâllerine 'darmadağın' derdik."

Andrew'un bakışları, *Janet Jackson için dans ettiğinden birinci bahsedışı*, dercesine benimkilerle buluştu.

"'Darmadağın' nasıl hissettiğimi gayet güzel açıklıyor." Her ne kadar *ruh hâli öngörülemez* olan ben olsam da Aaron dışında herkesin de normalde yediğinin iki katı yemek yediği gerçeğini kendime sakladım.

Kyle boş tabağı Theo'ya uzattığında, kalkıp tabağı yeniden doldurması gerektiği için söylendi.

"Mae." Kafamı kaldırdığımda Theo'nun masadan uzaklaştığını ve çenesini hafifçe kaldırarak onunla gelmem için bana işaret ettiğini gördüm. Fırını açmasına mı yardım edecektim? Ya da o krepleri koyarken tabağı mı tutacaktım?

Kalkmak yerine ne kadar meşgul olduğumu gösteren bir hareket yaptım ve peynirli krepime reçelden devasa bir parça ekleyip, "Neden olmasın ki?" diye mırıldanarak elma püresinden kocaman bir kaşık aldım.

Hazırladığım bu şaheser karşımda dururken, masanın etrafından bana yöneltilmiş şaşkın bakışları görmezden gelmek pek de zor değildi.

"Tatlım," dedi annem nazik bir tonla, "onun hepsini yemek istediğinden emin misin?"

Annemle asla tartışmazdım ancak bu olanların hiçbir önemi olmadığı düşünülünce...

"Gözlerim evet diyor," dedim. "Midemse muhtemelen hayır. Ama bu peynirli krepleri yalnızca yılın bu zamanında yiyorum ve kim bilir bir daha ne zaman tatlarını çıkaracağım?" Başımı Benny'ye çevirip göz kırptım. "Gerçi ben buna dahil değilim. Krepleri yakın zamanda yeniden yiyeceğim kesin." Çatalımı vakit kaybetmeden yemeğime geçirip bir lokmaya sapladım.

Benny bana nazik ama uyaran bir bakış attı. "Yavaş ol, evlat. Neden tatlıları yanındakine uzatmıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak reçelle püreyi neşeyle kendi kahvaltısını mideye indiren Andrew'a uzattım.

"Mae," dedi Kennedy masanın diğer ucundan, "eğer onun hepsini yersen kusacaksın."

"Bir keresinde dört tane çikolata parçacıklı pankek yemiştım ve babamın arabasına kusmuştım," dedi Zachary.

Kennedy gözlerini kapadı. "Araba çok uzun süre kötü kokmuştu."

"Tıpkı metro gibi," diye ekledi Zachary coşkuyla.

“Kennedy, Zachary,” dedi Aaron, “sofrada kusmuk hakkında konuşmak yok.”

“Babanız haklı,” dedi Ricky, Aaron’ı destekleyerek. “Kardan varlıklardan bahsedelim. Herkes bu yıl ne yapacağına karar verdi mi?”

Andrew bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. “Panda yapabiliriz diye düşünmüştüm.”

Başımı iki yana sallayıp yüzümü ona döndüm. Aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Dudağının hemen altında küçük bir parça elma püresi kalmıştı. O noktayı dilimle temizlediğimi hayal ettiğimde içimdeki ses keyifle mırıldandı, *Yap gitsin. Nasıl olsa hiçbir şey hatırlamayacak.*

“Kardan maymun yapacağız,” dedim Andrew’a. “Adı Thea olacak ve kazanan biz olacağız.”

Andrew eğilerek Thea’nın yüzünü dikkatle şekillendirdi. Etrafımızdaki herkes eserlerine odaklanmış çıt çıkarmadan çalışıyordu. Görünürde tek bir kartopu bile yoktu.

“Bu konu hakkında pek konuşmadık ama hâlâ Berkeley’desin, değil mi? Los Angeles’a dönmedin?”

Sorusuna şaşırarak ona baktım. Şaşırmama neden olan bunu sorması değildi – yılda sadece birkaç kez gördüğün biriyle konuşulacak bariz bir konuydu bu. Beni şaşırtan şey, Gerçek Hayattaki Mae’nin çok, çok uzun zaman önce yaşamış biri gibi gelmesiydi. Artık Kulübedeki Mae’ydim. Utah’ta Zaman Döngüsüne Sıkışmış Mae. Görünüşe göre bu Mae tüm vaktini Kulübedeki Andrew’la geçiriyordu. Kim bilir, belki de bir daha asla eve dönemeyecektim. Bu zamanda geriye gitmeler devam ederse, Utah’ı asla terk edemeyebilirdim ve gerçek dünya gittiğimin farkına bile varmazdı.

“Evet, Los Angeles beklediğim gibi değildi,” dedim yavaşça nefes vererek. Dürüst olmam gerekirse, LA beklediğim gibi değildi çünkü işi en başından kabul etmemeliydim. Üniversiteden

henüz mezun olmuştum ve kabul ettiğim iş, ülkenin en pahalı ve en az erişilebilir şehirlerinden birinde yalnızca geçimimi sağlayabilecek parayı bile bana zar zor ödeyen küçük bir işletmede grafik tasarımcılığıydı. Annemin –ve yeni kocasının– evine dönmenin utancı, faturalarımı ödemek için kredi kartı kullanma zorunluluğumun ortadan kalkmasının getirdiği rahatlığın yanında hiçbir şeydi. Ancak geçen iki yılın ardından para konusunda akıllılık ediyormuşum gibi değil de ayaklı-hata gibi hissetmeye başlamıştım.

“Ama her şey yolunda, değil mi?”

“Eh,” dedim, “kira ödemek zorunda değilim ve canı istediğinde Miles’la vakit geçirebiliyorum. Ama bir yandan da çocukluğumdan kalma ikiz yatakta uyuyorum ve annemle yeni kocası seks yaparken nasıl sesler çıkarıyor biliyorum, yani... ‘yolunda’ derken neyi kastettiğine bağlı.”

Yüzünü derinlemesine buruştururken inledi, “Neden?”

“Bak, ben acı çekiyorsam sen de çekeceksin.”

“İş nasıl peki?”

Thea’nın karnına biraz daha kar ekledim. “Fena değil.”

“Sakin ol,” dedi ve derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu, “sorularıma böyle heyecanlı cevaplar verme.”

Bu beni güldürdü. “Affedersin. Sadece işi kabul ettiğimde beni daha eğlenceli şeylerin beklediğini düşünmüştüm, ruhumu emen bilgisayar işlerinin değil.”

“Yaptığın şey çocuklarla ilgili sanıyordum?”

Garip bir umursamazlıkla omuzlarımı silktim. “Program tam olarak beklediğim gibi çıkmadı.”

Yaptığım işi böyle tanımlamak gerçeği yansıtmakta yetersiz kalıyordu. Eve geri taşındığımda, amacı dezavantajlı ve düşük gelirli çocuklara yenilikçi, ücretsiz programlar sağlamak olan Berkeley merkezli bir sivil toplum kuruluşuna iş başvurusu yapmıştım. Grafik sanatlar (annem hayallerimin peşinden koşmamı söylemişti) ve finans (babam akıllı olmamı tavsiye etmişti) dallarından aldığım çift anadal diplomamla, Berkeley şehir merkezin-

de çocukların grafik sanat ve tasarım öğrenebilecekleri ücretsiz öğleden sonra programları oluşturmayı önermiştim. Mükemmel bir dünyada, ben çocuklara dersler verecektim ve çocuklar da yerel işletmelere düşük maliyetli grafik tasarım hizmetleri sunarak özgeçmişlerini oluşturup üniversite için para kazanacaklardı.

“Patronun planını hayata geçirmede mi?” diye sordu Andrew ve başparmağını kullanarak gevşemiş bir kar sırasını dikkatlice süpürdü.

“Ah, fikrime bayıldı,” dedim. Projemi nasıl hayata geçirebileceğimizin haritasını çıkarmak, hangi fonların toplanması gerektiğini ve bunları nasıl toplayabileceğimizi belirlemek, ruhsat işini çözmek ve organizasyon için nasıl personel sağlanacağını tartışmak için bir yıldan fazla uğraştık.”

“Evet, doğru, bu kısmı hatırlıyorum.”

“Ve bunu yaptı da. Organizasyon için personel sağladı yani. Geçtiğimiz yaz, dersi vermesi için bir arkadaşını tuttu.”

Andrew alçak sesli, anlayış dolu bir iniltiyle karşılık verdi. “Bir dakika, yani bunca planlamanın ardından programın başında sen yok musun?”

Başımı iki yana salladım. “Patronum Neda, muhasebe diplomamla finans işlerini yönetmemin ‘ekip’ için daha iyi olacağını düşündü.”

“Sen *muhasebecilik* mi yapıyorsun?”

“İnternet sitesiyle ilgili birkaç şeye de bakıyorum ama evet. Vaktimin çoğunu muhasebe işleri yiyor.” Thea’nın bacaklarının yanına çömeldim ve kalçalarına biraz daha kar ekledim. “Öğrencilerden biriyle bile tanışmadım çünkü ruhsatta özellikle belirttiğimiz –daha doğrusu *belirttiğim*– üzere müfredatın bir parçası olmayan yetişkinleri sınıflara sokmayarak çocukları koruyoruz. Yaptığımız şeyi çok seviyorum, yalnızca tüm bunlarda bana düşen rolden memnun değilim.”

“Belki haddimi aşıyorum ama neden istifa etmiyorsun? Evde olmanın iyi yanlarından biri de ihtiyaç hâlinde kullanabileceğin bir güvenlik ağının olmasıdır.”

Andrew bunu öneren ilk kişi değildi. Üniversitedeki en yakın arkadaşım Mira aylardır beni bu işten ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordu. Paraşütüm olmadan atlamak hiç benlik değildi, bu yüzden de sonu gelmez bir tavuk-yumurta ikilemiyle karşı karşıyaydım: Başka bir iş bulursam istifa edebilirdim ama başka bir iş bulmak istifa edeceğimi kabul etmek anlamına gelirdi. Tüm bu döngü yüzünden hiçbir şey yapmadan yerimde sayıyordum.

“Eh,” dedim manidar bir sesle.

Andrew anlayışla kaşlarını çattı. “Bu çok kötü, Maisie. Üzgünüm.”

Haklıydı ama dikkatim aniden başka bir yerde olanlara kaydı. Daha doğrusu olmayanlara. Herkes işine o kadar odaklanmış, o kadar sessiz çalışıyordu ki. Andrew ve ben konuşan tek kişilerdik. Ortalığı inleyen kahkahaları ya da kartopu savaşının heyecanlı çığlıklarını duymuyordum. Hepimizin projelerimiz üzerinde ne kadar sıkı çalıştığını görebiliyordum ama bunu yalnızca yapmış olmak için yapıyorduk. Rutinin bir parçası olduğu için. Ancak kimse –Ricky bile– yaptığı şeyden zevk almıyordu.

Kartopu savaşı kendiliğinden başlamıştı, eğlenceliydi. Herkesi güldürmüştü ve bir arada hissettirmişti. Olanları durdurmaya hiç kalkışmamalıydım.

“Bu doğru değil,” dedim.

Andrew bakışlarını önce bana sonra da ailelerimize çevirdi. “Doğru olmayan ne?”

“Herkes bir robotmuş gibi hareket ediyor. Bunu ne için yapıyoruz ki?”

“Çünkü bu bir gelenek,” dedi Andrew sanki gün gibi ortada olan –ki öyleydi de– bir şeyi belirtiyormuş gibi. Ancak kaçımız artık bunu gerçekten umursuyordu? Suratsız bir kararlılıkla çalışan diğer gruplara takılan bakışlarımı takip etti.

Andrew’a sırtarak doğruldum ve büyük bir kartopu yapmak için yere eğildim. Karı avuçlarım arasında iyice sıkıştırırken gözlerim potansiyel bir hedef arıyordu. “Soru şu ki *bunu* kim hak ediyor?”

Andrew da bir an bile tereddüt etmeden eğilip kendi kartopunu hazırladı. "Theo."

"Belki de Miles."

"Ya da baban."

"Kesinlikle babam," dedim ona katılarak.

"Annem ona yapmamasını söylemene rağmen o korkunç müziği seçti," diye karşı çıktı Andrew.

"Kyle asla akşamdan kalma olmuyor. Bu haksızlık," dedim.

Andrew mırıldandı. "Sence kartopu Aaron'ın kara deliği aratmayan saç boyasında kaybolur mu?"

"Denemeye değer," dedim. "Bilim bizim avucumuzun içine bakıyor."

"Benny'yi de unutmayalım," dedi. "Bunca zamandır elinde sıcak kahvesiyle ön basamaklarda dinleniyor."

"Çünkü o akıllı bir adam."

"Ona da doğru kararlarına da lanet olsun." Andrew kartopunu avuçları arasında ileri geri fırlatıyordu.

"Benny, o zaman. Üç deyince," dedim. "Bir."

"İki."

"Üç."

Kartoplarımızı olan bitenden haberi olmayan Benny'ye fırlattık doğruca. Benimki omzunu vururken, Andrew'un ki tam göğsüne isabet etti. İlk başta bize yoğun ve beklenmedik bir ihanete uğramış gibi baktı. Ancak Andrew'la bizi orada birlikte dururken ve yeni kartopları hazırlamak için eğilirken gördüğünde ifadesi değişti. Belki benim gözlerimdeki heyecanı belki de Andrew'un rutindeki bu değişikliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu –hatta belki benim de buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu– gördüğünden kendi silahını hazırlamak için avucuna biraz kar alıp sıkıştırarak doğruca Ricky'ye fırlattı.

Yalnızca birkaç saniye içinde beni ya da Andrew'u kimin vurduğunu, Thea'nın ne zaman ezildiğini ve hatta aniden kopan kartopu fırtınasının ortasında neler olup bittiğini takip edeme-

meye başladım. Tek bildiğim, sevdiklerimin yamaçtan yankılanan kahkahalarının şimdiye dek duyduğum en harika ses olduğuydu.

Bir küçük zafer daha.

on üçüncü bölüm

Park City Fidanlığı, yılın geri kalanında alışlagelmiş bir fidanlık olsa da kış mevsimi gelip çatığında pırıl pırıl parıldayan bir harikalar diyarına dönüşürdü. Genellikle bahçe aletleri satan küçük yeşil bina çeşit çeşit taze çelenkle, Noel dekorları ve hediyelerle dolup taşardı. Tavan boyu boyunca Noel ışıklarıyla süslenir ve parlak renkli yaz çiçeklerinin yerini almış çobanpüskülleri, Noel yıldızları ve küçük köknar ağaçları dört bir yanı doldururdu. Oturma gruplarıyla çevrili dev bir ateş çukuru ve baharatlı elma şarabı dağıtan çalışanlar bile vardı.

Fidanlıktaki kalabalıkla uğraşmak genelde babam ve Ricky'ye kalırdı ama bu akşam evden çıkmaya ihtiyacım vardı. İsteklerime göre hareket etmek henüz uçağa geri dönmeme sebep olmadığından, Andrew'a da benimle gelmesini söylemiştim. İnsan akınının arasında gezinmekten kurtulduklarına mutlu olan babalarımız bizi kaldırımda bırakıp bir kafeye gitti ve bir ağaç bulup arabaya yüklemeye hazır olduğumuzda onları aramamızı söylediler.

İnsanların arasından ilerlerken Andrew'un beni izleyen gözlerini hissedebiliyordum ve bu garip bir şekilde hem sıcaktan

terlememe hem de ürpertiyle titrememe neden oluyordu. “*Senin işini de sormalıydım,*” dedim bir ağacın fiyatını kontrol etmek için çömelmiş bir çiftin etrafından dolaşırken.

“Kartopu savaşı başlatmakla meşguldün o sırada.”

Güldüm. “Denver’da işler nasıl gidiyor?”

“Garip bir durumdayım,” dedi Andrew, “tek kelimeyle kursesiz bir işim var ama ilerlemek için hiçbir şansım yok. Benim üzerimde olan tek pozisyon baş ses mühendisliği, o işi yapan adam da benden yalnızca beş yaş büyük ve Red Rocks’ı asla bırakmayacak.”

Andrew bizim değişimimizle her zaman bir ses delisi olmuştu. Okulda bulabildiği her müzik dersini almış ve kasabaya gelen her gösteriye gitmişti. Yaptığı şeye olan sevgisine imreniyordum; muhtemelen hiç ücret almasa da işini yapmaya devam ederdi.

“Müzik prodüksiyonuna atılmayı hiç düşündün mü?”

Başını iki yana salladı. “Zihnim o yaşamı kaldıracak kadar dayanıklı değil.”

“Şu iş arkadaşının icabına bakmamı ister misin? Belki de kariyerimdeki sorun, bir suikastçı olup gerçek kaderimi bulamamış olmamdır.”

Andrew sırtıttı. “Her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum sana, Mae. Çok yetenekli birisin. Sanatçı annenin sanatçı çocuğu olur.”

Bana olan sonsuz güveni beni cesaretlendiriyordu. “Teşekkür ederim, Mandrew.”

“Çok alakasız olacak ama hiç tarot baktırdın mı?” diye sordu.

“Bu ciddi bir soru mu?”

Güldü. “Evet?”

“Baktırmadım,” diye itiraf ettim, “nedenlerinden biri de asla kötü haber duymak istememem.”

“Ben baktırdım,” dedi ve hemen ellerini kaldırdı. “Biliyorum, kulağa delice geliyor –inan bana, bana da şaka gibi geliyordu– ama partideki bir kadın bakıyordu. Yalnızca pisliklerin trajik fal-lar baktığını söyledi.”

“Gerçek kariyer yolumu öğrenmek için tarot baktırmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” Kozmik enerjiyi daha fazla kurcalamak ihtiyacım olan son şeydi sanırım.

“Sadece belki içinde bir şeyler uyandırır diyorum.” Tatlı bir tavırla omuz silkti. “Ben içimde bir şeyler sarsılmış gibi hissetmişim.”

Yanımdan geçen bir kadın yanlışlıkla bana dirsek attığında sıcak elma şarabım kadehimin ağzından taşıp elimden aşağı süzülürdü. Hafif yanma hissi karşısında tısladım.

“Burası hep böyle mi? Park City’deki herkesin işlerini bizim gibi son dakikaya bıraktığını bilmiyordum.” Eğilip parmaklarımdaki tatlı sıvıyı yaladım. Hayal ediyor olabilirdim ama Andrew’un beni süzdüğüne yemin edebilirdim.

“Bahse varım bu insanların çoğu burada yaşamayan ve ağaçlarını son dakika alan tatilciler.” Ellerini cebine soktu. “Babam sürekli buranın bir tımarhaneden farksız olduğundan yakınıyor.”

“Park yeri bulmak tam bir kâbus olmalı. Neden her yıl bizi burada bırakmalarını istemiyoruz ki?”

Andrew bana bunun aptalca bir soru olduğunu gösteren o bakışını attı. *Başından beri böyle süregeldiği için*, diyordu gözleri. *Gelenek işte, ne sandın*. Sırf böyle süregeliyor diye bunun gibi kaç şeyi düşünmeden yapıyorduk? Her öğünde aynı yemek; her gece aynı takımlarla oynan aynı oyunlar. Aynı şarkılar. Aramızda durumu en kötü olansa bendim – tek bir şeyden bile vazgeçmeye istekli değildim.

Aniden çöken bu farkındalıkla beynimin içinde bir ampul yanmış gibi oldu.

Andrew çalan Noel şarkısına yanımda mutlu bir şekilde eşlik ediyordu. Az önce edindiğim yeni bakış açısıyla, tatillerimizin öngörülebilirliğinden sıkılıp sıkılmadığını merak ettim – bunun hepimiz için geçerli olup olmadığını.

“Geleneklerden nefret ediyor musun?” diye sordum. “Kardan varlıklardan, kızakla kaymaktan ve oynadığımız tüm oyunlardan?”

Bir anlığına sessiz kalıp cevabını düşündü. "Kızakla kaymaya bayılıyorum ve diğerlerinden de nefret etmiyorum. Ama evet, bazen farklı şeyler yapmak istiyorum. Kendimizi bildik bileli aynı şeyi yapıyoruz." Harika bir simetrisi olan Douglas köknarına yaklaştığımızda eliyle işaret etti. "Buna ne dersin?"

Burnumu kırıştırıp başımı iki yana salladım.

"Annemle babamın herkesi burada ağırlamayı sevdiğini biliyorum," dedi diğer ağaçlara doğru ilerlerken, "ama hiç uçağa atlayıp tamamen çılgınca bir şey yapmak istemedin mi? Yunanistan'a gitmek ya da Yılbaşı'nı Londra'da geçirmek gibi?" Ben cevap verme fırsatı bulamadan Andrew başka bir ağacı gösterdi. "Peki ya bu?"

"Hayır..."

"Ağaca mı hayır yoksa tamamen çılgınca bir şey yapmaya mı?"

Gülümseyerek ona döndüm. "İkisine de. Londra'da Yılbaşı. Hımm. Bu hayali senaryoda hepimiz birlikte miyiz?"

Andrew'un gözleri parıldadığında kalbimin sıkıştığını hissettim. Bana hiç böyle bakmadığına yemin edebilirdim, sanki beni ilk defa görüyormuş gibi. "Tabii ki."

"Peki, o zaman tamam, kulağa harika geliyor. Kulübe dünyadaki en sevdiğim yer olsa da farklı şeyler yapmanın o kadar da korkunç olmayacağını düşünmeye başlıyorum. Belki de bazı şeyleri sevdiğimiz için yapmalıyız, böyle süregeldiği için değil." Duraksadım, bir sonraki sorum için kelimelerimi kafamda dikkatlice seçtim. "Andrew?"

Uzun bir ağaca hayranlıkla bakarak yüzünü göğe çevirdi. Minik kar taneleri bulutlardan döne döne aşağı süzölmeye başlamıştı. "Mmm?"

"Kulübede ilgilenilmesi gereken çok şey var, değil mi?"

Yüzündeki gülümseme soldu ve bakışlarını bana çevirdi. "Biraz çok, evet."

"Ne gibi?"

"Zeminin yenilenmesi gerek," dedi. "Hem iç hem dış cephe-

nin boyanması lazım. Elektronik aletlerin çoğu en az benim yaşımda. Çatı da yenilenmeli."

"Yeni bir çatı ne kadar?" Büyük bir korku midemi ele geçiriyordu.

"En gösterişsiz seçenek on iki bin dolar," dedi. Fiyat araştırması yapmışlardı demek. "Eğer aslını koruyup sedir kiremit yaptırmayı seçersek, rakam ikiye katlanıyor. Her şeyi yıkmaya başladığımızda muhtemelen değiştirilmesi gerekecek bazı döşemeler olduğundan bahsetmiyorum bile."

Kahretsin.

Lafı dolandırmadan esas sorumu sordum. "Annenle baban kulübeyi satmayı düşünüyor, değil mi?"

Andrew duyduklarına şaşırışa benzemiyordu. "Sanırım öyle."

"Sen ve Theo satmak istiyor musunuz?"

Bir ağacın çevresinde yakalamaca oynayan iki çocuğun yanından dikkatlice geçti. "Ben istemiyorum ama Denver'da yaşıyorum. Yardım etmek için burada olmadığımından onları evi tutmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum. Theo'ysa yakın zamanda Ogden'daki araziye satın aldı. Yakında inşaata başlayacak ve eskisi kadar etrafta olmayacak. Annem ve babam da eskisi kadar esnek ve enerjik değil. Kendi başlarına üstlenemeyecekleri kadar çok iş var."

"Ama neden hepimiz buradayken tek başlarına üstlensinler ki?"

Andrew yürümeyi bırakıp bana döndü. "Sen Kaliforniya'dasın, Kyle ve Aaron'sa New York'ta."

"Yıl boyunca gelip yardımcı olabiliriz demek istiyorum."

Saçları örgü beresine kafa tutarcasına alnına dökülüyordu ve bakışları bana sabitlendiğinde hayranlıktan başım döndü. "Babam gururlu bir adamdır," dedi bakışlarını bir anlığına omzumun arkasına çevirerek. Bunu babasının arkamızdan yaklaşmadığına emin olmak için yapmıştı sanırım. "Yardım istemekten hoşlanmıyor ve teklif edilen yardımı kabul etmekte çok kötü. Özellikle de bu teklif biz çocuklardan geliyorsa."

Söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum; ben daha küçükken Ricky, sanki onu durdurabilecekmiş gibi, anneme kulübedeyken yemek pişirmek zorunda olmadığı konusunda ısrar ederdi. Ancak yalnızca diğer ebeveynlerin yardımını kastetmiyordum. İçimde tınaklarıyla derimi kazıyıp dışarı çıkmaya çalışan bir canavar vardı. Artık çocuk olmak istemiyordum.

“Ama artık çocuk değiliz.”

Andrew gözlerini aşağı indirdi ve bakışlarının bir süre dudaklarımda duraksaması dikkatimden kaçmadı. “Uzun zamandır çocuk değiliz.”

Gürleyen sözlerinin etkisi kas gevşetici almaktan farksızdı. “Ailen bizi ağırlamayı seviyor, biliyorum. Anne baba olmaya, her birimizle ilgilenmeye bayılıyorlar. Ama hepimizin bir adım atma vakti geldi.”

Arkasını dönüp yeniden yürümeye başladı. “Sanki kendi ebeveynlerin anne baba olmayı sevmiyormuş gibi konuşuyorsun.”

Soruyu soran Andrew olsa da içgüdüsel olarak ihtiyatlı bir cevap verdim. “Annemin harika bir insan ve fazlasıyla korumacı olduğunu biliyorsun. Ama annemle babam arasındaki ilişki daima o kadar karışıktı ki bazen öne çıkmak zor oluyordu.”

“Annenle babanın boşanmış olmalarına rağmen her sene buraya gelmelerini hiç konuşmadık.”

“Annemin eşi, Victor...”

“Noel’i karısıyla geçirmeyen koca mı?” dedi Andrew bana sinsice sırtarak.

“Evet, o. İki kızı var, kızların da kendi aileleri. İkisi de Doğu Yakası’nda yaşıyor ve annemi çok seviyor olsa da kızlarıyla üvey aile karmaşası olmadan vakit geçirmekten memnun. Bunun kulağa aptalca geldiğinin farkındayım çünkü bir yetişkin olmam gerekiyor ve Noel’de annemle babamın bir arada olmasına ihtiyaç duymamalıyım ama yılın bu haftası yeniden bir aileymişiz gibi davrandığımız tek sefer.”

“Aptalca olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Eskiden senin için üzülürdüm.”

Konunun değişmesine biraz şaşırmıştım. "Benim için mi?" Andrew başıyla onayladı. "Neden ki?"

Andrew bana sanki nedeni gün gibi ortadaymışçasına baktı.

"Hayır, ciddiylim," dedim. "Neden?"

"Çünkü birkaç yıl boyunca, annenle babanın kulübede bir arada olmasının seni ne kadar yorduğunu gördüm, aynı yerde olsalar da *birlikte* olmadıkları ortadaydı. Hepiniz fiziksel olarak buradaydınız ama zaman zaman öyle... mutsuz görünürdün ki," dedi. "Ve sonra boşandıklarını açıkladıkları yıl yeniden nefes almaya başlamış gibiydin."

Afallamış bir şekilde ona baktım. Tüm bunları fark etmiş miydi?

"Özür dilerim," diye ekledi hızla, "Saçma sapan konuşuyorum, niyetim seni..."

"Dileme," dedim sözünü keserek. "Özür dileme. Yalnızca bunu fark etmene şaşırdım sanırım."

"Seni doğduğundan beri tanıyorum, Mae. Fark etmemem mümkün mü?" Bana yeniden sırtarak baktı. "Bu seneyse kafana göre hareket ediyorsun, isteklerini dile getirip tüm beklentileri alaşağı ediyorsun. İpleri eline alıyorsun ve otoritersin."

"Sanırım her şeye yeni bir gözle bakıyorum. Büyümenin zamanı gelmişti."

Andrew bir dalın üzerinde birikmiş pofuduk kara vurdu. "Tatile gelişin çok çarpıcıydı."

İçimde bir isyan ateşinin kıvılcımlandığını hissettim. "Daha çok önümde uzanan hayatı gördüm ve neden istediğim şeyin peşinden koşmayayım ki diye düşündüm."

"Peynir dolgulu krepinin üzerine reçel *ve* elma püresi yanı," dedi şaka yaparak. "Verandada kokteyl içmek. Kartopu savaşları."

Sözcükler hızla dudaklarımdan döküldü: "Sen."

Yüzündeki gülümseme öylece dondu ve yavaşça solup gitti. "Ben mi?" Dudaklarından garip bir kahkaha kaçtı. "Eh, ben

buradayımı zaten.” Sırttı ve kollarını iki yana açarak etrafımızı saran ağaçları, karı ve tepemizde parıldayan ışıkları işaret etti.

“Ağaç çiftliğinde bana eşlik etmeni istemekten fazlasını kastediyorum ve bana kalırsa sen de bunun farkındasın.” Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. “Ama aramızdaki ilişkinin garipleşmemesi için demek istediğim oymuş gibi davranabiliriz.”

Andrew gözlerini bana dikmişti ve nutkunun tutulmasını sağladığımı fark ettiğimde hem kendimle gurur duydum hem de dehşete düştüm. “Demek istediğin... şey gibi?..” Kaşları manidar bir tavırla havalandı.

Adrenalin bedenimi ele geçiriyordu. “Evet. Öyle.”

“Sanıyordum ki sen ve Theo...”

“Hayır.”

“Ama o...”

“Onu bilemem ama benim için öyle bir şey yok.” Suçluluk hissiyle kanım donarken sözlerimi netleştirdim, “Onun hakkında hiç öyle hissetmedim yani.”

“Ah.” Bu soluk ışıkların altında bile kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordum. Aramızda kıvılcımlanan bu şeyi mahvetmiş miydim? Belki. Ama tüm bunların ders öğretici nitelikte olduğunu fark etmiştim. Bir sonraki tura başladığımda ne söylemeyeceğimi bilecektim.

“Gel hadi.” Montunun kolunu çekiştirdim. “Şu ağacı bulalım artık.”

Birlikte ilerlerken aramızdaki sessizlik peşimizden geliyordu. Botlarımızın altında ezilen karın sesi, elma şarabını yudumlayan Andrew’un sesli yutkunması. Konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmak umuduyla beynimi kurcaladım ama nafileydi.

En sonunda bunu başaran Andrew oldu, “İl, yeni yıl için herhangi bir hedefin var mı?”

Tanrım, bu acı vericiydi. Aklımı hızla dolduran cevapların hepsi ya söyleyemeyeceğim –*neden sürekli zamanda seyahat ettiğimi bulmak istiyorum*– ya da gerçekleşmesi imkânsız şeylerdi: *Dudaklarına yapışmak istiyorum. İşimden istifa etmek istiyorum...*

Olduğum yerde durdum. "Evet. Aslında var."

Lanet bir aydınlanma gibi gelen bir dürtüyle telefonunu çıkardım ve patronuma yeni bir e-posta gönderdim.

Neda, lütfen bunu 30 günlük ihbarım olarak kabul et. Bana verdiğin tüm fırsatlar için sana minnettarım ancak yeni maceralara atılmaya hazırım. Noel'in ardından daha detaylı konuşmayı çok isterim.

En iyi dileklerle, Maelyn

Kendime kararımı sorgulama fırsatı vermeden gönder tuşuna bastım ve derin derin nefes alıp verdim. Neda dürüst ve net bir tavrı takdir ederdi. Her şey yolundaydı.

Aman Tanrım. Bunu gerçekten yapmıştım. Rahatlama hissi ağır bir battaniye gibi üzerime çöktü. "Vay canına, bu iyi hissettirdi."

"Neymiş o?" diye sordu Andrew.

Ona sırtıtarak baktım. "İşimden istifa ettim."

"Sen?.. Az önce mi?" Kaşları asi buklelerinin altında kayboldu. "Vay canına. Peki. Hayatını çözmeye başladın, değil mi?"

"Deniyorum." Gözlerimi kapatıp uzun, yavaş bir nefes daha aldım. "Zamanı gelmişti. Umarım bir şeyleri değiştirir."

"Nasıl değiştirmesin? Bu büyük bir karardır."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Her şey geçip gidene kadar hangi seçimin doğru olduğunu bilmek zor sanırım."

"Doğru söze ne denir." Andrew başka bir ağacın önünde durup sanki ona sarılacakmış gibi kollarını açtı. "İşte bu."

Ne var ki bu da doğru ağaç değildi. Kazadan önce arabadayken en büyük korkum, bir şeylerin değişmesi ihtimaliydi. Ama evrene o dilekte bulunurken istediğim şey de tam olarak bu değil miydi? *Her şeyin* değişmesi?

"Hiçbirini beğenmedim," diye itiraf ettim.

"Bunlar kelimenin tam anlamıyla mükemmel ağaçlar," dedi Andrew.

“Sanırım tam da bu yüzden.”

Değişiklik iyi olabilir.

Bir arka sıraya ilerledim, bir tarafı düz, seyrek dalları bariz yerlerde olan ağaçları orada saklıyorlardı. Çok kısa, çok cılız, çok eğri.

Ve orada, sıranın en sonunda tüm bunlara uyan bir ağaç duruyordu. “Şu.”

Andrew güldü. “Eğer o ağacı arabaya götürürsek babam kalp krizi geçirir.”

“Aslında hayır.” Sırtarak ağaca baktım ve Andrew’un duruşunun bana uyum sağladığını hissettim. “Ona bir şey olacağını sanmıyorum.”

on dördüncü bölüm

Ricky ve babam ağacı arabadan indirip ayaklığın üzerine götürürken, Lisa ve ikizler en sevdikleri süsleri bulup dallara asmak için kutuları kurcalıyorlardı. Bense odanın en arkasında oyalanıp beni ele geçirmiş bu yeni garip enerjiyle oturuyordum. Her yıl –bu yıl bile– çocuklarla birlikte yere çöker, süs kutularını eşelerdim. Ancak değişim, Andrew’a hislerimi söylemek ve nihayet işimden istifa etmek olduğu kadar gelenekler üzerine olan katı tutumumdan vazgeçip Kennedy ve Zachary’nin ağacı süsleme işini üstlenmesine izin vermek anlamına da geliyordu.

Ve bu yetişkinlik olayına atıldığımıza göre, değişim aynı zamanda herkese daha fazla yardım etmek ve oturma odasına dağılmış kokteyl saati kalıntılarını temizleme işini Aaron ya da Benny’ye bırakmamak demek oluyordu.

Bulaşıkları bir araya toplayıp mutfığa taşıırken kulübeye gerçek anlamda bakmaya zaman ayırdım. Zemindeki çizikleri, tırabzanın pürüzsüz ahşabında nesiller boyunca ellerin kaydığı yerde, merdivenin en alt basamağının orada oluşan aşınmayı gördüm. Kartonpiyerin yakınlarında badana dökülüyordu,

ön kapının yanındaki ve koridorun aşağısındaki duvarlardaki boyanın rengi solmuştu. Gözlerimi kör eden nostalji perdesinin kalkmasıyla, bu evin çok sevildiğini ama fazlasıyla eskimiş olduğunu görebiliyordum. Hem bunlar yalnızca kozmetik sorunlardı. Kulübe eskiydi, yılın dört ayını kar altında, diğer dört ayını ise kavurucu kuru sıcakta geçiriyordu. Ricky ve Lisa'nın burayı elde tutmasına yardım etmek için sevgi ve takdirden daha fazlasını gerektirecekti.

Kirli bulaşıkları makineye yerleştirdiğim sırada arkamdan Benny geldi. "Merhaba Mayday."

"Merhaba Benihana."

"Ağaç çiftliği nasıldı?" Gülümseyişi aksanına karışıyor, kelimelerinin kıvrak çıkmasına sebep oluyordu.

Lavaboya yaslanıp yüzümü ona çevirdim. "Harikaydı aslında."

Benny'nin merakı kabarmıştı. "'Harika' mıydı? Aldığınız şu ağaç müsveddesini gördüm, en sona o kalmıştı herhalde."

"Hadi ama," dedim. "Mazlumları desteklememek elde değil, bunu kabul etmelisin. O zavallı ağacın kaderi parçalanmak olacaktı. Onu kurtardık."

Benny kaşlarını hafifçe kaldırarak yenilgiyi kabul etti ve hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktım. "Ama ağaç çiftliğinin harika olmasının tek nedeni bu değildi." Başparmağımın ucunu ısırp duraksadım. "Andrew'a hislerimi itiraf ettim."

Gözleri kocaman açıldı. "Öyle mi?"

"Yani," dedim, "'Seni istiyorum, Andrew, eğer şu an bana evlenme teklifi edecek olsan bir saniye bile düşünmeden evet derdim,' demedim ama bu hafta istediğim şeyin peşinden koşmamla ilgili şakalaşıyorduk ve ben de onu istediğimi söyledim."

"Vay canına." Elini kaldırıp ağzının üzerine kapattı.

"Ha, bir de istifa ettim."

Bunun üzerine Benny şaşkınlıkla bana doğru bir adım attı. "Ne yaptın?"

"Evet. Neda'ya bir mail atıp otuz günlük ihbarımı verdim."

"Şıp diye? Yani... az önce? Dışarıdayken?"

"Evet! Ve kendimi o kadar özgür hissediyorum ki! Ne büyük bir aydınlanma ama. Yeni bir iş aramam gerekecek – ama ne olmuş? En kötü ne olabilir ki?"

Benny geri çekildi. "*Bunu cidden söylüyor olamazsın.*"

Omuzlarımı kulaklarıma doğru kaldırdım ve tavanın başımın tepesine düşmeyeceğinden emin olmak için odaya bakınırken kendimi hazırladım. "Affedersin. Tamam, bu aptalcaydı."

"Peki... Andrew ne dedi?" diye sordu Benny. "Ona açılman konusunda?"

"Açıkçası pek bir şey söylemedi." Kaşlarımı çattım. "Tuhaf bir an yaşadığımızı söyleyemem ama rahatlamanın etkisiyle derin bir nefes verip başından beri aynı şeyleri hissettiğini de itiraf etmedi."

Burada kaldığım ve uçakta yerimde sıçrayarak uyanmadan geçirdiğim her saniye beynim giderek sakinleşiyor gibi görünüyordu. Tüm bunları açığa vurmak beni rahatlatsa da bedenim utanç hissiyle ürperdi. "Ah. Aslında şimdi dönüp bakıyorum da biraz garip bir andı."

"Andrew rahat bir adam," diye hatırlattı Benny. "Pek kolay sarsılmaz."

Söyledikleri doğrudu ama... "Pek bir şey söylemedi."

"Avusturalyalı ruhuna sahip bir Amerikan'dan bahsediyoruz," dedi gülerek. "Genellikle bir şeyin üzerine uzun uzadıya düşünür. O an aşırı tepki vermez."

Mutfak sandalyelerinden birini çekip masaya oturdum. Benny de beni takip etti. "Belki ama konuyu bir daha açmasa bile sorun etmem." Benny'ye kararlılıkla başımı salladım. "Bu tatili tekrar tekrar yaşayacaksam, en azından içimdekileri bir kez olsun dile getirebilirim."

"Bunu tekrar tekrar yaşayacağını *bilemezsin*," dedi Benny.

Bu benim de aklıma gelmişti. "Neredeyse iki tam günü ardımda bıraktım."

Bir beşlik çakmaya yeltendi ama bir parmağımla avucunun ortasına dokunmadan önce elini havada asılı bıraktım.

“Hey,” dedi hareketime itiraz ederek.

Görünüşe göre, Kyle ve annem oturma odasında bir yere taşınmış ökse otunun altında kaldıklarında koridorun sonunda bir kargaşa patlak verdi. Benny ve ben, Kyle ona bir öpücük kondururken isterik bir şekilde kahkaha atan annemi duyduğumuzda duraksayıp sırttık.

Ama esas konuya geri döndüm: “Yarın 22 Aralık,” dedim. “Üçüncü gün.”

“Bu iyi bir şey değil mi?”

“Ortada bir örüntü olduğunu düşünüyorum.” Parmaklarımla saydım. “İlk turda uçağa ilk gece geri döndüm. İkinci turday-sa yalnızca ikinci sabaha kadar dayanabildim. Üçüncü güne –ya-rına– uyanıp her şeye yeniden başlamak zorunda kalmam büyük bir ihtimal.” Ciddiyim, kulağa daha korkunç gelen başka bir şey olabilir miydi? Tekrar tekrar bir zaman döngüsü içinde yaşamak zorunda kalmak ve her seferinde sonuna yalnızca *bir* yeni gün eklemek?

Âdeta bir işkence.

“Tek ihtimalin bu olduğundan emin değilim,” dedi Benny ve ellerimi kendisinininkinin arasına aldı. “Kendini hep çok kısıtlı-yorsun. Belki olay sadece doğru seçimleri yapmakla alakalı de-ğil, en sonunda *kendin* olduğun için doğru seçimleri yapmakla alakalıdır. Belki de ihtiyacın olan buydu.”

“Belki de benimle hiçbir ilgisi yok? Bilmiyorum,” dedim ona dürüstçe. “Sadece sürekli diken üstünde olmaktan çok yorul-dum.”

Benny kocaman bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp beni işa-ret etti. “*Aynen öyle.*”

Bu sözler kafamın içinde yankılanırken, ikizlerin ağaç süsle-me olayını yönetmekle meşgul olduğu oturma odasına kadar

Benny'yi takip ettim. Kyle bir şeyler içmek isteyenler için yeni kokteyller hazırlıyor, Aaron dar eşofman takımıyla kanepede oturuyor, babamsa ağacın altına yüzüstü yatmış, ayaklığı kurcalıyordu. Tam da bu sırada Theo yaklaşıp içinde berrak, köpüklü –çok az buzlu– bir sıvı ve bir dilim limon bulunan bardağı bana uzattı. Yüzünde sanki aramızdaki mesafeyi hissediyormuş da buna sebep olan şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi çekingen ve suçlu bir ifade vardı.

Kendime bir saniye durup da ilişkimizdeki bu değişim için üzülme iznini vermemiştim ve her ne kadar diğer herkesin olan bitenden bihaber olma gibi bir lüksü olsa da benim öyle bir lüksüm yoktu. Yaptığımız hata –ve Theo'nun ertesi günkü tepkisi– bu garip ama harika grubumuza zarar verecekti. Artık buna dair hiçbir şüphe yoktu.

Hayatımız boyunca arkadaş olmamıza rağmen, Theo onu reddetmem karşısında bir sabahlık bile olsa cesur bir tavır takınmamış mıydı? Bu insanlar annemle babamın boşanmasının beraberinde getirdiği garipliğin bile üstesinden gelmişti, dolayısıyla da bundan çok daha az dramatik bir şeyi halledebileceğimize güvensen de arkadaşlıklarımı cepte görmek istemiyordum.

Başımı eğip içeceği kokladım.

“Yalnızca gazoz,” dedi, biraz kırılmış gibiydi.

“Ah, teşekkürler.”

“Daha sonra takılmak ister misin?”

İçeceğimden bir yudum aldım. “Nerede?”

“Aşağı katta? Miles ve ben yemekten sonra biraz oyun oynamaktan bahsediyorduk.”

Bu kesinlikle beklediğimden daha masum bir teklifti. “Masa mı video oyunu mu?”

Sinir olmaya başladığını görebiliyordum. “Hangisini kabul edersen. Buraya geldiğinden beri seni doğru düzgün göremedim.”

Tek ortak noktamız bu tür çocukluk alışkanlıkları mıydı? Bir-

likte vakit geçirebilmek için illa oynayacak bir oyun mu bulmamız gerekiyordu? Cevap çok açıkmiş gibi görünüyordu.

Ben cevap verme fırsatı bulamadan, Aaron yılbaşı süslerini asan Lisa ve annemin arasına sıkışıp konuşmaya başladı. "İlginç bir seçim olmuş." Süslerden birini asmaya çalışırken yüzünü buruşturmasına bakılırsa spor yaptığı kesindi ve en sonunda... pes edip bir dala takılmasını umarak süsü güçsüzce hedefine doğru fırlattı. "Normal ağaçların hepsi tükenmiş miydi?"

"Mae bunu istedi," dedi Andrew çamın diğer tarafında gözden kaybolduğu yerden. "Benim hoşuma gitti."

Göğsüm sıcacık, parıldayan akkorlarla doldu.

Annem arkamdan yaklaşarak kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yasladı. "Andrew'la aynı fikirdeyim."

Mutlu bir şekilde mırıldandığında sesi midemin bir kız çocuğunun içgüdüsel huzursuzluğuyla kasılmasına neden oldu: Geçtiğimiz bir saat boyunca kendimi sonrasını düşünmeden işimi bıraktığımı ve bundan sonra ne yapacağımı bilmediğimi anneme nasıl söyleyeceğimi düşünmekten alıkoymayı bir şekilde başarmıştım.

Bir önemi yok, diye hatırlattım kendime. Bunların hiçbirini yaşamamış gibi olacak.

"Seni seviyorum, Erişte," diye fısıldadı yanağıma bir öpücük kondururken.

Olanları daha sonra anlatacaktım. Eğer mecbur kalırsam.

Yapılan şakalara rağmen herkesin bu tuhaf, yamuk yumuk ağacı bir şekilde sevdiğini yüzlerinden görebiliyordum. Televizyonda *Çılgın Aile Yılbaşı Tatilinde* arka planda oynamaya devam ederken, bir yandan Clark Griswold'un mamut ağacını içeri sokmasını izliyor, bir yandan da kendi küçük ağacımızı ışıklar, süsler ve annemle ikizlerin hazırlamak için bütün akşamını harcadığı patlamış mısır şeridiyle doldurmak için elimizden gelenin en iyini yapıyorduk. Dekorasyonu bitirdiğimizde içerisi neşeye dolup taşıyordu. Bunca süsün altında ağacın kendisini görmek neredeyse imkânsız olsa da garip bir şekilde kusursuz görünüyordu.

Ne var ki önünde az da olsa kabul edilebilir bir grup fotoğrafı çekmek neredeyse yarım saatimizi aldı. Bunca insan göz önüne alındığında, birkaç kapalı göz ya da garip surat ifadesinin olması beklenir bir durumdu. Ama keşke her şey bu kadar kolay olsaydı. Lisa tripodu kurmayı başardı ama zamanlayıcıyı doğru ayarlayamadı. Zachary iki fotoğrafta burnunu karıştırırken, bir tanesindeyse içeride bulduklarını Miso'ya yedirmeye çalışırken çıktı. Miles'ı tam hapşırırken yakaladık ve annem ren geyiği küpelerini bir türlü kamerayla aynı zamanda yakmayı başaramadı. Theo bir fotoğrafta telefonuna bakıyor, diğerindeyse fermuarının açık olup olmadığını kontrol ediyordu. (Gerçekten de açıktı.) Bir başka fotoğrafta Miso kameranın önüne atladı. Hemen ardından Miso, Kennedy'nin üzerine atladı ve onu sakinleştirmek biraz zaman aldı. Bir resimde Ricky, Lisa'yı öpüyor, diğerlerindeyse yüzüne sıradan bir tebessüm bile yerleştiremiyordu. Ne kadar kusur bulursak her şey o kadar kötüye gidiyor gibiydi.

Theo sabırsız bir tavırla Lisa'nın yerine geçip tripoda kendi telefonunu koyduğunda, değişimin aynı zamanda, "Ama gelenek!" diye haykırmamak anlamına geldiğini kendime hatırlatmam gerekti.

İyi haber: Hepimiz kadrāja girmeyi başarmıştık. Kötü haber: Kyle'ın aydınlatıcısı o kadar o kadar parlak, o kadar dikkat çekiciydi ki bir disko topundan farksız görünüyordu.

"Siktir et," dedi tam da fırının zamanlayıcısı akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için çaldığında. "Yeterince iyi çıkmış."

Karnımızı doyurup oturma odasına dağıldığımızda içeriye huzurlu bir sessizlik çöktü.

Oturma odası, kubbeli ahşap tavanları ve geniş dokuma kilimlerle kaplı eski parkeleriyle muhteşem –kocaman– bir odaydı. Uzun duvarda çıtırdayan ateş, odayı bizi bunaltmadan tam olması gereken sıcaklığa getiriyordu. Yanan odunlar kasabadan

gelmişti ve kokuları hiçbir şeye benzemezdi. Böyle kokan bir mum, tütsü ya da oda spreyi bulmak istiyordum. Hayatımın geri kalanında yaşayacağım her evin oturma odasının Hollis kulübesinin aralık akşamları gibi kokmasını istiyordum.

Şömine kocamandı; yaklaşık yedi yaşındayken ve tatilin sonunda külleri temizlemek bizim görevimizken, Theo ve ben neredeyse şöminenin içinde ayağa kalkabiliyorduk. Alevler gerçekten de gürleyip hayat buluyordu. Şiddetini kaybedip çıtırdarak için için yanan akkora döndüğünde bile, ateş hâlâ burada, bizimle yaşayıp nefes alan bir canlıdan farksızmış gibi gelirdi.

Sehpanın üzerinde bir tabak kurabiye duruyordu. Annemle babam iki kişilik kanepenin iki ucuna oturmuş kendi kitaplarını okuyorlardı. Benny, Kyle ve Aaron, Kennedy'yle yerde yapboz yaparken Zachary, Benny'nin sırtına oturmuş bir motorun üstündeymiş gibi oyun oynuyordu. Arka planda Noel müziği çalarken Lisa ortalıkta dolaşıp ışıkları ayarladı, ateşi harladı ve bizim için battaniyeler getirdi. Ricky mutfakta telefonla konuşuyor, Theo'ysa kanepede uzanmış telefonunda geziyordu.

Onu böyle görmek aklımda anıların uyanmasına neden oldu: Bu geceyi ilk yaşayışında onun yanında oturmuş, etrafımızdaki diğer insanlardan bihaber, Instagram'ın dipsiz kuyularına inmiştik. Şimdi dönüp baktığımda gözüme tam ergenlere yakışacak bir hareketmiş gibi görünüyordu. Neden diğerleriyle vakit geçirmemiştik ve ne sıklıkla bunu yapıyorduk? Andrew bu yüzden mi Theo ve benim?..

Belki de o akşamı yalnızca ritüelimizin ve canımdan çok sevdiğim insanlarla dolu bir odada olmanın verdiği saf mutluluğun tadını çıkararak geçirseydim işler bu şekilde sonuçlanmazdı.

Ayaklarımı sürüyerek ağaca ilerleyip altına girdim ve budaklı dalların arasından yukarı bakabilmek için sırtüstü uzandım. Farklı renk ve dokulardan oluşan bir kaleydoskop gibi; pürüzsüz yılbaşı ışıkları, dikenli çam iğneleri, cam süs-

ler, ipek ve sivri metalik yıldızlar. Theo'nun Ricky'ye yaklaşık yirmi yıl önce verdiği tahta davulcu. Anaokulundan kalma, el izlerimizle yaptığımız lamine kâğıt süslemeler, sözde domuz, inek veya köpek olması gereken el yapımı seramik cisimler. Hiçbir şey birbirine uymuyordu; ortada bir tema yoktu. Ama bu ağaç o kadar çok sevgi, o kadar çok tarih taşıyordu ki.

Yarı başımda belirip ateşten gelen ışığı ve sıcaklığı engelleyen gölge, ağacın altında bana katıldı. Başımı çevirdiğimde karşımda Andrew'un parıldayan gözlerini buldum.

Kalbimin teklediğini hissettim. Ağaç çiftliğinde yaşananların ardından aramıza mesafe koyup koymayacağından emin değildim.

"İyi bir fikirmiş gibi geldi," dedi bakışlarını üzerimizde uzanan dallara çevirirken. Profili mavi ve sarı, kırmızı ve yeşil ışıklarla aydınlanıyordu. Birkaç ışık, süslerden yansıyıp elmacıkkemiklerinin üzerinde yanıp sönen desenler oluşturuyordu. "Güzel de kokuyormuş."

"Çok güzel görünüyor, değil mi?" Dalların altında daha da ilerlemek için olduğum yerde kıpırdandım. Dışarıdan nasıl göründüğümüzü merak ettim: Dorothy'nin evinin altına hapsedilmiş Doğu'nun Lanetli Cadısı gibi ağacın altından fırlamış iki çift bacak. "Düşünmek için iyi bir yer."

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu ağacı ne kadar beğendiğimi düşünüyordum."

Andrew bana doğru uzandı, başparmağını yanağımda gezdirirken yüzümü inceliyordu. Elini çekmesiyle tenimde bir karıncalanma hissi kaldı ve bana gösterdiği başparmağına odaklanmam birkaç saniyemi aldı. "Su damlası," dedi.

"Ah."

"Ağaçtan damlamış olmalı."

Güldüm. "Yine nem sorunun olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Andrew gözlerini kırıştırıp hemen ardından kahkahalara boğuldu. "Ne?"

Kahretsin. O olay bu zaman akışında gerçekleşmemiştir. Daha öncedendi. Bu Andrew aramızdaki şakadan bihaberdi. "Bir şey dememişim gibi davran."

Gözleri neşeyle parladı. "Az önce gerçekten de *nem sorunun* olduğunu mu söyledin sen?"

"Hayır." Ölümüm bundan olabilirdi. "Evet." Gülmemi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Boş ver gitsin. Konuyu değiştirelim."

Faresiyle oynamayı bu kadar kolay bırakacak bir kedi olmadığı biliyordum ama hafifçe omuzlarını silkip muzip bir sesle şakıdı, "Öyle olsun." Dikkatini üstündeki dallara çevirip yaşlı adam sesini takındı. "Maisie?"

"Evet, Mandrew?"

"Az önce aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Az önce aklına ne geldi?"

"Ağacı hemen hemen iki saat önce eve getirdik. Ya hâlâ dalların arasında yaşayan bir sincap varsa?"

Gözlerimizi kocaman açıp birbirimize bakarak hep bir ağızdan bağırdık: "Ahhhh!"

Kahkahalarımızı titreşerek bölene kadar telefonumun cebimde olduğunu tamamen unutmuştum. Dünya üzerinde şu an bu odada benimle olanlar dışında konuşmak isteyeceğim kimse yoktu, bu yüzden de bildirimi duymazdan geldim. Hiç vakit kaybetmeden ikinci titreşim geldi.

"Kıçın titriyor," dedi Andrew.

"Eğer mesaj atan patronumsa gazozdan daha sert bir şeye ihtiyacım olacak." Telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Şükürler olsun ki yazan Neda değildi, Theo'ydu.

Orda napıyosun

Hiçbir noktalama, hiçbir imlâ kuralı yoktu. Theo'nun mesajları bir ergeninkinden farksızdı.

Mandrew'la takılıyorum.

Dışarı çık ve benimle takıl

Burnundan küçük bir kahkaha attığında Andrew'un omzumun üzerinden mesajlarımı okuduğunu fark ettim. "Bak, gördün mü?"

Bedenimin geri çekildiğini hissettim. "Neyi gördüm mü?"

Çenesini kaldırıp telefonumu işaret etti. "Onunla hiç vakit geçirmedi, şimdi de huysuzlanıyor."

"Daha az önce konuşuyorduk," diye itiraz ettim, tam olarak yalan sayılmazdı.

"Ona kızgın mısın?" diye sordu.

Bakışlarımı ışıklara çevirip yutkundum. Karmaşık görüntü bir bulanıklaşıp bir netleşiyordu. "Pek sayılmaz."

"'Pek sayılmaz' da ne demek oluyor?"

Başımı ona çevirdiğimde Andrew'un gözlerini kırptırdığını gördüm, kaşları çatıktı.

"Açıklaması zor," dedim. "Ona kızgın değilim, yalnızca artık gerçekten yakın olduğumuz için değil de birbirimizi kendimizi bildik bileli tanıdığımız için yakın olduğumuzu fark ettim." Omuz silktim. "İnsanlar büyüdüğünde araya giren olağan mesafeler sanırım."

Söylediklerime gülümsedi. "Mae..."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Evet?"

Andrew tatlı ama sert bir sesle boğazını temizledi. "Daha önce söylediklerin hakkında."

Ah.

"Evet?" Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim kasılan midemle birleşerek beni sersemletiyordu.

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum," dedi.

Ah. Şu an ağzından çıkabilecek en kötü şey buydu.

"Beni reddetmek için bu kadar yumuşak davranmana gerek yok, Andrew." Ona uzanıp muzip bir tavırla vurduğumda üzerimizdeki ağaç titredi.

"Andrew, Mae, orada ne yapıyorsunuz?" diye seslendi anem.

"Hiçbir şey!" diye yanıtladık aynı anda.

“Ağacı sallamayın o zaman,” diye azarladı bizi.

Bir kez daha aynı anda konuştuk: “Sallamayacağız!”

Andrew yeniden bana dönüp fısıldadı, “Theo’nun ondan hoşlandığını düşünmediğine emin misin?”

“Ona öyle bir izlenim verdiğimi mi söylüyorsun?”

“Hayır ama ben öyle sandıysam... belki Theo da öyle sanmıştır.”

Demek öyle. Theo’nun ondan hoşlandığımı düşünmesi, onu kendimden uzaklaştırdıktan sonra ertesi sabah bana neden öylesine soğuk davrandığını açıklardı.

Başımı iki yana salladım ve Andrew yüzünü yeniden ışıklara çevirdi, böyle dururken ifadesini okumak zordu. “Senin için endişelenmiş olmam garip mi...” Konuşmakta zorlanıyor gibiydi. “Bilmiyorum, Theo’yla sevgili olup kalbinin kırılacağını düşündüm.”

Böyle bir şeyi aklım almıyordu. Andrew, Theo’yla sevgili olup kalbimin kırılacağından mı endişelenmişti? Başka bir evrene falan mı geçmiştim? “İl, evet, çok garip.”

Andrew karşılık olarak umursamaz bir tavırla omuz silkti. “O zampara bir adam. Sense iyisin.”

Söyledikleri gerçekten gülmeme neden oldu. “Ben *iyi* miyim?”

“Demek istediğim... romantik ya da cinsel anlamda demiyorum,” dedi belli belirsiz bir rahatsızlıkla kıkırdayarak. “Zaten bunu nereden bilebilirim ki? Ruhunu kastetmiştim.”

“Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok.” Yatıyor olmam büyük bir şanstı.

“Pekâlâ, kelime seçimlerim mükemmel sayılmaz. Sen *iyi* bir insansın demek istiyorum.” Başını çevirip doğruca yüzüme baktı. Birbirimize çok yakındık. “Burada olmayı seviyorsun, her birimizi tam olarak biz olduğumuz için seviyorsun. Şimdiye dek gördüğüm en cömert ve anlayışlı insansın.”

“Yanılı-”

"Annenle baban ayrıldığında eve geri taşındın," diye devam etti beni umursamadan. "Çok sevmene rağmen o iğrenç daireden vazgeçtin çünkü ailenin sana ihtiyacı vardı. Miles'a göz kulak, annene destek oldun."

Dudaklarımı ısırdım, iltifatları yüzümü kızartıyordu.

"Müteahhitlerin arkamızdaki evleri inşa ettiği zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Babam sabah kahvesini içerken ağaçları izlemeyi seviyor diye çok üzülmüş, geyiğin gidecek başka bir yeri olmamasından endişelenmişim. Theo'ysa tırmıkla temizleyeceği yaprak sayısı azaldığı için sevinmişti."

Karmaşık duygularım arasında söylediklerine güldüm. Bu kadar nazik bir şekilde reddedilmeyi hayal bile edemezdim. Hem inanılmaz derecede hassas hem de inanılmaz derecede garip bir durumdu. "Eh, ortada böyle bir sorun yok. Theo'dan o anlamda hiç hoşlanmadım. Ama söylediklerim aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırdıysa özür dilerim."

Andrew uzanıp yanağını kaşırken gözlerimi ondan alamıyordum. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Kirli sakallıydı ama yumuşak görünüyorlardı. Gözlerinde yeşilin en az dört farklı tonunu seçebiliyordum. Dudaklarını yalaması nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

"Kastettiğim bu sanırım. Eğer bilseydim..." Duraksadı, sözlerini uzun uzadıya düşünüyormuş gibiydi. Bu sırada beynim eriyen bir nükleer reaktörden farksızdı. *Neyi* bilseydi? "Sana hep hayranlık duydum," diye yeniden söze başladı. "Hayatımda sonsuza dek yakın olmayı dilediğim birkaç kişiden birisin ve ağaç çiftliğinde olanların aramızı bozmasını istemiyorum." Bakışlarını bana çevirdi, yüzü ağacın ışıklarıyla aydınlanıyordu. "Olması gereken tepkiyi verip vermediğimden emin değilim. Söylediklerin beni gerçekten şaşırttı."

"Sorun değil. Söylediğime ben de şaşırdım."

Sırıttı. "Ama bana hislerini söylemen büyük cesaret gerektirmiş olmalı ve şunu bilmeni istiyorum ki..." İkimizi işaret etti. "Olanlar bunu değiştirmeyecek."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum –daima olduğumuz gibi olacaktık– ve tabii ki buna minnettardım.

Ona olan sevgimin karşılıklı olduğunu –en çılgın rüyalarım da bile– bir an bile düşünmemiş olsam da bunu dile getirmesi reddedildiğimi her bir zerremle hissetmeme neden oldu. Ona hislerimi söylememdeki amaç hiçbir şeyin aynı kalmamasıydı.

“Konuyu değiştirelim,” dedim kafamı dağıtacağını umarak.

Andrew güldü. “Peki, iyi fikir.”

“İstediğin yere seyahat edebilecek olsan nereye giderdin?”

Öylesine sorduğum bu sorunun cevabını bir an bile düşünmedi: “Budapeşte. Sen?”

“Burası dışında mı?”

Andrew gözlerini devirdi. “Evet, burası dışında.”

“Peki, tamam.” Zihnimde çeşitli yerlerin kartpostal görüntülerini tararken cevabını bilmediğim bir soru sorduğuma pişman oldum. “Hiçbir fikrim yok. Hawaii olabilir.”

“Bütün dünya avucunun içinde ve senin tercihin Hawaii’ye gitmek mi?”

“Hawaii’nin nesi var?”

Omuzlarını silktili. “Çok kolay bir seçimmiş gibi geliyor. Tahiti’ye ne dersin? Mallorca?”

“Olur, kulağa güzel geliyorlar.”

Andrew güldü. “Pekâlâ, anlaşıldı. Bu tavrına bakılırsa, gelecekteki tüm seyahatlerimizden ben sorumluyum.”

Sözler aramızda asılı kaldı ve ikimiz de donakaldık.

“İşleri tuhaflaştıran ben oldum,” dedi en sonunda bana sırtarak.

Bu seferlik suçlu taraf olmadığım için rahatlayarak kahkahalara boğuldum.

“Aynen öyle.”

Kahkahalarımız sönüp gittiğinde aramıza bir sessizlik çöktü. İçinde bulunduğumuz durumu nasıl yorumlayabilirim bilmiyordum. Ona hislerimi açıklayıp karşılık vermesi için ona bir

kapı açmıştım ama bunu yapmamıştı. Ama yine de... aramızda filizlenen garip bir anlayış vardı.

"Pekâlâ, bir fikrim var," dedi. "Beş dakika boyunca konuşmak yok. Sadece birlikte ağacı izleyelim."

"Ve sincaplardan birinin yüzümüzü yemeyeceğini umalım."

Andrew bir kez daha kahkahalara boğulup eliyle yüzünü ovuşturdu ve muzip bir tavırla devam etti, "Tanrım. Neden bir kez olsun ciddi davranamıyorsun?" Gözlerini sildi. "Tamam mı? Beş dakika."

Onu taklit ederek dikkatimi ağaca verdim. "Beş dakika."

Bu garip olduğu kadar harika bir fikirdi de. Beni ne diyeceğimi düşünme zorunluluğundan kurtarıyordu, ki zihnimin utanç dolu ve bomboş bir sayfadan farksız olduğu düşünülürse bu iyi bir şeydi.

İlk otuz saniye boyunca, aramızdaki sessizliğin odadaki diğer her şeyin sesiyle olan tezatlığında boğuluyormuşum gibi hissettim. Ancak daha sonra dikkatim ışıklara, hemen sağımda sarkan altın renkli süse ve çocuk Theo ile Andrew'un yakınlardaki bir dalda asılı lamine resmine kaydı. Andrew'un yanı başımdaki sıcak, sakinleştirici varlığını hissedebiliyordum. Kolu boylu boyunca benimkine değiyordu ve öylece uzanıp tek bir vücutmuşuz gibi nefes alıyorduk.

Midesinden yükselen gürültü bir kez daha kıkırdamama neden olduğunda beni susturdu. Ona bakmak için döndüğümde bakışlarının çoktan üzerimde olduğunu gördüm ve gözlerindeki bilmiş parıltıyla parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı, "Konuşmak yok. Sadece seninle ağacın altında olmak istiyorum."

on beşinci bölüm

Tarih 22 Aralık'ı gösteriyordu ve hâlâ buradaydım. Dahası, bugünün teması –Kızak Günü– favorimdi. Ne yazık ki evrenin bana başarısız bir not verip beni en başa geri gönderebileceği milyonlarca yol hayal edebiliyordum. Tepeme düşen devasa bir ağaç dalı. Yolumun üzerine fırlayan bir kaya. Kamera beni –tatil için gelmiş yalnız bir turisti– bir çığın ortasında mahsur kalmış hâlde yakalarken fona konmuş komik bir müzik.

Korkuyla ayaklarımı soğuk bodrum zeminine yasladım.

Mutfağı ayaklarımı sürüyerek geçip pencerenin önünde durduğumda ev sessizdi – nefesim önümdeki soğuk camın buğulanmasına neden oluyordu. Bir önceki gece hafif hafif yağan karın biz uyurken yerini güçlü bir fırtınaya bırakmasıyla her yer beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Ağaçlar taze karın ağırlığı altında bel veriyordu. Dağlar pırıl pırıl beyaz şapkalarını başlarına geçirmişti. Bu manzaradan asla bıkmayacaktım.

Lisa'nın kurabiye barları hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu; tabağı alıp doğruca çöpe döktüm ve kalıntıları dünkü kahve tel-

vesiyle gizledikten sonra taze demliği hazırladım. Kaybedecek neyim vardı?

Hızımı almışken kahvaltıyı da hazırlamaya koyuldum. Neden annemin kalkmasını bekleyecektim ki?

Kahvenin ve etin kokusu bir sirenin şarkısı gibi ev halkını mutfağa çekti. Çok geçmeden diğer odadaki televizyon açıldı ve *Grinç* filminin jeneriği evin içinde yankılanmaya başladı.

"Beni beklemeden başladığın için teşekkür ederim, canım." Annem saçını topuz yapıp Noel Anne önlüğünü taktı ve gerisini halledeceğini sözsüz bir şekilde ima ederek elimdeki tahta kaşığı aldı.

Lavabonun başına geçtiğimde Andrew'un çoktan dışarı çıktığını ve garaj yolundaki karı küredüğünü gördüm. Başına geçirdiğı bereye rağmen yanaklarının soğüğün etkisiyle kızardığını, üzerindeki montun sırtında nasıl gerildiğini buradan seçebiliyordum. Üzerindeki mont kalın olsa da küreği kar yığınlarının altına sokmak için harcadığı güçle kasılan kaslarını kolaylıkla hayal edebiliyordum...

"Mae, tatlım, şunu bana uzatı- ah."

İrkilip arkamı döndüğümde annemi yanımda dikilirken buldum. "Ne? 'Ah' da ne demek?"

Umursamaz görünmek için büyük mücadele veriyordu. "Hiçbir şey. Yalnızca" -kurutma rafından ıspatulayı aldı- "şunu alacaktım."

"Bulaşıkları yıkarken manzarayı izliyordum sadece."

"Tabii ki."

Suyu açıp çoktan yıkanmış bir tabağı yeniden duruladım. "Dışarı çok güzel görünüyor."

Annem bir kaşını kaldırıp camdan dışarı bir bakış attı. "Gerçekten de çok güzel."

Yüzümü ona çevirdim. Annemin böyle davranmasına izin vermek yalnızca felakete yol açardı. "Karı kastediyorum."

Arkamızdan gelen ayak seslerini Theo'nun uykulu mırıltıları takip etti, "Kar mı yağdı?"

“Evet.” Annem, Andrew’a bir kez daha bakıp bana muzip bir sırıtış gönderdikten sonra ocağın başına döndü. Gözlerimi yeniden pencere çevirdiğimde Andrew’un eve baktığını gördüm ve bakışlarımız buluştuğunda bana el sallayarak küçük bir selam verdi.

Yüzüm kızardı ve musluğu kapatmadan önce selamına karşılık verdim. O mu beni onu izlerken yakaladı yoksa ben mi onu yakaladım bilmiyordum ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dün gece ne demiş olursa olsun, yakın zamanda normale döneceğimizi sanmıyordum.

Eminim bu hayattaki hiçbir anne evden çıkmamızın ne kadar sürdüğüne şaşırmasdı. Her aile böyle karmaşık mıydı? Miles, Aaron duştayken içeri girdi ve kaçmaya çalışırken banyo paspasına takılıp kaydı. Kyle botlarını, Ricky’yse anahtarlarını bulamadı. Kennedy pantolonunu beğenmedi ve Theo, kamyonetin kapısı gıcırdadığından bodrumda WD-40 aramak için ortadan kayboldu. Hepimiz *nihayet* hazır olduğumuzda, dağa yapacağımız kısa yolculuk için arabalara doluştuk. Arabalardan indiğimizde rüzgâr tenimizi ısıracak kadar soğuk esiyordu; artık külbenin yakınlarındaki sık ağaçlar tarafından korunmuyorduk. Kennedy artık pantolon giydiğine memnundu.

Tepeden tırnağa sımsıkı giyinmiş hâlimizle teleferiğe atlayıp yamaçlardaki ağaçların ve kızakçıların altımızda giderek küçülmelerini izledik. Burada yağın kar vadidekinden çok daha fazlaydı ve karşımızda harika bir manzara uzanıyordu. Gökyüzü masmavi, havaysa tertemizdi ve çam kokuyordu, fırtına geçmek bilmeyen sisi de beraberinde götürmüştü.

Rüzgâr zirvede bütün gücüyle esiyordu ve kimin kiminle kayacağını tartışırken hepimiz eğilip bükülüydük. Babam etrafımda dolanıp onunla kızığa atlamamı bekliyordu ama içten içe niyetinin bu işten bir an önce kurtulmak olduğuna emindim.

Babam korkunç bir kızak partneriydi. Araba kullanmak ko-

nusunda kimseden bir farkı olmasa da konu kızak olduğunda gergin bir büyükanneye dönüşüyordu. Diken üstünde, endişeli ve gergin. Çoğu zaman maceramız dönerek yuvarlanmakla sonuçlanır, bu da babamın endişelerinde haklı olduğunu hissetmesine neden olurdu. Diğer kızakçılar neşe içinde çılgınlık atarak birbiri ardına kayarken biz babamın yola sapladığı topukları ve sürekli elinin gittiği frenlerle yamaçtan yavaş yavaş inerek yolumuza devam ederdik.

Kenarda durmuş ve üzerindeki yüz kat giysiye rağmen şimdiden titremeye başlamış Kyle'ı gördüğümde Siktir-Et Mae ruh hâlime bürünmeye karar verdim.

"Baba, bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi hiç de ikna edici olmayan bir şekilde.

"Kızakla kaymayı sevmiyorsun bile." Dişleri takırdayan Kyle'ı işaret ettim. "Neden ikiniz pansiyonda vakit geçirmiyorsunuz?"

Kyle yakınımıza geldi. "Birisi 'pansiyon' mu dedi?"

Babam bana kaşlarını çatı. "Birlikte kaymayı sevmiyor musun, Erişte?" Ne var ki sözlerinden bunu kendini suçlu hissetmemek için yapmak istediği açıktı. Bunun yerine pansiyonda olma -Kyle'la vakit geçirip harlı ateşin yanında sıcak elma şarabı içme- fikri hızla aklına yatmıştı.

Çenemi kaldırdım. "Git hadi."

Tekrar etmem bile gerekmemişti: Babam ve Kyle teleferiğe atlayıp dağdan aşağı, sıcaklığa, yemeğe ve içkiye doğru yola çıktı.

Miles hiç vakit kaybetmemişti, tepeden aşağı tek başına iniyordu. Annem ve Lisa birlikte kayacaktı. Aaron ve Kennedy, Ricky ve Zachary çoktan eşleşmişti ve içimizden hesap yaparken ben, Andrew ve Theo'nun içinde bulunduğu on metrelik yarıçapa derin bir sessizlik çöktü: Geriye iki kızak kalmıştı, birisi tek diğeriyse iki kişilikti.

Karşımdaki adamların ikisinin de boyu bir seksenin çok üzerindeydi; isteseler bile birlikte kayamazlardı. Bir altmış beş boyumla ikisinden biriyle kaymam gerektiğinin farkındaydım ve

Andrew'la böylesine yakın olmak gerginlikten dilimin tutulmasına neden olacağından, tercihim genellikle Theo'dan yana olurdu.

Ne var ki açılmış bacaklarının arasına yerleşmek, kollarını belime dolması ve saçlarımdaki nefesi artık beni tedirgin etmiyordu. Aksine heveslendiriyordu.

Peki ama Andrew'un hisleri neydi? Evet, dün gece çam ağacının altında yanıma gelmişti ve evet, orada olmak hoşuna gitmiş gibiydi. Ancak istediğim son şey, artık hislerimi de bildiğine göre, onu garip bir durumun içine sokmaktı.

Andrew ben Theo'ya birlikte kaymayı teklif etme fırsatı bulmadan öne çıkıp iki kişilik kızağın ipini tuttu ve kaşlarını hızla oynatarak bana döndü. "Benimle kaymak ister misin, Maisie?"

Zaten dünden razıydım. "İsterim."

Theo bundan rahatsız olduysa bile hiçbir şey belli etmedi ve yirmili yaşlarındaki bir çiftin önüne geçip kızağına atlayarak bir uğultu eşliğinde aşağı inmeye başladı. Şükürler olsun.

Beni düşüncelerimden çıkaran Andrew oldu. "Neden bere takmıyorsun?"

Başıma uzanıp saçlarıma dokundum. "Kahretsin." Beremi arabada bırakmıştım. Dışarının akılalmaz derecede soğuk olması yetmezmiş gibi montumun da şapkası yoktu. Son sürata ulaştığımızda kulaklarım buz kesecekti.

Andrew kendi beresini kafasından çıkarıp benim başıma geçirdiğinde itiraz ettim. "Mandrew, kendininkini bana vermek zorunda değilsin."

Kapüşonunu takıp bana sıırttı. "Nasıl olsa bitlerim senin saçlarını daha çok sevecek."

"İğrenç." Yanağına bir teşekkür öpücüğü kondurmak için eğildiğimde yumuşak, soğuk sakallarını dudaklarımda hissettim.

Aniden Theo'nun dağdan inen yolu yarılarmış olmasına, anemin tek kaşını kaldırmak için burada olmamasına ve arkamızdaki insanların bunu yapmayı ne kadar uzun süredir beklediğine dair hiçbir fikri olmamasına sevindim.

Geri çekildiğimde Andrew bana sırtıyordu ama bir anda ortaya çıkan yadsınamaz bir gariplik de vardı çünkü ona sürekli sarılısam da pek sık öpmezdim. Nereye bakacağımı şaşırılmış hâldeydim. Gözlerim dudaklarına çevrilmek istiyordu ama bunun korkunç bir seçim olacağının farkındaydım, hareketsiz bir şekilde sonsuza de oraya takılıp kalacaklarından endişeleniyordum. İş işten geçmişti bile. Rüzgârdan kızarmış dudakları daima oldukları gibi dolgun, tamamen büyüleyiciydi. Dikkatimi yeniden yüzüne çevirdiğimde Andrew'un gözleri her zamankinden daha parlak, daha yoğun görünüyordu.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bere?"

"Eh, bil diye söylüyorum. Birini öpmek istersen ben hep buradayım."

Ne?

Yaşadığımız ânın gerginliğini bozarak oturdu ve kızığın arkasına kayıp bacaklarının arasındaki boşluğa hafifçe vurdu. Kalbim tekledi. "Atla bakalım, Maisie." Andrew bakışlarını bana çevirdiğinde kalbimin özgürlüğünü ilan edeceğini sandım. "Atılmamız gereken maceralar var."

Ona sarılmak bir şeydi ama güçlü bacaklarının arasında oturmak, kollarından birinin belime dolandığını hissetmek ve sesinin gümbürtüsünü kulaklarımda duymak bambaşka bir şey.

"Hazır mısın?"

Hayır.

Belli belirsiz geriye yaslanırken başımı salladım ve Andrew frenleri bırakıp kalçalarımı yandan sarmak için ayaklarını kaldırarak boştaki eliyle kızığı itti. Bir an birlikte çalışıyor, kızığı, utançtan patlamak istememe neden olacak şekilde cinselliğin bile ötesinde bir yakınlıkla ileri ittiriyorduk, sonrasında ise süratlenip yamaçtan giderek daha hızlı kayıyorduk.

Beni saran kolunun tutuşu sıkılaştığında hiç düşünmeden bacaklarını kavrayıp sıkıca tutarak ona yaslandım. Hemen arkamdaki vücudunun güven verici ağırlığını, kalçalarıyla beni

tutuşunu hissedebiliyordum. Andrew'ı hep nazik, cömert ve şakacı olarak bilmiştim. Ama kızıağın üzerinde beni sarmalaması fiziksel ve kas gücünün de farkına varmamı sağlamıştı. Gözlerimin önünde ani bir görüntü belirdi: Andrew'un çıplak bacakları, karnı kasılmış, başı zevkten geriye atılmış.

Yamaçtan aşağı uçmaya başladığımızda kulağımın dibinde neşeyle bağırıp çığlıklar atarak kahkahalara boğulduğunda içinde bulunduğumuz âna geri döndüm, neredeyse dilimi yutacaktım. Babamla kayarken hissettiğim tereddüt, her an devrileceğimiz gibi hissettiren o dengesiz duygu, hiçbirinden eser yoktu. Andrew arkamdayken kendimi güvende, dengeli ve sakin hissediyordum. Yolculuğun sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

"İyi misin?" diye bağırdı yüzümüzü tokatlayan rüzgârın arasından.

"Evet!"

Bir süre duraksadı ve etrafımız kayan diğer insanların çığlıkları, rüzgârın ve teleferiğin sesiyle dolu olsa da nefesinin kesildiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Bir şey söyleyeceğim," diye bağırdı diğer sesleri bastırarak.

Gözlerimi kısarak parlak güneşe baktım ve kızıağımızı bir fidanın etrafından döndürmek için birlikte yana doğru eğildik. "Peki!"

Ağzını kulağımın hemen yanına getirdi. "Dün gece söylediklerinden sonra yukarıda beni öpeceğini sandım. Gerçekten öpeceğini."

Nefesi kesilen bu sefer ben oldum. Arkamı dönüp ona bakamıyor, sesinden bir anlam çıkaramıyordum.

"Dudaklarından mı yani?" diye bağırdım omzumun üzerinden ancak sesim aşağı inerken attığımız çığlıklar ve esen rüzgârın arasında kayboldu.

Andrew öne eğilip bedenimin yanındaki ellerini açarak beni kendine daha da yaklaştırdı. Konuştuğunda sesi nefes nefese çıkıyordu. "Evet, dudaklarımdan."

Önümüze baktım, yamaçtaki figürler bulanıklaşmaya başlıyordu. Gözlerim soğuk rüzgârla yaşıyordu.

Sesi alçaldı ama bir şekilde geri kalan her şey sessizliğe bürünmüş gibiydi ve söyledikleri çok net duyuyordum. “Hiç *aklıma* gelmedin, Maisie. Seninle bir şansım olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bir tümseğe çarptık ve sola döndük, Andrew’un belimdeki tutuşu güçlendi. Yeniden doğrulduğumuzda bile beni bırakmadı, tutuşunu sıkılaştırıp beni kendine çekerken kolunu belime daha da sardı. Kıvrılan parmakları montumun hemen altına sürtüyordu.

Nefesi boynumu ısıttı, sesi titriyordu: “Benim olabileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti.”

on altıncı bölüm

Aradan geçen iki saate rağmen yamaçtan ilk inişimizin etkisi hâlâ hafiflememişti; bodrum katındaki küçük masada yanımda oturmasına ve dağdan aşağı kayarken yaptığı gibi beni sıkıca sarmamasına rağmen, Andrew'un sözlerini sanki bir kez daha doğruca kulağıma fısıldıyormuş gibi duyuyordum – *Benim olabileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti.*

Kızak yolculuğumuzun ilk bir saatinde zerre kadar üşümemiştik. İçimde bir kamp ateşi yanıyor, kocaman yangınlar kökürüyor gibiydi. Ancak eninde sonunda parmak uçlarım uyuşmuş, popomu altımdaki tahta kızağın soğuşundan neredeyse hissedemez hâle gelmiştik. Şimdiye kulübeye dönmüş, üst katta gürül gürül yanan şöminenin boğucu sıcaklığı ve Noel öncesi gündüz içkisi eşliğinde arayı kapatan anne babalarımızın ortalığı inleyen kahkahalarından kaçmak için kendimizi –Theo, Miles, Andrew ve ben– bodrum katına kapatmıştık.

Hepimiz canımızın ne oynamak istediğine karar vermeye çalışırken Theo dalgın dalgın kart destesini karıştırıyordu. Masanın altında çoraplı bir ayak benimkini buldu ve diğer ayağını

da öteki tarafa atarak benimkini nazikçe arasına aldı. Aşağıya attığım dikkatli bir bakış bana bunun sorumlusunun Andrew olduğunu gösterdi ve aniden Death Valley çölünde üzerimde yüz kazakla geziyormuşum gibi hissettim. Kazağıma uzanıp yukarı çekerek beceriksizce başımın üzerinden çıkarmaya çalıştım. Ancak saç tokam bana engel olduğunda, Andrew beni kurtarmak için sandalyesinde öne kaymak zorunda kaldı.

Bu, ayaklarını çektiği anlamına geliyordu ve özgür kaldığımda onu bilmiş bir gülümsemeyle bana bakarken yakaladım.

“Teşekkürler.”

Gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Rica ederim.”

Hissettiğim bu saçma sıcaklığı geçirmesi için gazozumdan birkaç yudum aldım. Tanrı aşkına, gören de elime erkek eli değmedi sanacaktı.

Kirpiklerinin altından bana bakan Andrew uzanıp ensesini kaşdı.

“Bugün eğlenceli geçti,” dedi Miles, Theo’nun birasını almaya yeltenerek ancak hiç vakit kaybetmeden eline bir şaplak yedi. “Babamı pansiyona gitmeye ikna etmene sevindim. Eğer bu yıl anemle kaymak zorunda kalsaydım, muhtemelen yan çizerdim.”

“Büyük bir fedakârlık yapıp Mae’yle kaydığın için teşekkür ederim,” dedi Theo, Andrew’a ve sırtarak bana döndü. “Gelmiş geçmiş en kötü kızak sürücüsü.”

Ona kötü bir bakış attım. “Hey.”

Andrew sanki bir azizmiş gibi omuzlarını silkti. “Yüce gönüllü bir insanım.”

Bu sefer ona bir tane patlattım. “Hey.”

Bakışlarımız buluştuğunda gözleri parladı ve gülüşmeler bir kez daha o uğultulu farkındalığa dönüştü. En sonunda gözlerimi masaya çevirmeyi başardım. Yamaçtan yaklaşık altı kez kaymıştık ve diğer beş seferin ilk inişimiz kadar yoğun ve çarpıcı olmadığına şükreliyordum, aksi hâlde muhtemelen içimde büyüyen sıcaklıktan kalp krizi geçirip kendimi yeniden uçakta bulurdum. Andrew tabii ki Andrew’luğunu yapmıştı: Bir inişi-

mizde korkunç bir opera söylemiş, bir diğesinde süreç boyunca gözlerini kapadığına yemin etmiş ve üçüncüsünde geride bıraktığımız her kızakçıya selam vermişti ama aramız normal hâline dönmüştü. Buna hem bayılıyor hem de nefret ediyordum.

Görünüşe göre konu Andrew olduğunda, yoğun ve çarpıcı hoşuma gidiyordu.

“Kendimize ‘çocuklar’ dışında bir ad bulmalıyız,” dedim sessizliği bozarak. Theo kart destesini masanın ortasına bıraktı. “‘Çocuklar’ artık ikizler oldu.”

“İkizler ‘ikizler’ değil mi?” diye sordu Miles.

“Bize ‘çocuşkin’ diyebilirler,” diye önerdim gülerek ve Andrew bu öneriyle heyecanlanarak bana baktı.

Sonra desteyi kendine çekerek kartları karıştırmaya koyuldu. Parmaklarını izlerken ellerini ve ne kadar büyük olduklarını düşünmemeye çalışıyordum. Parmakları uzun ve zarifti. Fark edilmeyecek kadar kötü olmadıkça bir erkeğin tırnaklarına dikkat ettiğimi sanmıyordum ancak Andrew’unkiler küt ve temizdi, rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Sanırım o ellerin çıplak tenimde açgözlülükle dolaşması hoşuma giderdi.

Theo boğazını temizledi ve dikkatim suçluluk hissiyle Andrew’un parmaklarından uzaklaştı.

“İki doğru bir yalan,” dedi Theo bana kafamı karıştıracak bir tavırla göz kırparak.

Andrew karıştırdığı kartlardan başını kaldırdı, yüzü ifadesizdi, “Bunun bir kart oyunu olduğunu sanmıyorum.”

Theo abisinin dediğini umursamayıp çenesini kaldırarak Miles’ı işaret etti. “İlk sen. Biramdan bir yudum almana izin vereceğim.”

“Miles bu hayatı ilgi çekici doğrular ya da yalanlar deneyimleyecek kadar yaşamadı ve bu kadar erken saatte bir şeyler içmeyecek kadar da ufak,” dedi Andrew.

“Aslında,” dedi Miles, “geçen yıl kimya dersinde birbirimize ısınmak için bu oyunu oynamıştık. Okulda söylemeye uygun bir şeyler düşünmek çok zordu.”

Ellerimi havaya kaldırdım. "Affedersin?"

Andrew güldü. "Ablanı sinirlendirme, Miles."

"Fikir senden çıktı," dedi Miles, Theo'ya. "Sen başla."

Düşüncelerimin biraz sinir bozucu bir yöne sapmasıyla, Theo'nun oyunu önermesindeki amacının bu olduğunu anladım: Birkaç skandal paylaşmak istiyordu. Aslında geriye dönüp baktığımda, Theo'nun önerdiği neredeyse her oyun ne kadar çılgın ve heyecan verici bir hayat sürdüğünü ima etmek ya da açık açık anlatmak için kullandığı bahanelerden ibaretti.

"Bir bakalım," dedi arkasına yaslanıp parmaklarını kütletirken. "Pekâlâ, bir: Üniversitedeyken birlik kardeşlerimden biri odasında bir yıl boyunca tavuk sakladı ve hiçbirimizin ruhu bile duymadı."

İçimden sızlandım. Bu doğrulardan biriydi. Andrew, şimdiye dek tanıştığım en komik ve en tuhaf adamlardan bazılarıyla Colorado Boulder Üniversitesi kampüsünün dışında dağınık ama rahat bir dairede yaşarken, Theo bir grup çapkın güven fonu çocuğuyla bir kardeşlik birliğinde kalmıştı. Okulların bir sürü harika, gelişim hedefli birlikleri olduğunu biliyordum ancak Theo'nunki bunlardan biri değildi.

"Dostum, neden bir tavuk saklamış ki?" Miles'ın yüzünün rengi attı. "*Tavukla* iğrenç şeyler mi yapıyordu?"

Kardeşıme döndüm. "Miles Daniel Jones, asıl *sen* iğrençleşme." Hemen ardından başımı yeniden Theo'ya çevirdim. "Ve sakın kardeşimi zehirleme."

"İki," diye devam etti Theo söylediklerimi gülerek geçiştirerek. "Kalçamda birkaç arkadaşımın Vegas'tayken yaptırdığım bir papağan dövmesi var."

"*Papağan* mı?" Andrew'un yüzünde şaşkınlığın ve yargılayıcı abiliğin komik bir karışımı vardı. "Hem de *kalçanda*? Ben neden hiç görmedim?"

Theo sırtıp sandalyesinde geriye sallandı.

Andrew kardeşinin söylediklerini anladığında ürperdi. "Kasığında yani."

"Las Vegas'ta dövme yaptırmanın eğlenceli olacağını düşündüğü kısma dönmek istiyorum," dedim. "Tüm kalbimle, bu söylediğinin yalan olmasını umut ediyorum."

"Ve üç, gıdıklanmıyorum," dedi ve bakışlarını bana çevirip devam etti, "hiçbir yerimden."

Göz kırpışı kesinlikle şehvet doluydu. Ne kaba.

"İ, ben bir numarayı seçiyorum," dedi Miles, aklı hâlâ tavuk-taydı.

"Hakkında bilmediğim bazı şeyler olmasına sevindim." Andrew bitkin bir tavırla yüzünü ovuşturdu. "Mae'yle aynı fikirdeyim: İki numaranın yalan olmasını umuyorum."

"Ben de yalan olmasını umuyorum," dedim "ama bence asıl yalan üç numara. Gıdıklanmayan tek bir yerinin bile olmaması imkânsız."

"Denemek ister misin?" diye sordu sırtarak.

"Ben..." Dilim tutuldu. "Hayır, böyle iyi."

"Peki o zaman," dedi Theo, "sen haklısın. Ellie T.'nin de üniversitenin son yılında keşfettiği üzere dizlerimin arkasından gıdıklanıyorum."

İnsanları adı ve soyadının ilk harfi şeklinde belirtecek kadar çok kişiyle seks yapmak nasıl bir şey olmalıydı?

"Zaferimi nasıl bir ödülle taçlandırıyorum?" diye sordum. "Bir tavukla mı?"

Miles yüzünü buruşturdu. "Ah, lütfen, hayır."

Andrew alaycı bir gülümsemeyle beni hazırlıksız yakaladı. "Ödülün sıranın sana geçmesi."

"Bu tür oyunlardan nefret ediyorum," diye söylendim.

"Bir de beni düşün." Dünyanın en kötü yalancısı Andrew gülüp bir elini dağınık buklelerinin üzerinde gezdirdi. Her bir tutam çabası bir mükemmeliyetle alnına geri döndü.

"Pekâlâ, bir," diye başladım. "Üniversitedeki oda arkadaşım-dan o kadar nefret ederdim ki dış fırçasını voleybol antrenmanından sonra tırnak fırçası olarak kullanırdım."

"İğrenç," diye homurdandı Miles.

“İki, üniversitede ailesi belli ki kelimenin tam anlamıyla deli olduğu için yasal adı Sir Elton Johnson olan bir adama âşık olmuştum. İsminin John olduğunu söylediler.”

“Bu,” dedi Andrew mutlu bir sırıtışla beni işaret ederek, “şimdiye dek duyduğum en harika hikâye. Tanrım, lütfen doğru olsun.”

“Ve üç,” dedim kardeşimin hemen karşımda oturduğunu tam olarak hesaba katmadan, “son erkek arkadaşımın tadı ketçap gibi olduğu için ayrıldım.”

Miles vurulmuş gibi kendini atıp yerde kıvrandı.

Hem Theo hem de Andrew düşünceli bir tavırla gözlerini kısıtı.

“Bunun doğru olmasının imkânı yok,” dedi Theo başını iki yana sallayıp. “Tadı hep ketçap gibi miydi? Bu ne anlama geliyor ki? Yalan olan üç numara.”

“Katılıyorum,” diye inledi Miles yattığı yerden. “Hem daha önce kimseyi öpmediğini düşünürsek bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Kıkırdadım. “İçin nasıl rahat edecekse öyle olsun.”

Ancak Andrew gözlerini kısmış beni izlemeye devam ediyordu. “Diş fırçası. Yalan olan o. Birinden ne kadar nefret edersen et, böyle bir şeyi asla yapmazsın.”

Sırıtarak onu işaret ettim. “Haklısın. Yalan oydu.”

“Bir dakika. Umarım Austin’den bu yüzden ayrılmamışsındır,” diye homurdandı Miles. “Onu severdim.”

“Nedenlerden biriydi. Ve onu sevmenin tek nedeni arabasını sürmene izin vermesiydi.”

Andrew’un boynunun ve yanaklarının kızarmasını şaşırmış ve büyülenmiş bir hâlde izliyordum. Kızgın ve biraz da rahatsız olmuş görünüyordu. Andrew Hollis beni kıskanmış mıydı?

Saçma oyunumuz bittiğinde ve kimse iskambil, katil kim ya da diğer elli masa oyununu oynamak istemeyince, erkeklerin hepsi bir şeyler atıştırmak için yukarı çıktı ve beni zihnimde dönüp

duran düşüncelerin yorgunluğuna kendimi teslim edip ranzanın alt katındaki yatağıma kıvrılmam için yalnız bıraktılar.

Son birkaç günün çılgınlığı üzerime çökmüştü ve sanki daha önce hiç uyumamışım gibi, neredeyse Şükran Günü sonrası çöken ağırlığa ya da Benadryl'in neden olduğu baygınlığa benzer, derin ve ağır bir uykuya daldım.

Yakınlarımdan gelen kâğıt hışırtısına benzer belli belirsiz bir sesle ağır ağır uyandım. Gözlerimin içeriye alışması birkaç saniyemi aldı; dışarıdaki güneş batmış, bodrumun pencerelerini karanlık sarmıştı. Odanın karşısından başka bir sayfa çevirme sesi yükseldi; kâğıdın hışırtısı soğuk sessizliği bölüyordu.

Keskin bir nefes aldığımda kitabın kapandığını duydum. Uzaktaki abajurdan bir tık sesi geldi ve hemen ardından bodrum katı hafifçe aydınlandı.

“Yaşıyorsun demek.” Andrew. Uyku sersemliği vücudumu bir anda terk etti.

Sesim kalın ve pürüzlüydü. “Saat kaç?”

Gözleri bir anlığına saatine kaydı. Diğer elindeyse karton kapaklı bir kitap tutuyordu. “Altı. Akşam yemeği birazdan hazır olur.”

İki saat boyunca uyumuş muydum? Vay canına.

“Herkes nerede?”

Sanki masada oturduğu yerden onları görebilecekmiş gibi merdivenlere baktı. “İkizler annenle birlikte biraz daha patlamış mısır şeridi yapıyor. Kar yeniden yağmaya başladı, yani babalarımız kar kürüyor. Annemse, ıı” –yüzünü buruşturdu– “bir şeyler pişiriyor.”

Yüzümü buruşturduğumda benimle hemfikir olarak başını salladı. “Sanırım bu seferki kahveli kek gibi bir şey.”

“Kurabiyeleri çöpe attım.” Yorganı üzerimden atıp oturur pozisyona geçtim ve elimi enseme gezdirdim. Üzerimdeki onca katın altında çok sıcaklamıştım, kendimi sersemlemiş ve bunalmış hissediyordum.

Andrew'un gözleri kocaman açıldı. “Seni asi.”

Homurdanarak gerindim.

"İyi misin?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Sadece garip bir şekilde çok yorgunum." Zamanda yolculuğun insanı bu kadar bitap düşürdüğüünü kim bilebilirdi? Hayır. Bir dakika. Zamanda yolculuğun gerçek olduğunu kim bilebilirdi?

Oturduğu katlanabilir sandalyeden kalkıp arkasını çevirdi ve ters vaziyette oturdu. "Belki biraz ketçap seni neşelendirir."

Onu suçlarmış gibi şakacı bir tavırla parmağımı ona doğrulttum. "Hâlâ bunu mu düşünüyorsun?"

"Belki." Sessizlik aramızdaki boşlukta büyürken Andrew en sonunda sinsi bir sırıtışla devam etti, "Kafama takıldı, kastettiğin şey..." Yüzünü işaret etti. "Yoksa..." Başını yana eğip göz kırptı.

Kahkahalarımın arasından cevap verdim, "Domuzun teki-sin."

Gözleri muzip bir öfkeyle irileşti. "Domuz olan *ben* miyim?"

Yukarıda, bir sürü tencerenin birbirine vurduğunu ve önce Theo'yla Miles'in, hemen ardından da annemin bir şeyler bağırdığını duydum. "Yukarıda kopan kıyamet de neyin nesi?"

"Annen yemeği hazırlamaya başlayacaktı," dedi, "ama Benny bu görevi Theo ve Miles'a verdi." İfademdeki şaşkınlığı görebiliyordu. "Benny hepimizin daha fazla yardım etmesini istediğine dair bir şeyler söyledi."

"Ben ölü gibi uyurken isteklerimi yapması ne güzel."

Andrew gülerken boğazı sesle titreşti. Kitabı yerine bırakırken sessizlik yavaş yavaş üzerimize yeniden çöktü. Ona kızakta beni tutuş şeklini sormak istiyordum. Masanın altında ayaklarıyla benimkini sarmalamasını. En çok da neden eski sevgilimi kıskanıyormuş gibi görüldüğünü.

"Burada ne yapıyordun?" diye sordum bunun yerine. "Bu evde kitabını rahat rahat okuyabileceğin hemen hemen yedi yüz yer daha var."

"Seni almaya inmiştim," dedi, "ama uyandırmaya kıyamadım."

"Yani ben uyurken yanımda mı vakit geçirdin?" diye sordum loş ışığın altında ona sırtarak.

"Çok tatlıydın. Uykunda gülümseyip duruyordun."

"Kitap okuduğunu sanıyordum." Omuzlarını silktiğinde güldüm. "Edward Cullen'ı hiç aratmıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Kimi?"

"Aman Tanrım, Andrew, *hayır*. Arkadaş kalamayız."

"Dalga geçiyorum. *Açlık Oyunları*'ndaki adamı tanıyorum." Dehşetim büyüdüğünde Andrew kahkahalara boğuldu. "Çok alınmış görünüyorsun! Kötüleri bu testle mi ayıklıyorsun?"

"Evet!"

Gülmeye devam ederken ayağa kalkıp eliyle beni çağırdı. "Daima harika bir öğrenci olmam iyi bir şey."

Ah.

"Hadi." Elimi tuttu. "İkizlere akşam yemeğinden önce Sardines oynayacağımızı söylemiştim." Gözleri karanlıkta kötücül bir ışıltıyla parladı. "İlk ben saklanacağım ve aklımda kusursuz bir yer var."

on yedinci bölüm

Tenha ve karanlık bodrum katından sonra, fazlasıyla aydınlık mutfak müstehcen bir talk show setinde yürüyormuşuz hissi veriyordu. İçindeki suçluluk hissi, çıplak bedenlerimizle bodrumdaki pürüzlü halının üzerinde yuvarlanmışız gibi davranıyordu. Üst kata çıktığımızda herkesin beklenti dolu gözleri üzerimizdeydi ve yalnızca hayal gücümün bir ürünü olduğundan emin olsam da, odaya kuşkulu bir sessizlik çöktüğünü düşünmeden edemedim.

Tüm aptallığımla herkese el salladım. "Merhaba. Üzgünüm, uyuyakalmışım." Arkamdaki merdivenleri işaret ettim. "Konuşup kart oynadıktan sonra işte."

Miles yüzünü buruşturdu. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Boynundaki çiçekli önlüğün iplerini çekiştirdi ve konserve açacağı aldı. Evet, sıradan bir konserve açacağına kıyasla çok daha süslü bir şey olduğunu reddedemedim ama kardeşim açacağı NASA'dan kurtarılmış karmaşık bir roket motoru parçası gibi elinde çevirip duruyordu. On üç kişiye akşam yemek hazırlama işini gerçekten de bu fetüse mi emanet ediyorduk?

Andrew aleti nasıl kullanacağını ona açıklamaya başlamıştı

ki elimi koluna koyup onu durdurdum. "Hayır. Acı çekerek öğrenecek." Aynı uyarıcı bakışları atmak için anneme döndüm ancak bir elinde şarap kadehi ve diğerinde kitapla oturduğu mutfak masasında hâlimden gayet memnun görünüyordu.

Miles bana ortaparmağını göstermemek için kendini zor tutuyor gibiydi ancak hemen ardından ifadesi sakinleşti ve dudakları bir sırtışla kıvrıldı. "Dostum." Parmağını havaya kaldırdı. "Ökse otunun altında duruyorsunuz."

Andrew ve ben eşzamanlı olarak başımızı kapı pervazının tepesine çevirdik. Miles haklıydı. Noel ruhunu yansıtan küçük dal parçası artık kapıya tutturulmuş kırmızı bir kurdeleden sarkıyordu.

"Tepemizde olduğundan haberim yoktu," dedim aniden kendimi savunurcasına.

"Benim de öyle." Andrew bakışlarını bana çevirdi ve ağzı sabit dursa da gözleri her zamanki gibi gülümsüyordu. Zaman durmuş muydu? Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Andrew'u ökse otunun altına çekmenin hayalini kurduğum onca seferin hiçbirinde fantezilerim ailelerimizin yansının hemen yanı başımızda olmasını içermiyordu.

"İkiniz de *bir adım* geriye gidebilirsiniz," dedi Theo kaba bir sesle ama üzerinde annemin Noel Anne önlüğü varken öfkesini ciddiye almak fazlasıyla zordu. "Gerçekten öpüşmenize gerek yok."

Ne var ki ben aksini düşünüyordum. Kuralları çiğnemenin hiç sırası değildi.

Andrew'un dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü ama gözleri benimkilere kilitlendi. Ağır ağır bana doğru eğildi. Dudakları –yüce Tanrım, o kusursuz dudakları– gelmiş geçmiş en masum öpücüğü kondurmak için benimkilerle buluştu. Andrew duruşunu dikleştirirken ona daha fazla yaslanmamak için omurgamı kaskatı tutmaya odaklandım.

Mükemmel olduğu kadar önemsiz bir öpücüktü de. Heyecanlı kalp atışlarımdan biri kadar bile sürmemişti.

Yakınlarda patlayan bir flaşın ardından Lisa'nın mırıltısı duyuldu, "Kahretsin, kaçırdım."

Miles dudaklarını büzdü. "Bu, öpücük sayılmaz ki."

Bir anda kardeşime aptal olduğunu söylediğim onca zamandan pişmanlık duydum; Yoda'nın yüksek duygusal zekâsına sahip bir bilge olduğu ortadaydı.

"Dostum, uzatma," diye homurdandı Theo.

Ancak şu an kendimize ait o küçük balonun içindeydik. Andrew sessizce güldü. "Miles haklı. Bu gerçek bir öpücük sayılmaz."

Andrew. Beni öpmüştü. Dudaklarımdan. Sesimi alçak tutup sahte bir kayıtsızlıkla omuz silktilim. "İdare ederdi."

"Emin ol," diye fısıldadı, "ilk öpücüğümüz için hedefim 'idare eder' değildi."

"Peki o zaman," dedim, kalbim yavaşça ağzımda atmaya başlarken. "Bir daha dene."

Gözleri bir anlığına dudaklarıma kayıp yüzüme geri dönerken tek kaşını havaya kaldırdı.

"*Mae'yi öpecek misin?*" diye bağırdı Zachary koridorun sonundan.

Kafamızı çevirdiğimizde altı çift gözün bizi giderek artan bir heyecanla izlediğini gördük ve vücudumdaki her bir hücrenden acı dolu bir inilti yükseldi. Etrafımızdaki herkesten farklı bir ses yükseliyordu.

Kyle güldü. "Ökse otu öpücüğünü bölmenin kötü şans getireceğini düşünüyorum."

"Tanrım, o kadar gençler ki," diye fısıldadı Aaron yüksek sesle. "Ben de yeniden böyle genç olmak istiyorum. Ökse otunun altında işi pişirmek, sabah üçe kadar uyanık kalmak. Yorulmadan bağcıklarını bağlamak."

"İş pişirmiyorlardı," diye itiraz etti babam ve hemen ardından kendinden daha az emin bir tavırla devam etti, "değil mi?"

Bu insanları neden sevdiğimi biri bana hatırlatabilir miydi? Andrew beni yeniden öpmeye niyetli olsa bile yaşadığımız an

herkesin sözleri yüzünden litrelerce buzlu suyun altında kalmış gibiydi.

"Her neyse," dedi Andrew bir adımı geriye çekilip ellerini ön ceplerine sokarken. "Sardines?"

"Evet," dedim hevesli görünmeye çabalayarak. "Oynayalım hadi."

Sardines, Zachary'nin en sevdiği, Kennedy'ninse en sevmediği oyun olmasına rağmen kardeşi ne zaman oynamak istese kabul ederdi ve nedenini bir keresinde yemek masasında açıklamıştı, "İnsanlara yakın olmayı sevmiyorum ama sizinle yakınlaşmak sorun olmuyor."

Aaron, Kennedy görmeden mutluluk gözyaşları dökmek için gözüne bir şey kaçmış gibi yapıp masadan kalkmıştı.

Zachary onu oynaması gerektiğine ikna etmek için Lisa'ya Sardines'in nasıl oynandığını açıklıyordu. Ufaklığın neye bulaştığından haberi bile yoktu.

Lisa yüzünü buruşturdu. "Yani hep birlikte küçük bir alan bulup saklanıyor muyuz?"

"Yalnızca birimiz saklanıyor," dedi Kennedy alçak sesle, "ve başka biri onu bulduğunda yanına saklanıyor."

Zachary hızla birkaç karate figürü yaptığında ayakkabılarından biri havaya uçtu. "Saklanma yerini bulan son kişi son kazanan olur!"

"Kaybeden olur," diye düzeltti Kennedy. "Babalarımız ona son kazanan diyor ama aslında sona kalan kaybeder."

Zachary omuzlarını silkti. "Kazanmayı seviyorum."

Kennedy'nin kardeşinin sözlerine karşılık vermeyi düşündüğünü görebiliyordum ancak bunun yerine küçük kız bakışlarını Lisa'ya çevirmekle yetindi. "Sen de oynayacak mısın? İlk Andrew saklanacak."

Lisa'nın, bana oğluyla birlikte bir kaçış şansı sunmaktan memnun olduğu belliydi. Belki de bu fırsatı ökse otunun yerini değiştirmek için kullanacaktı. "Sanırım Elise'in akşam yemeği için yardımına ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

"Yemekleri Theo ve Miles yapıyor."

"Belki onların yardıma ihtiyacı vardır."

"Anne." Andrew hafifçe yüzünü buruşturdu.

Lisa güldü. "Tamam. Elise'le otururum."

Andrew ikizlere döndü. "Kimler oyuna hazır?"

İki küçük el havaya kalktı.

"Peki o zaman. Gözlerinizi kapatıp elliye kadar sayın." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve Mae?"

"Ne?"

"Gizlice bakmak yok." Gözleri flörtöz bir tavırla ışıldadığında dişilik organlarım beyaz bayrak sallamaya başlamıştı bile.

"Asla öyle bir şeye kalkışmam." Parmaklarımı gözlerimin üzerine kapatıp ikizlerle birlikte saymaya başladığımda Andrew'un parmak uçlarında gerilediğini duydum.

"Bir... iki... üç..."

"Yirmi dört... yirmi beş... yirmi altı..."

"Kırk sekiz... kırk dokuz... elli..."

"Önüm arkam sağım solum sobe," diye bağırdı Zachary.

İkizler farklı yönlerde dağıldı: Zachary koridoru aşırıp mutfığa ve bodrum katına, Kennedy yemek odasına yöneldi. Bense üst kata çıktım. İçimden bir ses Andrew'un nereye saklandığını bildiğimi söylüyordu.

Grubumuzun tamamı kulübede olmadığına Hollis oğlanları bodrum katında uyumak zorunda kalmıyordu; üst katta dört yatak odası, bir de tavan arası yer alıyordu. Babam çalışma odasında, annemse Theo'nun yatak odasında yatıyordu. Kyle ve Aaron'ın uyuduğu odaysa Andrew'undu.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken odanın kapısını açtığımda *Andrew'un* yoğun kokusu yüzüme çarptı. Lisa her yatak odasına bir mum yerleştirmişti; o ve Ricky'ninkinde lavanta, Theo'nunkinde sandal ağacı varken okaliptüs en büyük oğluna özeldi. Okaliptüsün altında yeni yıkanmış çamaşırların temiz kokusunu alabiliyordum, odanın dört bir yanı *onun* kendine has varlığıyla dolup taşıyordu. İçeri girdiğim an ortam gerilmiş gi-

biydi, duvarlar ve mobilyalar gizlice dolabı işaret edip âdeta sır verircesine fısıldaşıyorlardı, *Andrew içeride*.

Işıkların açık olması da bunun başka bir kanıtıydı. Kyle kafayı elektrik tasarrufuyla bozmuştu ama Andrew'un gönlü ikizlerin karanlık bir odayı aramasına razı olmazdı.

Dolaba ilerleyip kapakların önünde oyalanarak sakinleşmek için derin nefes aldım. Bu oyunu yüzlerce kez oynamamıza rağmen bir kez bile baş başa saklanmayı başaramamıştık.

Dolabın kapağını açtım.

Andrew ellerini gözlerinin üzerine kapatarak parlak ışığa doğru gözlerini kırptırdı. "Çok sürmedi."

"Pek de yaratıcı bir yer seçtiğin söylenemez." Yanına girdim ve içinde bulunduğumuz durum kafama dank ettiğinde, saklandığımız küçük dolap bir ayakkabı kutusundan farksızmış gibi hissettirdi.

"İkizler nereye gitti?" diye sordu.

"Aşağı kata ve yemek odasına."

Başka bir şey söylemedi ama yanı başımda kıpırdandığını hissedebiliyordum. Bir anda yakınlığımızın derin ve sızlatan gerginliğinde boğulduğumu hissettim.

"Ee... Noel için odandan vazgeçmek zor oldu mu?" diye sordum en nihayetinde.

Bizi aydınlatan tek ışık dolap kapağının altından güçlkle sızan küçük bir şeritten ibaret olduğundan onu zar zor görebiliyordum. Ancak yine de başını iki yana salladığını seçebildim. "Artık kulübeye pek uğramıyorum. Hem ben her yerde uyuyabilirim."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Henüz biz çocukken, Andrew büyük bir ziyafetin ardından masada uyuyakalmasıyla ünlüydü. "O zaman neden kayıkhaneye gidiyorsun?"

"Bodrumda bir ranzada uyumanın çok çocuksu bir yanı var," dedi. "Kulağa deli saçması gibi geldiğinin farkındayım ama bir yıl daha buna katlanamazdım."

"Ben daha çok bir yaz kampı havası olduğunu düşünüyorum ama bunun kırmızı çizgin olmasını anlıyorum."

“Öyle.”

Soğuk, karanlık, bomboş kayıkhaneyi düşündüğümde ürperdim. “Dışarıda tek başına uyumaktan hiç korkmuyor musun?”

Andrew gülüp biraz daha bana doğru eğildi. “Dışarıda bana zarar verecek ne var, Maisie? Bir hayalet mi? Kurtadam mı?”

“Aklımdan bölgede dolanan dengesiz bir seri katil geçiyordu.” Sözlerime gülerek karşılık verdi. “Peki seni ne korkutur?” diye sordum. “Hiçbir şey mi?”

“*Cadılar Bayramı, Cinnet ve Yaşayan Ölülerin Dönüşü* izleyerek ses çalışmalarına âşık oldum,” derken tatlı, kendiyile gurur duyan gülümsemesini görebiliyordum. “Böyle filmleri kafamı dağıtmak için izliyorum ben.”

Korku filmlerine bayılan pamuk şekerden farksız bu adam nasıl da büyük bir tezattı.

“En sevdiğin korku filmi ne?”

Derin ve boğuk bir kahkaha attı. “Bu, *Çılgılık* filmindeki katilin en meşhur sözüdür.”

“Öyle mi?”

“Bunu herkes bilir, Maisie.”

Artık ben de gülüyordum. “Diyorum sana, korkunç hiçbir şey izleyemiyorum, komediyle karışık olsa bile.” Çevremizi saran karanlıkta ona nazıkçe dirsek attım. “Gerçekten merak ediyorum, en favorin hangisi?”

“Ses konusunda mı?” diye sorduğunda omuzlarımı silktilim.

“Neden olmasın?”

“Muhtemelen *Sessiz Bir Yer*. Ama gelmiş geçmiş en favorimi soruyorsan, *Kuzuların Sessizliği*.”

Heyecan tenimi karıncalandırıyordu. “Birlikte izlemiştik, hatırlıyor musun?”

“Kanepede oturduğum yerden birkaç adım bile uzaklaşma izin vermediğini hatırlıyorum, hatta daha sonra bodrumdaki ranzanın altını kontrol etmek zorunda kalmıştım.”

“Bak,” dedim gülerek, “ödleğin tekiyim. Birinin öldüğünü görmektense iki kişinin öpüşmesini yeğlerim.”

Sözlerimin ardından başını duvara nasıl yasladığını ve kafasını meşgul eden bir sürü şey varmış gibi derin bir nefes verdiğini hissedebiliyordum. Dilimi onun âdemelmasının üzerinde gezdirdiğimi hayal etmemek için elimden geleni yapıyordum.

“Sen iyi misin?” Kendi omzumla onunkini dürttüm.

Başını bana çevirdiğini hissettim. “İyiyim.”

“O kadar mı?”

“Bir de muhtemelen çok düşünüyorum.”

Bedenimde bir fırtına patlak verdi ve gerginliğimi mizahla örtmeye çalıştım: “Sonsuza dek öpücüklerinin idare eder olduğunu düşüneceğim için mi?” dedim şakayla.

Bu seferki kahkahası gönülsüzdü. İçinde bulunduğumuz karanlığa rağmen havaya bir cızırtı hâkimdi. Başımı gölgelerin arasına saklanmış çenesinden öteye çevirdim ancak göz ucumla seçtiğim belirgin kemikleri ve ağız sulandırıcı görüntüsü hiç de yardımcı olmuyordu. Gözlerimi boynuna indirdim ki bunun da faydalı olduğunu söyleyemezdim. En sonunda bakışlarım, belli belirsiz ışığın vurduğu açıkta kalan kollarına kaydı. Kıvırdığı oduncu gömleği kaslı, hafif kıllarla kaplı ve boynundan bile daha muhteşem kollarını gözler önüne seriyordu. Dişlerimi oraya geçirmek için neler vermezdim.

“Bu yıl çok garip geçiyor,” dedi alçak sesle. “Theo bir ev inşa ediyor. Annemle babam emekli olmaktan bahsediyor. Herkes hangi yönde ilerlediğini biliyormuş gibiyken...” Sözlerini yarım bıraktı. “İşimi sevsem de dışarıda beni bekleyen daha fazla şey olduğu hissini üzerimden atamıyorum. Daha fazla hayat, daha fazla macera. Ayda birkaç randevudan daha fazlası.”

Kalbim sıkıştı. “Bu hissi iyi bilirim.”

“İnsanlarla tanışıyorum,” dedi, “ama bir randevu ötekine karışıp gidiyor. Uzun zamandır biriyle *çıkmadım*, yani uzun süreli olarak.” Birbirimizi tanıdığımız bunca zamandır, sevgilileri olduğunu bilsem de Andrew benim yanımda herhangi bir kız arkadaşından hiç bahsetmemişti. “Sonra sen çıkıp...” Cümlesini yarıda kesti ve konuşmaya kalkışırsam sesimin bana ihanet

edeceğinden endişeleniyordum. "Beni afallattın. Kötü anlamda demiyorum. Ne demeye çalıştığını anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Sesimin nasıl titrediğini duyabiliyordum.

Nereye varmak istediğini bildiğimi *sanıyordum* ama bunu dikkatli bir şekilde ifade etmesine ihtiyacım vardı. Birçok şeyi kastediyor olabilirdi. Mesela, Theo'yla fazla yakın olmadığımız için bu yılın farklı olduğunu. Ya da nihayet Andrew'a onun hakkındaki hislerimi itiraf ettiğim için bu yılın farklı olduğunu. Veya, bundan haberi olmasa bile, zamanda geriye döndüğüm için bu yılın farklı olduğunu.

"Birkaç ay önce bir partiye gittiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun," diye fısıldadı, "bir arkadaşımın arkadaşı tarot bakıyordu?"

"Evet."

"Sanırım onunla dalga geçiyordum ve beni zorla önüne oturttu. Kartları önüme dizip, 'Falına bakacağım,' dedi. Kaybedecek neyim vardı ki? Beni tanı mıyordu bile. Böylece teklifini kabul ettim. Kartlara bakıp işimde geri planda kalmaktan mutlu olabileceğimi söyledi. Şaşıla bir hayata ya da dünyayı ateşe vermeye ihtiyacım olmadığını söyledi. Haklıydı da – bunlara ihtiyacım yok. Ama daha sonra hayatımın aşkıyla çoktan tanıştığımı söyledi, yalnızca onu *dinlemediğimi*." Güldü. "Tek yaptığım şeyin dinlemek olduğu düşünülünce."

İçimde bir yusufçuk sürüsü çırpınıyor gibiydi, rengârenk, parlak ve çok yer kaplayan bir sürü. Nefes almakta zorlanıyordum çünkü söyledikleriyle ima ediyor olabileceği şeylerin ağırlığı üzerime çöküyordu.

"Bana karşı olan hislerinin," dedi ve başını yere eğdi. "Hiç farkına bile varmadığıma inanamıyorum."

Dudağımı ısırdım. "Bu yüzden benden soğudun mu, yoksa..." diye fısıldadım. Sonraki kelimelerimi söylemeye karar verene kadar aradan on yıl geçmiş gibiydi: "Heyecanlandın mı anlayamıyorum."

Yanımda kıpırdanıp vücudunu benimkine çevirdi. Birazdan

olacakların farkına vardığımda kalbim artık bir organ değil, kurgularımıza birbiri ardına darbeler indiren bir yumruktu. Andrew sakın bir tavırla elini kaldırıp boynumun yanına dayadı.

Ciğerlerini boşaltırken nefesi titriyordu. "Heyecanlandım."

Ve öylece birdenbire Andrew'un dudaklarını benimkileri buldu. Bir kez daha çok erken geri çekildi ama bu kısacık, kusursuz saniyede bile dokunuşu daha aç, daha oyuncuydu. Herkesin gözü önünde ökse otunun altında yaşadığımız anla alakası bile yoktu.

Dudaklarımız artık birbirine değmese de hemen yanı başımda, belki yalnızca bir santim ötemde, durup tıpkı benim gibi nefes nefese kalmışken aramızdaki yoğunluk artmaya devam ediyordu. Dolabın içi karanlık, sıkışık ve sıcaktı. Askıdaki birkaç tişörtü –içeriye girebilmemiz için kenara itilmişlerdi– tıpkı onun gibi kokuyordu. Çalışıp terlerken, uyuyup benimle bodrum katında kâğıt oynarken tenine değen bu tişörtler şimdi beni öpmesinin hemen ardından sırtıma sürtünüyorlardı.

"Bu nasıldı?"

"İdare ederden daha iyiydi," diye fısıldadım.

Nefes nefese kalmışken gülmeye başladı ve bu şey –onunla nefes nefese kalmak, az sonra olacakları büyük bir zevkle beklemek– sorgusuz sualsiz hayatımın en erotik anıydı.

Yeniden eğildiği sırada öne doğru uzanıp dudaklarımızı birleştirdiğimde ağzı aralandı. Kollarını belime dolayıp beni kendine bastırduğında inledim ve Andrew bu fırsatı dilini benimkinin üzerinde gezdirerek değerlendirdi.

Demek buydu.

Anlıyordum. Artık romanlardaki yalnızca bir dokunuşla paramparça olan kadın tasvirlerine alaycı bir tavırla gülmeyecektim. Eğer bu adamı çıplak görmeyi başarabilirsem nasıl sesler çıkaracağımı hayal bile edemiyordum.

Bir sıcaklık hissi ağzımdan başlayıp boğazıma, oradan da kalbimin yumrukladığı göğsümden geçip karnımın ortasına yerleşti. Bu ânı milyonlarca kez hayal etmiş olsam da, geriye dönüp

baktığımda beynimin yaratıcılıktan yoksun bir hayal kırıklığından ibaret olduğunu fark ettim. Bu, aklımın alıp alabileceği her şeyin ötesindeydi. Andrew'un dudakları nane ve çikolata tadındaydı, şöminede yanan odunların dumanı gibi kokuyor ve tenimi okşayan güneş ışığı gibi hissettiriyorlardı. En sevdiğim şeyleri bir Willy Wonka makinesine koysalar çıkacak şekerin Andrew Hollis olacağından adım gibi emindim. Kalçalarımı onun kine bastırmamak ve o oduncu gömleğini omuzlarından aşağı indirmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Sabırsız görünüyorsun," dedi kendi sabırsızlığının arasında homurdanarak.

Andrew'un bu yönünü hiç bilmiyordum ama sanki önümde loş ışık altında parıldayan bir koridor uzanıyormuş gibi hissediyordum. Duvardaki altınlar ışıldayıp sönüyordu. *Bakalım bu yol bizi nereye götürecektir,* diyordu bir ses. Bir anlığına bunun doğru yol olup olmadığı konusunda paniğe kapıldım. Yapmam gereken şeyin dolabın içine Andrew'la öpüşmek olup olmadığı konusunda.

Ancak daha sonra eğilip çenemi ısırduğunda tereddütlerim kaybolup gitti.

"Sabırsız *hissediyorum,*" diye itiraf ettim.

"Maelyn Jones'un kahrolasınca karşı konulmaz olacağı kimin aklına gelirdi," diye mırıldandı kendi kendine boynumdan aşağı öpücükler kondururken.

"Benim gelmezdi."

Eli kalçamı kavrayıp belimden yukarı çıktı ve göğsümden çok uzakta acı verici bir şekilde duraksadı. "Çok uzun zamandır yalnızca bir çocuktun," dedi. "Ve birkaç yıl önce bu durum aniden değişti."

Dilimi yutmuş gibiydim. Bu yüzden de konuşmak yerine öne uzanıp parmağımı boynundan köprücük kemiğine indirdim.

"Rüyamda seninle seviştiğimizi görmüştüm," dedi ve hemen ardından bir kahkaha patlattı.

"Ne görmüştün!"

"Ranzadaydım," diye itiraf etti. "Utanç vericiydi."

“Hepimiz buradayken mi?”

Andrew başıyla onayladı. “Böyle bir rüya gördüğünde bütün sabah etkisinden nasıl çıkamadığını bilirsin.”

“Evet.”

“Kahvaltıdan sonra Theo’yla yerde güreşiyordunuz ve sen çılgınlık atarak gülüyordun. Eğlendiğin her hâlinden belli oluyordu. Düşüncelerimi –seni öyle gördüğümü– bir kenara itmekten başka çarem yoktu. Aklıma yerleşip orada kalmasına izin veremezdim.”

Dudaklarından dökülen her bir sözle kafamdaki geçmiş yeniden yazılıyordu. “Eğer o zaman bilseydim, rüyayı yeniden canlandırmaktan büyük mutluluk duyardım.”

Andrew güldü. “Sonra çıkıp beni istediğini söyledin ve ben de tarot kartlarını anımsamadan edemedim –falımda çıkanlara inanmıyorum ya da daha doğrusu inandığımı sanmıyordum ama düşünmeden de edemedim– ‘Ya hayatımın aşkı bunca zamandır hemen yanı başımda duruyorsa?’ Her şey çok netti. Kızakta kaydıığımız zamanı kastediyorum,” dedi. “Üstüne üstlük karamel ve tatlı şampuan gibi kokuyorsun.”

“Öyle mi?” Andrew’a teslim olmuş hâldeydim.

“Neredeyse öne eğilip enseni öpecektim. Durup dururken. Ortada hiçbir şey yokken.”

Hiç düşünmeden gömleğinin önünü nazikçe yumruğumun arasına kıştırıp onu daha da yakınıma çektim. Dudaklarından sessiz bir homurtu çıktığında nefesi benimkine karıştı ve aniden güneş ışığından farksız bu adamı alıp onunla çok, çok ayıp şeyler yapmak istedim.

“Benim de aklımdan buna benzer bir şey geçti,” dedim. “Defalarca...” Bana uzandı ama hedefi dudaklarım değildi. Aralanmış ağzı boynumu buldu, ince deriyi emiyor, hafifçe dişlerini geçiriyordu. Aklım başımdan uçup gidecek gibiydi. “Hem de defalarca.”

Andrew’un elleri popomdan aşağı, uyluğumun arkasına doğru kaydı ve eğilerek bacağımı kendi kalçasının üzerine çekti.

Yavaşça sürtündü. Onu hissediyordum, bacaklarıma değen kalçasının sıcaklığını, sert ağırlığı...

Parlak ışık bir gölgeyle kesildi ve küçük bir vücut hızla dolaba yaklaştı.

Andrew bacağını bırakıp geri çekildi. Bense tutuklanmak üzereymişim gibi ellerimi havaya kaldırdım. İkimiz de o kadar derin o kadar hızlı nefesler alıyorduk ki gören dolabın içinde CrossFit yapmışız sanırdı.

"İşte buradasınız!" diye fısıldayarak bağırdı Zachary sersem sersem.

"Ah – merhaba!" Andrew derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve uzanıp gömleğinin yakasını düzeltti. "Bizi bulamayacağınızı düşünmeye başlamıştım, ufaklık."

Loş ışığın altında bile Andrew'un boynundaki kızarıklığı, teninin altında atan nabzının hızlı titreşimlerini görebiliyordum. Aşağı bakıp kendi tenimin alevler içinde olduğunu görsem hiç şaşırmazdım.

"Kayıkhane de olacağını düşünmüştüm," dedi Zachary.

Andrew aramıza oturması için ona yardımcı oldu ve kapağı hafif bir tık sesiyle kapattı. "Kayıkhane de saklanacak hiçbir yer yok."

Zachary'nin sesi hüznünlü çıkıyordu. "Ricky Amca da aynısını söyledi."

"Kennedy nerede?" diye sordum.

"Hâlâ bizi arıyor." Omzunun üzerinden bana baktığında Zachary'nin koyu renkli gözleri parladı. "Ama ona kaybettiğini söylemeyin, olur mu?"

"Asla böyle bir şey yapmam," dedim onu temin ederek.

Zachary'nin kafasının üstünden Andrew'la birbirimize baktık. Her tarafım yanıyor ve sızlıyordu. Hevesim kursağımda kalmıştı ve gergindim.

"Devam edecek miyiz?" diye fısıldadı.

Ah, sormasına gerek bile yoktu.

on sekizinci bölüm

Sofraya geldiğimizde Andrew sandalyemi oturmam için geriye çekti ve bunun normal bir hareket olup olmadığını anlamaya çalışarak anılarımı yokladım. Daha önce hiç aynı anda masaya gelmiş miydik ve cevap evet ise, Andrew oturmam için sandalyemi hiç çekmiş miydi? Gözleri bastırıldığı kahkahasının etkisiyle hâlâ parlıyordu ve şu an panikle hareket ettiğim için benimle deliler gibi dalga geçmek istediğinin farkındaydım ama dudaklarımı hâlâ kendininkilerin üzerinde hissetmiyor muydu? Öpücüğünün ardında bıraktıklarını benim hissettiğim kesindi.

Benny'nin gözleri benimkileri buldu ve bir kaşını yavaşça havaya kaldırdı. Bakışlarımı kaçırdım.

Yemeğin berbat olduğu ayan beyan ortadaydı. Masa, içinde tanımlanamayan yiyecekler olan tabaklarla doluydu: et sosu girişimi olduğundan şüphelendiğim kırmızı ve kahverengi bir kütle, hepsi birbirine yapışıp hamura dönmüş bir kâse dolusu beyaz erişte. Birbiriyle uymayan boyutlarda kesilmiş ve kömür olmuş sarımsaklı ekmek. Ranch sosu olduğunu sandığım bir şeyin altında acı çeken pörsümüş yeşillikler.

Mutfaksa içeride bir bomba patlamış gibi görünüyordu, Miles’la Theo en az dört tabak kırmıştı ve arkalarında bıraktıkları savaş alanını temizleyenin ben olacağımı bilsem de, siktir, karşımda şimdiye kadarki en iyi sofraya varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Andrew *devam edeceğimizi* söylemişti, şu an tutkalı bile seve seve yedim.

“Çok ciddiym,” diye şakıdım, “bu leziz bir sofraya.”

Andrew’un dirseği beni nazikçe dürttü.

Ricky et sosundan bir çay kaşığı kadar alıp tabağı uzattı. “Bu akşamı nasıl geçirmek istersiniz?”

Ağzımdaki lokmadan neredeyse boğulacak gibi olduğumdan Andrew kibarca sırtıma vurdu ve monoton bir sesle, “Katil Kim oynayabiliriz,” diyerek soruyu cevapladı.

“Ooo.” Annem bu fikri sevmişti. “Henüz Katil Kim oynamadık.”

“Buraya geleli o kadar da çok olmadı,” diye hatırlattım anneye – ve kendime. Gerçi dürüst olmam gerekirse, sanki bir aydır buradaymışım gibi hissediyordum. Hızlıca bir hesap yaptım: Asıl tatilimden altı gün, artı Tekrarlar Diyarı’nda geçen bir altı gün daha.

Sos elden ele gezmeye devam ediyordu. Tabak önünden geçtiğinde Zachary kusuyormuş gibi yaptı ve Aaron oğlunu azarlamadı bile. Bunun yerine sosu şüpheli bakışlarla inceledi ve hemen ardından, “Yemesem iyi olur, diyet yapıyorum ya,” diye mırıldanıp Kyle’ı es geçerek tabağı doğruca babama uzattı.

Niyetinin kocasını sosu yemek zorunda kalmaktan kurtarmak olduğuna emindim ama Kyle’ın elleri tabağı uzandı. “Hadi ama, bu kıvrımlı vücut kendiliğinden olmuyor.” Herkes güldü –çünkü Kyle’ın bedeni yalnızca kastan ibaretti– ve Aaron eşini öperek özür diledi.

Aralarında geçen o an çok basit ve tatlıydı. Başımı çevirdiğimde annemle babamı birbirlerine manidar bir bakış atarken yakaladım. Babam çenesini göğsüne yasladı, omuzları titriyordu.

“Pekâlâ.” Parmağımla ikisini işaret ettim. “Orada ne dönüyor?”

“Sana hamileliğimin ilk zamanlarında,” diye açıklamaya başladı annem bastırıldığı kahkahasıyla, “babana hamileymiş gibi görünüp görünmediğimi sormuştum, o da, ‘Hayır, yalnızca kendini biraz salmış gibi görünüyorsun,’ demişti.”

Babam elleriyle gözlerini kapattı. “Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez söylediklerimi geri almak istedim.”

“Bir de geçimini hamile kadınlardan sağlayan bir adamın daha zeki olacağını sanırsın,” dedi Ricky babamla dalga geçerek ve hemen ardından karısının alaycı bakışları karşısında yerine sindi. “Ah, olamaz.”

Lisa suçlarcasına kocasına parmağını doğrulttu. “Geceleri üniversitede çömlek dersi almaya başladığım zamanı hatırlıyor musun?”

Ricky sandalyesinde aşağı kayıp kıkırdayarak utangaç bir tavırla, “Evet,” dedi.

Lisa yüzünü bize çevirdi. “Ona onca üniversiteli genç kızın arasında kendimi çok yaşlı ve huysuz hissettiğimi söylediğimde bana, ‘Sorun değil, hayatım. Seni nasılsa seviyorum,’ demişti.”

Herkes Lisa’nın söylediklerine gülerken Theo, “Baba, hayır,” diye söylendi.

Ricky oğluna döndü. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Geçen gün kızın biri seni aradığında kim olduğunu bile hatırlayamadın.”

“Hiç de bi—” diye konuşmaya başladı Theo ancak Ricky elini havaya kaldırdı.

“Şükran Günü’nde buradayken, büyükannen gittikten sonra dolabına ne saklamıştın?”

Andrew da ben de kaskatı kesildik.

Theo gözlerini kapatıp bundan utanç duyuyormuş gibi yaptı. “Bir kadın.”

“Bir kadın,” diye tekrarladı Ricky. “Dolabında vakit geçirip yemeğimizin bitmesini bekliyordu.” Masadan şaşkınlık dolu bir kahkaha yükseldi ancak içten içe büyük bir beladan kıl payı

sıyrılmışım gibi hissediyordum. "Theo, bana hiçbir konuda bok atacak konumda değilsin."

"Kulaklarınızı tıkayın," diye mırıldandı Aaron geç de olsa elleriyle kulaklarını kapatan ikizlere.

Olan biten her şeye gülmeyi bırakan son kişi Miles olduğundan Theo ona dönüp alay ederek, "En azından hayatımda kadınlar var, dostum," dedi.

Kardeşimin hakkını yiyemezdim, bu saldırıdan zerre etkilenmişe benzemiyordu. "On yedi yaşındayım. Dolabıma insan mı saklamam gerekiyor?"

"Hayır," dedi annem ve babam eşzamanlı olarak.

"Mae'yle Andrew'un hiç sesi çıkmıyor..." dedi Lisa monoton bir sesle.

Tüm oda suspus kesildi ve herkesin gözleri bize döndü. Bakışlarımı spagettimi daha küçük parçalara ayırdığım tabağımdan kaldırdığımda sağımda oturan Andrew'un da neredeyse benimle aynı, *Kim? Ben mi?* ifadesini takındığını fark ettim.

"Affedersiniz, ne?" dedi Andrew ağzı salatayla doluyken.

"Ah, sadece ikinizin de ne kadar mükemmel olduğundan bahsediyorduk," dedi babam, annemin hissettiği gurur gözlelerinden okunuyordu.

"Andrew'la Mae'nin gizli kapaklı işler çevirip yatacakları insanları yatak odalarında saklamadıkları kesin," dedi Ricky, Theo'yu azarlayarak.

Ben yapış yapış makarnadan aldığım lokmayı yutmaya çabalarken, Andrew umursamaz bir tavırla ağzına bir marul parçası atıp, "Teknik olarak doğru söylüyorsun," dedi.

"Bunun için önce Mae'nin bir sevgili bulması lazım," dedi Miles ve kötü bakışlarımın hedefi oldu.

"Ablan öyle her 'uyudun mu' diyene dönmez," dedi babam sözlerini bir kez daha tartıp bir çatal dolusu spagettiye ağzına tıkmadan önce.

Kardeşim iğrenerek çatalını masaya bıraktı. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Masanın altında Andrew'un ayağını benimkinin üzerine koyduğunu hissettiğimde bir anda et sosunun içindekiler öylesine ilgimi çekmeye başladı ki aniden konuşmaya başladım. "Eşsiz bir sos olmuş, Theo, içinde ne var?"

Eti kızartmak, konserve domatesleri eklemek ve kilerde kurutulmuş otlar bulmaya dair bir şeyler söyledi büyük bir gururla. Muhabbet devam ederken konuların çoğunda sessiz kalmayı başardım... Bu iyi bir şeydi çünkü Andrew'un yanımdaki her hareketine tüm dikkatimle odaklanmamak neredeyse tüm enerjimi tüketiyordu. Şu anda tek kelime edecek durumda değildim.

Dirseğini kasten benimkine değdirdiğini düşünsem de onun solak benimse sağlak olduğum düşünülendiğinde bundan emin olamıyordum. Ancak hemen ardından aklıma elleri ve bana sür-tünmeden önce bacağını kavrayıp kalçasının üzerine çeken parmakları geldi.

Tişörtümün altından kaburgalarımın gezinen o elleri düşünüyordum. O parmakların kot pantolonumun düğmesini özgür bıraktığını, beni kışkırtarak fermuarımı aşağı çektiğini düşünüyordum. O ağzın vücudumun her yerinde nefes nefese hareket ettiğini, o...

"Mae?" Annemin sesi masadaki gürültüyü bastırdı.

"Hı?" Başımı kaldırdığımda herkesin beni izlediğini gördüm. Görünüşe göre bana yöneltilmiş bir soruyu duymamıştım.

Annemin kaşları çatıldı. "Sen iyi misin, canım?"

Dehşetle tüm yüzümün ve boynumun kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. "Evet, üzgünüm, yemeğime dalmışım."

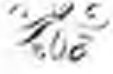
Theo dirseğine yaslandı. "Profesör Plum olacağımı söylediğimde tepki bile vermedin."

"Ah." Çatalımı havada salladım. "Geriye kim kaldıysa o olurum."

Masadaki herkesin şaşkına döndüğünü hissedebiliyordum. Birkaç şey konusunda kayıtsız kalabilirdim ama Profesör Plum bu birkaç şeyin arasına girmiyordu. Özsaygısı olan yirmi altı yaşındaki her kadın gibi Katil Kim oyununu çok ciddiye alırdım.

Yine de.

“Neden bu kadar şaşırdınız ki?” diye sordum. “Bazen küçük bir değişiklik iyi olabilir.”

Albay Mustard'ın bu geceki Katil Kim'i kazandığını, Profesör Plum'ın çoktan somurtarak yatmaya gittiğini, yeni bir karakter seçmenin bana yalnızca şans getirmekle kalmayıp aynı zamanda katilin Profesör Plum'ın ta kendisi olduğunu bilmenizi isterim. Olay mahalli sera, cinayet silahı ip. Theo'nun zafer dansımı beğendiğini sanmasam da Andrew kesinlikle eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Birlikte oyunu toplarken geri kalan herkes kendi köşesine çekilmişti – yetişkinler yatak odalarına, çocuşkinler bodrum katına dönmüştü, çatırdayan kordan ibaret ateş ve görmezden gelinmesi imkânsız cinsel gerilimle birlikte yalnızca ikimiz kalmış, az sonra olacakları merak ediyorduk.

En azından ben merak ediyordum. Hiç yorgun olmadığım-
dan bodruma inmek biraz bile ilgimi çekmiyordu. Ve bu gece kesinlikle biraz daha öpüşesim vardı.

Andrew başıyla hafifçe işaret ederek beni mutfığa çağırdı – sanırım ikimizin de planı dışarı çıkıp kayıkhaneye kaçmaktı, bunun yerine karşımızda hâlâ yıkanması gereken bir lavabo dolusu bulaşık bulduk.

“Ah, doğru ya.” Oduncu gömleğini üzerinden yırtarak çıkar-
ma hayallerim hüznünlü, sessiz bir ölümle son buldu. “Bunları halledeceğimizi söylemiştim.”

Andrew kollarını sıvadı ve bana şakayla karışık sinirli bir bakış attı. “‘Daha çok yardım edelim,’ dedi. ‘Yetişkin olmamız gerek,’ dedi.”

Gülerek çoğu dolu olan elma şarabımı tezgâhta yanına koy-
dum ve masada duran tabakları toplamak için döndüm. “Üzgü-
nüm.”

“Gerçekten de korkunç bir içicisin,” dedi bardağın içindekini lavaboya boşaltıp bulaşık makinesine yerleştirirken.

“Biliyorum.” Makineyi kapatıp ellerini yıkarken onu izledim. “Bu senin için de geçerli.”

Andrew omzunun üzerinden sırttı. “Sarhoşken ani kararlar veriyorum. Korkunç bir şarkı sözü dövmesi yaptırmaktan sadece birkaç kadeh uzaktayım muhtemelen.”

Bu beni güldürdü ve sesin sessiz mutfakta yankılanmaması için elimle ağzımı kapattım. Miles ya da Theo’nun yeniden yukarı çıkıp bize katılması istediğim son şeydi. “Bir papağan dövmesi yaptırmaz mıydın yani?”

Tüm bedeninden bir ürperti geçti ve lavabonun bir gözünü sabunlu ılık suyla doldurmak için tıkadı. “Aklımın almadığı şey, neden özellikle bir *papağan* dövmesi?”

Omuz silkip dudağımı ısırdım. “Neden olmasın?”

“Koluna ya da sırtına havalı bir papağan? *Belki.*” İşaretparmaklarını kasıklarına doğrulttu. “Ama buraya bir papağan? Aleatinin hemen yanına? Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Ona cevap vermek isterdim ama söyledikleri beynimin kelimeleri üreten kısmını küle çevirmişti. Andrew bakışlarını kaldırdığında düşüncelerimi yüzümden anladı. “Hanımefendiyi heyecanlandırdım mı?”

“Birazcık.” Bulaşıkları yıkayacağını varsaydığımdan kurulum bezine uzandım ancak Andrew bana iki adım yaklaşp yüzümü avuçları arasına aldı.

“Bunun gerçekten yaşanıp yaşanmadığından emin değilmişsin gibi bir ifade takınıyorsun.”

“Bu korkutucu derecede doğru bir değerlendirme.”

Gülümseyerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

“Yıkamamız gereken bulaşıklar var,” diye mırıldandım ağzına karşı.

“Sabah yıkarız,” diye yanıtladı mırıldanarak.

“Yarın sabah bununla uğraşmak istemeyeceğiz.”

Altdudağımı ısırarak homurdandı ve arkasını döndü. "Peki. Mantıklı olanı yapalım."

Ricky'nin tezgâhtaki eski kasetçalarına ilerleyip bir kaset yerleştirdi ve sert bir darbeye oynat tuşuna bastı. Küçük hoparlörlerden Sam Cooke'un sesi duyuldu, aşağıdan ya da üst kattan duyulmadığından emin olduğum kadar kısıktı. Hem sesi duysalar bile çalan Sam Cooke'tu, Ozzy Osbourne değil; muhtemelen yalnız kalacağımızı varsayabilirdik.

Tarihe dair pek bir şey bilmiyorum...

Andrew şarkıya alçak sesle eşlik edip bulaşıkları yıkıyordu ve ilk birkaç sefer kurulamam için bir şey uzattığında bana flörtöz bir tavırla gülümsese de geçen birkaç dakikanın ardından sessiz bir düzen tutturduk; ömürlük dost ve yeni âşıklar olmanın en iyi karışımıydık.

Üzerinde tek boynuzlu at olan en sevdiği fincanı durulayıp kurulamam için bana uzattı. "Buna dair bir hikâye dinlemek ister misin?"

"Hem de nasıl."

"Fincanı boyarken altına beyaz boyayla 'Mae + Andrew' yazıp daha sonra her yerini pembeye boyadım."

Bana şaşkınlıkla bakıp fincanı geri aldı ve hemen altını çevirdi. "Hayır, yazmadın."

"Yazdım."

Gözlerini kısıp bardağı ışığa tuttu. "Aman Tanrım, işte burada!"

Birlikte eğildik ve Andrew işaretparmağıyla harflerin ana hattını izleyerek yazıyı bana gösterdi. Haklıydı. Yoğun boyayla yazılmış harflerin şekillerinin neden olduğu kabartı belli belirsiz görünüyordu.

"En sevdiğim fincanın bu olmasının altında iyi bir neden yattığını biliyordum."

Güldüm. "Çok aptalca bir şey."

"İl, hayır, Mae, harika bir şey." Bana doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Demek dalga geçmiyordun," dedi, "bana vurulman konusunda."

“Tabii ki dalga geçmiyordum.” Onunla yüz yüze gelmek için döndüğümde bir kez daha bana doğru eğilip dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

Ve eğer bu seninle olursa...

Yeniden bulaşıkları sessizce yıkamaya koyulduk ve son tabağı durulamak için lavaboya uzanıp da kolu boylu boyunca benimkine değdiğinde birbirimize dokunacak kadar yakınlaştığımızın farkında değildim, ardından bakışlarımız buluştu. Bu kafa karışıklığı değildi, ona âşıktım. Daima istediğim şey tam olarak buydu: Burada, onunla tam olarak böyle olmak – belki kelimenin tam anlamıyla “birlikte” değildik ama çoktan bundan *daha fazlası* olduğumuza dair o his inkâr edilemezdi.

İkinci bir düşünce yanan bir ampul gibi zihnime yerleşti: *Mutluyum. Ömrüm boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.* Belki de Benny haklıydı ve en sonunda kendim oluyordum.

Eğilip Andrew’un boynunu öptüm. “Bulaşıkları kurumaları için kuruuma rafında bırak, ben de baharatları falan kaldıracam.”

Kekik, maydanoz ve Makarna Serpintisi isimli bir karışımın kavanozunu alıp kullanılmamış birkaç konserve domatesi kollarımın altına sıkıştırarak küçük kilere girdim. Mutfaktaki suyun kapandığını duydum ve tam Andrew ellerini kurulama bezine silerek peşimden içeri girdiğinde arkamı döndüm.

“Ne yapıyorsun?”

“Gizli kapaklı işler çeviriyorum.” Kapıyı arkasından kapattığında gülümsemesi gölgeler tarafından yutulsa da bir şekilde bu küçük alandaki en parlak şey olmayı sürdürüyordu.

“Hollis erkeklerinin bilmem gereken bir tür dolap fetişi mi var?”

“Bayramlar bunlardan ibaret değil mi?” diye sordu. “Ökse otunun altında öpüşmek? Kilerde sevişmek?”

“Burnunu her şeye sokan yakınlar?”

Güldüğünde ağzı yalnızca birkaç santim ötemdeydi ve dudakları benimkileri buldu. Kafamdaki diğer tüm düşünceler,

üzerindekiler silinmiş bir yazı tahtası gibi uçup gitti. Yalnızca beni öpen dudaklarını, belime dolanan ellerini, göğsünde dolaşan ve boynunu saran kendi ellerimi hissediyordum.

Ona sormak istiyordum, sözcükler dilimin ucundaydı –*Bu şimdiye kadarki en iyi öpücük gibi geliyor mu sana da?*– çünkü benim için öyleydi. Ve bunun nedeni yalnızca karşımdakinin Andrew olması değildi, bu tek vücut olmanın kusursuz bir örneğiymiş gibi geliyordu bana; dudakları benimkine mükemmel uyuyormuş gibi. Birmiş gibi öpüşüyorduk.

Dudaklarımdan çeneme doğru ilerleyip aşağı indi ve hemen altında nabzımın attığı hassas deriyi öpüp emerek boynuma inledi. Çıkardığı ses beni bir roketle koyup Jüpiter'e fırlattı. Bir anlığına kafasının bacaklarımın arasındaki görüntüsünü hayal ettim.

Onu oradayken izleme fikri beni hem utandırıyor hem de iştahımı kabartıyordu; libidom ehlileştirilemez bir canavara dönmüştü. Andrew onu daha da kendime çekip öpücüğümüzü derinleştirmemden, çıkardığım seslerden ve tutuşumun yoğunluğundan ürkmüşe benzemiyordu. Bu karanlık kilerde yalnızmışız gibi, evin içinde on bir kişi yokmuş gibi davranabilirdim. Göğsündeki yumuşak, sıcak deriyi bulmak için ellerimi gömleğinin altına sokup yukarı çıkararak parmak uçlarımı kaburgalarında gezdirdim.

“Beni yokluyor musun?”

Benimle alay etse de boğuk sesi bana bundan hoşlandığını söylüyordu. “Evet. Gömleğinin altı ağzımı sulandırıyor.”

“Sıra bende.” Parmakları tişörtümün kenarıyla oynadıktan hemen sonra eli karnıma ve kaburgalarımın ulaştı, öpücükleri ne yavaşlıyor ne de azalıyordu. Bu hissi yemek, tek hamlede yutmak, kendimi bununla tıka basa doldurmak istiyordum.

“Sence diğerleri burada neler olduğunu bilseler çıldırırlarmıydı?” diye sordu.

“Herkes değil,” dedim, “ama daha etkili olanların bazıları kesinlikle...”

Başparmağı sutyenimin altında bir ileri bir geri geziniyordu. “Bence bizim adımıza mutlu olurlardı.”

Aramızdaki herkesin görebileceği bir yerde var olması fikri, bunu hem harika hem de korkunç derecede gerçek kılıyordu. Bunu ailelerimizden bir sır olarak saklamak sıradan bir şeymiş gibi geliyordu ve evrene gelirsek, beni izlemiyormuş gibi davranabilirdim. Evet, mutluydum ve kendimi buradaki amacımın bu olduğuna inanırken buluyordum ama bunun nedenini ya da buna nasıl tutunacağımı bilmiyordum. Hiç kimse daima mutlu olamazdı. Peki mutlu olmadığım zamanlarda beni ne bekliyordu?

Andrew’un başparmağı sutyenimin altına kaydı ve kumaşı mememin kıvrımına doğru itti. “Devam edebilir miyim?”

Ona evet dediğimde sesimin ne kadar çaresiz çıktığı umurunda bile değildi. Tüm bedeninin bana dokunmasını, dikkatinin her bir zerresinin tenime odaklanmasını istiyordum.

Avuçları tişörtümün altından memelerimi bulduğunda eş zamanlı olarak ikimiz de dudaklarımızdan birbirimizin ağzına komik inilti kaçımasıyla geri çekilip sessiz kahkahalara boğulduk. İkimiz de aynı türden aptallardık.

Odağını kaybetmiş gözleri üzerimde gezerken elleri bedenimde dolaşarak bana sataşarak hafifçe çimdikliyordu.

“Mükemmelsin,” dedi. “O kadar yumuşaksın ki.”

Andrew vücudunu benimkine bastırduğunda hissettiğim şey *hiç de* yumuşak olmadığı için gökyüzüne binlerce teşekkür gönderdim.

Andrew dudaklarımızı bir kez daha buluşturduğunda, *Bu şimdiye kadarki en iyi öpücük*, diye bir daha çılgık attı beynim, üzerimde gezen elleri dikkatinin dağılmasına neden oluyordu.

Parlak, beyaz bir ışık görüş alanıma süzüldüğünde ikimiz de içgüdüsel olarak hızla birbirimizden uzaklaşıp raflara döndük. Andrew’un önü boydan boya sırtıma değiyordu ve yüreğim ağzıma fırlamıştı.

Kahretsin, sevişmek için başka yerler bulmamız gerekiyordu; dolaplar ihtiyacımızı karşılamıyordu.

"Ah, yukarıda!" diye numaradan bağırdım kilerin kapısını açanın Benny olması için dua ederken.

"Kapı neden kapalıydı? Neden ikiniz de içeridesiniz?"

Aman Tanrım. Kardeşim.

Sutyenimi aşağı çekmek için çırpındım. "Şey alıyordum, ııı..."

"Bunu." Andrew arkamdan kolunu uzatıp omzumun üzerinden üst raftaki bir şeye uzandı. Neyi aldığına dair hiçbir fikrim yoktu ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Kalçaları benimkine değiyordu ve onu hissediyordum. Demek istediğim – *vay canına*. Çok, çok sertti. Beynim bir pelteden farksızlaştı.

Şükürler olsun ki Miles'in dikkati Andrew'un uzandığı şeyde olmalıydı çünkü benim tek odaklanabildiğim *kıçım*da hissettiğim Andrew'du. *Bunun nedeni bendim.*

İstediğim şey oydu.

Uzandığı şeyi alıp Miles'a uzatırken bir şekilde beni de döndürmüştü, böylece kendimi hem Miles'la yüz yüze gelmiş hem de hâlâ Andrew'un önünde dururken buldum. Onu *gizlerken*. Altında eşofman olduğunu hatırladım ve aşağıda olan bitenleri hissettiğim kadarıyla, durumu gizlemesi zor olacaktı.

Miles elindeki nesneyi inceledi. "Bunu mu alıyordunuz... seramik bir Meksika şapkasını mı?"

Kardeşimin sözleri üzerine Andrew'un ona uzattığı şeye ilk kez baktım. Bu cips ve salsa sosu kâsesi milattan önceden kalmaydı. Her yeri toz içindeydi. Bu şeyi son on yıldır görmemiştim bile.

"Evet, Mae bir şeyler atıştırmak istedi."

Oyununa hemen ayak uyduramayınca Andrew nazikçe belimi çimdikledi. "Aynen öyle!"

"Normal bir kâsedен yesen olmaz mıydı?"

Miles, bırak gitsin işte!

"Tatil ruhunu yaşamak istedim?" dedim şansımı deneyerek.

Miles gözlerini kırpıştırıp yüzünü buruşturdu. "Kıpkırmızı olmuşsun."

“Öyle mi?”

“Öyle mi?” diye sordu Andrew kahkahasını bastırıp yeniden raflara dönerken. “Cipsleri ben alırım, Maisie.”

Kısıkvrak yakalanmıştık. Ah, Tanrım, zavallı Miles. Önce ket-
çap tadında erkek arkadaş, şimdi de bu.

Kilerden çıktığımda Miles beni kenara çekti. “İçeride öpüşü-
yor muydunuz siz?”

“Tabii ki hayır!” Çok ciddiym, ölmek istiyordum. Neden
kardeşim satır aralarını okuyup aşağıya geri dönmüyordu? “Bu-
laşıkları yıkıyorduk ve karnım acıktı. Sen... yatağına dönsene.”

Miles kilere son bir şüpheli bir bakış daha attıktan sonra bir
bardak su aldı ve ayaklarını sürüyerek bodruma döndü.

Kardeşimin gittiğinden emin olur olmaz eşofmanını düzelterip
bana sırttan Andrew’a baktım. “Eh, bu utanç vericiydi.”

“Daha utanç verici bir şey olduğunu sanmıyorum.”

İfadesinde bir şey saklıydı: Maceralarla dolu gecemizin bir
sonraki aşamasını ardına kadar açılarak gözler önüne seren bir
perde gibiydi.

“Ah.” Parmağımı ona doğrultup sırttım. “Bir şeyin geldiğini
hissediyorum.”

Bana doğru eğilip fısıldadı. “Düşünüyordum da...”

“Çok tehlikeli bir hareket.”

“...mutfakta vakit harcayıp kardeşlerimiz tarafından basıl-
maktansa, hanımefendi benimle bir gece içkisi içmek için kayık-
haneye dönmek ister mi?”

“‘Gece içkisi’ derken,” diye fısıldadım, “üzerlerimizi çıkarıp
öpüşmeyi mi kastediyorsun?”

Muzip bir ciddiyetle başını salladı. “Kesinlikle. Ve şeffaflık
adına bilmeni isterim ki, kayıkhanede ilgi çekici bir gece içkisi
seçeneğim yok.”

Söylediklerini değerlendiriyormuş gibi yapsam da içimde
binlerce ters takla atıyordum. “Bir şartla oraya gitmeyi kabul
ederim.”

Andrew'un yüz ifadesi bir anda değişti. "İstemediğin hiçbir şeyi yap–"

"Daha sonra ben buraya dönerken bana eşlik edeceksin," dedim alçak sesle sözünü keserek. "Beni orada uyurken yakalarlarsa annelerimizin sorularından sağ çıkmamız imkânsız ama tek başıma yürümek istemiyorum."

Parıldayan gözleri nedenini bildiğini söylüyordu. "*Kuzuların Sessizliği* hatıraları mı?"

"Aynen öyle."

on dokuzuncu bölüm

Dışarıda gökyüzü, parıldayan küçücük gümüş renkli balıklarla dolu derin bir okyanus gibiydi. Hava o kadar soğuktu ki vücudumun dışarıya alışması, kuru iç mekân havasının etkisinden çıkması birkaç dakikamı aldı. Arka verandada iki adım atmıştık ki Andrew'un eli benimkini buldu ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Gökyüzü Los Angeles'ta hiç böyle görünmüyor," dedim.

"Gece dışarı çıkana kadar kulübeyi ne kadar çok sevdiğimi unutuyorum ve sonrasında, vay canına, buradan vazgeçmek zor olacak oluyorum."

Ağzımdan küçük, boğuk bir ses kaçtığında öksürüyormuş gibi yaptım. "Belki annenle babanı evi satmamaya ikna edebilirsin."

Sessiz kalması bana muhtemelen bunu yapmayacağını söylüyordu. "Yalnızca kendileri için en iyi olanı yapmalarını istiyorum, anlarsın ya?"

Boştaki elimi saçlarımda gezdirdim. Yüzüme düşen bukleler karmakarışık ve onları tek parmağımla geriye attım.

“Çok fazla saçın var,” dedi Andrew alçak sesle. “Çok güzeller.”

“İstirap gibi. Saç fırçalarımı görmelisin.” Koyu kahverengi rengimi annemin, gür tellerimiyse babamın tarafından miras almıştım.

“Yapılmasına yardım ettiğin onca kuş yuvasını düşün,” diye şaka yaptı.

Söylediğine gülsem de karanlığın içinde mavi ışıkla aydınlanmış ve içine batmadan yürüyebileceğimiz kadar buzlaşmış karın üzerinde ilerlerken korku bir tokat gibi yüzüme çarptı.

“Kayıkhaneye gelmeden,” diye söze başladım, “bilmeni istiyorum ki, yaptığımız şey garip ya da yanlışmış gibi gelirse lütfen benimle konuşmayı kesme. Bunu yapmak istemediğine karar verirken benim için hiçbir sorun olmayacağına emin olabilirsin ama beni görmezden gelmen konusunda aynı şeyi söyleyemem.”

“Gerçekten böyle bir şey yapacağımı düşünüyor musun?”

Dürüst olmam gerekirse düşünmüyordum. Hayal bile edemiyordum. “Haklısın.”

“Hem neden fikrini değiştirecek olanın ben olduğumu varsayıyorsun?”

“Hem bizi hem de ailelerimizi korumaya çalışıyorum. Aramızdaki şey çok iyi hissettiriyor ama büyük bir olay olduğunun da farkındayım.”

Bunun üzerine, eğilerek dudaklarının benimkilere sürttü. Cevabını böyle veriyormuş gibiydi, sesli dile getirmeden *Güven bana, tamam mı?* diyordu.

Kayıkhaneye ulaştığımızda arkasını dönüp öne uzandı ve gıcırdayan kapıyı açarak içerideki karanlık boşluğu açığa çıkardı. Nedenini pek anlayamasam da bu gece, kayıkhaneye bu şartlar altında Andrew’la girmek, soğuk karanlığı ürkütücü ve arkama bakmadan kaçmam gereken bir yerden ziyade cezbedici bir hâle getiriyordu. Evet, içerisi buz gibiydi ama kayıkhanenin en ucunda bir yığın uyku tulumu olduğunu ve birkaç dakika içinde Andrew’un arkamda hissettiğim bedeniyse içlerinde olacağımı biliyordum.

Ya seks yaparsak?

Kelime –seks– floresan ve neon lambalar gibi cızırdayarak zihnimde yandı. Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu sadece birkaç saat önce keşfetmişim. Ancak şimdi burada dururken artık çocuk ya da hayatları boyunca dost olmuş iki insan değildik. Aramızdaki yoğunluk dolap ve kilerdeki gibi olacaksa, on yılı aşkın süredir tenimin altına hapsettiğim bastırılmış şehvetle, kapıyı kilitler kilitlemez tüm kıyafetlerimizi bir an önce yırtmaktan kendimizi nasıl alıkoyacağımızı bilmiyordum.

Kapı kapandığında Andrew arkama uzanıp kilidi çevirdi. Bir kez yankılanan tıkırtı, ardı arkası kesilmeden atan nabzıma tezat oluşturdu.

“Gel hadi.” Beni odanın arka tarafına götürdü ve köşedeki küçük lambayı yakarak küçücük alanı yumuşak, sarı renkli bir parıltıyla aydınlattı. “Ta-da.”

Geri çekildiğinde uyku tulumlarını yere istiflediğini gördüm ve karyolanın gerçekten de yalnızca tek bir insanın sığabileceği genişlikte olduğunu anlamam sadece birkaç saniyemi aldı. Ancak Andrew pazen-leşi uyku tulumlarını birbirine bağlayarak iki kişilik küçük ve rahat bir yatak yapmıştı. İstersek yaslanalım diye duvara yastık dayamıştı. Hatta mutfaktan buraya en sevdiğim gazozdan birkaç şişe bile getirmişti.

Ona baktığımda gözlerimden kalpler fışkırıyor olmalıydı. Bunları ne zaman yapmıştı?

“İçecek bir şeyin olmadığını söylemiştin.”

“Gece içkisi için bir şeylerim olmadığını söyledim,” dedi sırtarak, “ama sevdiğin şeyleri iyi biliyorum.”

Beynimi bunu yapmaktan alıkoymaya ne kadar çabalasam da, benim için bunca şeyi hazırlaması bir yana, içeceğimde ne kadar buz sevdiğimi hatırlamayacak ya da en sevdiğim şeylerden birini benim için hazırlamayı bırakın adını bile söyleyemeyecek bir avuç adama dair anılar zihnimi doldurdu.

Üzerine hiç düşünmeden –yalnızca minnettarlık ve istekle– hızla ona doğru ilerledim. Kollarım boynuna dolandığında

Andrew'un da hiçbir tereddüdü olmadığını anladım; Tanrım, her bir zerrem patlayıp eriyor gibiydi. Kollarıyla beni kendine çekti ve mutluluk dolu bir rahatlamayla inleyip gülerken benimkilerin dudakları üzerine kapandı. Bu his güneş ışığından farksızdı. Dolapta olduğu gibi duraksamalar ya da bizi kimin bulabileceğine dair dikkatli hesaplamalar yoktu. Burada yalnızca gülümseyen ağzından yayılan sıcaklık ve küçük, rahatlamış iç çekişi vardı.

Andrew vücutlarımızın yerini değiştirip beni duvara yasladı. Muzip, tatlı ve nazik Andrew hâlâ önümde gülümsemeye devam eden adamın gölgesinde kaybolup gitse de bu hâli karanlık ve heyecan vericiydi. Elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendisine çekerek onun da buna benim kadar aç olduğunu hissetmeme izin verdi.

Kulübenin zeminine geçtik. Tişörtümü yukarı kaldırıp üzerinden çıkardı. Giydiği yumuşak oduncu gömleğini nihayet omuzlarından sıyırdım ve ellerimi kollarında gezdirip keskin, pürüzsüz hatlarını, üzerime eğilip kalçalarını tam da onu istediğim yere bastırırken sırtında oluşan gerginliği hissettim.

Neon lambalar geri dönmüştü. *Seks. Seks. Seks.*

Kayıkhaneye gireli belki dört dakika bile olmamıştı ve ikimiz de yarı çıplak hâldeydik. Şaşırdığımdan değildi ama... aptalca davranmak istemiyordum.

"Andrew," diye mırıldandım ağzına doğru.

Geri çekildiğinde, içeriği aydınlatan loş ışığa rağmen yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "Ne oldu?"

Söyleyecek miydim yoksa devam ederken mi bir yolunu bulacaktık? Dürüst olalım, bu asla iyi bir fikir olmayacaktı. Ânın heyecanı reddedilemezdi ve kendimizi tam da bu heyecanın ortasında bulmuştuk. "Garip olacak ama yanımda..."

Cümlemi bitirmemi bekliyordu ama söyleyeceklerim aniden kulağa çok cüretkâr gelmişti. Çok aceleci. Yalnızca üzerinizi çıkardınız, Mae, sakın ol. "Boş ver."

"Yanımda ne?" diye bastırdı. Hafifçe öne doğru kaydı ve bacaklarımın arasındaki o rahatsız edici sıcaklığa yaslandı.

“Şey. Yani yapacağımızdan değil de. Muhtemelen yapmayacağız zaten. Ama işler oraya doğru giderse ve...”

Sesinden güldüğünü anlayabiliyordum. “Maelyn Jones, doğum kontrolü konusunda mı endişeleniyorsun?”

Daha fazla utanmamın mümkün olduğunu sanmıyordum.

“Dediğim gibi,” dedim hızla, “işlerin oraya gideceğini söylemiyorum, *buraya* yeni vardık ama işimi...”

“Sağlama almak istiyorsun.” Alaycı ses tonunu bir kenara bıraktı ve nazikçe kalçamı sıktı. “O işin icabına baktım. Endişelenme.”

Andrew yeniden üzerime eğildi, sanki bu olasılığı sesli dile getirmek üzerimizdeki baskının bir kısmını ortadan kaldırmış gibi hareketleri artık daha tatlı, daha sabırlıydı.

Kayıkhanenin içindeki hava dışarıdan daha soğukmuş gibiydi ama birbirine bağlanmış uyku tulumlarının içi rahat ve sıcaktı. Andrew’un sutyenimle olan kısa süreli mücadelesi hem güven verici hem de sevimliydi ve savaşı kazandığında kumaş parçasını karyolasının yakınlarına bir yere fırlattı. Ağzı boynumdan aşağı iniyor, göğsümün üzerine minik ısırıklar ve öpücükler bırakarak geçtiği her yeri ateşe veriyordu.

Aynı anda hem frene basmak hem de gazı kökleme istiyor gibiydim; bir yandan acele etmek, içimde hareket ettiğini hissetmek istiyor, bir yandan da hayatım boyunca kurduğum hayallerimin çoğunun gerçeğe dönüştüğü bu ânın her saniyesinin tadına varmak istiyordum. Her hareketi, sanki Mae’nin Vücut Rehberi’ni okumuş ve hiçbir noktayı atlamamaya kararlıymışçasına kusursuzdu. Bugüne dek Andrew’un bana karşı abilik duygusundan başka bir şey hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama *bizi* keşfetmeye yönelik çok basit bir davetimle buna ikna olmuştu. Neredeyse o da bunu bekliyormuş gibi. Sonunda hayata geçirebildiği kendine ait fantezileri vardı. Ve bu tamamen gerçeküstüydü.

Andrew uyku tulumunun altında gözden kayboldu ve öpücükler, hünerli parmaklar ve kararlı ellerin birleşimiyle kotumun

düğmelerini açıp bacaklarımdan çıkararak tulumun dibine itmeyi başardı.

Onu göremiyordum, yalnızca dizimde, uyluklarımda gezen ağzını, bacaklarımdan arasına belli belirsiz değen dudaklarını hissediyordum ve Tanrım, şuracıkta can verebilirdim; hayatım boyunca bir şeyi bundan daha fazla istediğimi sanmıyordum, dudaklarının sıcak baskısını üzerimde hissetmek için her şeyden vazgeçebilir-

Andrew telaşla vücuduma sürtünerek yukarı çıkmaya çabaladı ve uyku tulumundan kurtulmayı başardığında derin bir nefes aldı. "Siktir." Ciğerlerini bir kez daha havayla doldurdu. "Daha önce ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştım."

Dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir kahkaha ve utanç dolu bir çığlık yükseldi.

Aşağıdaki her şeyin korkunç ve ürkütücü olduğu açıktı. Neden kimse bana doğruyu söylememişti?

Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. "...İyi misin?"

"Harikayım. Devam etmek istedim... ama nefesimi tutamadım..." Derin bir nefes daha aldı, hâlâ nefesleri normale dönmemişti. "Uyku tulumunun içi o kadar sıcak ki *hiç hava yok.*"

Ellerimi yüzümden çekip kahkahalara boğuldum. "Devam etmeni sağlayacaksa tüm sevdiklerimizi feda edeceğim zihinsel bir anlaşmanın tam ortasıydım ama boğularak ölmene değmez."

Eğilip alnını çıplak omzuna yasladı. "Mae'yi suçluyorum, olay mahalli uyku tulumu, cinayet silahı vajinası."

Söyledikleri üzerine kontrolümü tamamen kaybettim, onun da bedeni kahkahalarla titriyordu. Dürüst olmak gerekirse, Andrew'la tamamen çıplakken gülmek şimdiye kadar hissettiğim en iyi duygu olabilirdi. Çift kişilik dev uyku tulumunun içinde yana kayıp başını eline yasladı. Diğer elinin parmaklarıysa karnımda, göğsümden ve boynumda daireler çizmekle meşguldü.

Bu ışık altında onu izlemek hoşuma gidiyordu; odanın köşesinde yanan lamba keskin ve yumuşak hatlarının kusursuz bir-

leşimini ortaya çıkarıyordu. Keskin çene hattı ve elmacıkkemikleri, dudaklarının nazik kıvrımları ve akılalmaz derecede uzun kirpikleri.

“Kimse sana dünyadaki en güzel gözlerin sende olduğunu söyledi mi?” diye sordu. “Masum bakışların, ceylan gözlerin Gidget’ı andırıyor.”

Güldüm. “Kulağa aşırı yaşlı geliyor sun, Mandrew.”

“Hayır, dinle,” dedi doğrulup üzerime eğilirken. “Evde hasta yatarken Gidget’in tekrarlarını izlerdim ve şaka yapmıyorum, sanırım Sally Field ilk aşkımdı.”

“Bu garip bir şey mi?” diye sordum. “Kararsız kaldım.”

“Garip değil.” Eğilip çenemi öptü. “Çekici bir kadın. Yetmişlerinde olmasına rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmedi.”

“Tom Cruise’un neredeyse altmış yaşına geldiğini biliyor muydun?” diye sordum.

Biraz endişelenmiş gibi görünüyordu. “Tom Cruise’a bir takıntın mı var?”

Burnumu kırıştırdım. “Kesinlikle hayır. Yalnızca ezelden beri kırk yaşındaymış gibi görünmesini komik buluyorum.”

Düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Christopher Walken’in neredeyse altmış yaşına geldiğini biliyor muydun?”

Güldüm. “Bunları neden biliyoruz ki?”

“Çünkü iyi anlamda tuhafız?” Dudakları boynuma doğru ilerledi.

“Peki ya,” dedim, “ben çıplakken Christopher Walken’dan bahsediyor olmamız kötü anlamda tuhaf mı?”

“Çıplak olman iyi anlamda iyi. Ve dürüst olmam gerekirse,” dedi, “bu ânı Christopher Walken’la paylaşmaktan memnunum.”

İçim öylesine büyük bir sevgiyle dolup taşı ki Andrew’un yüzünü avuçlarımın arasına alıp kendime çektim. Nedeni bunun çok iyi hissettirmesi ya da Andrew’un her anlamda mükemmel olması değildi; nedeni onunla olmanın, öpücükler arasında konuşmanın, karşında hiçbir utanç duymadan çıplak olmanın,

baraklarının arasında neredeyse ölecek olmasına gülmenin ne kadar kolay ve doğal olmanıydı.

Öpücüğümüz tatlı ve sakın bağlamıştı ama Andrew dişlerini dudagiına slırttıgında çıkardığım ses içindeki canavarı özgür bırakmış olmalıydı ki dirseklerini bağımın yanlarına yaslayıp yeniden üzerime çıktı, beni öylesine tutkuyla öpüyordu ki onu bu kadar çok istiyor olmak bağımı döndürüyordu.

Parmakların esofmanın belile oynayıp hemen altına kaydı, daha sonra kumaşı kalçalarından ağığı ittiğimde –neden olmasındı ki?– sıcak teni benimkinin üzerine yaslandı. Bir saniyeliğine çok hızlı gittiğimizi düşündüm ve geri çekilip benden uzaklaştığında Andrew’un da aynı fikirde olduğunu hissettim.

Daha önce hiç kimseye böylesine uyum sağlamamıştım. Öpüşüp birbirimize dokunurken, konuşup spontane, yüksek sesli kahkahalara boğulurken saatler âdeta su gibi geçmişti. İstesek hemen şu anda birlikte olabilirdik ama gecenin karanlığı bize kimsenin acelesi olmadığını ve eğlenmek için bolca zamanımız olduğunu hatırlatıyordu. Prezervatifi beceriksizce açması bile kahkahalara boğulmamıza neden olmuştu. Beni öperken, üzerimde, içimde hareket ederken bile gülmeye devam ediyordu ama hemen ardından karşımda Andrew’un sessiz, odaklanmış tarafını buldum, dinlemeyi hayat gayesi hâline getirmiş, dudaklarımdan dökülen her sese karşılık vermek için tüm dikkatini bana veren tarafını.

Sonunda kıyafetlerimizi yeniden üzerimize geçirip ay ışığıyla aydınlanan karın üzerinde birlikte yürürken aynı yoğunlukla istediğim iki şey vardı; kayıkhaneye gidip uyku tulumunun içindeki cırlıçıplak hâlimize geri dönmek ve Andrew benimle mutfığa kadar geldiğinde onunla masada saatlerce konuşmak.

yirminci bölüm

Sabahın beş buçuğunda, Andrew'un beni eve bırakmasından iki buçuk saat sonra, uyumaktan vazgeçip bodrumdan mutfığa çıktım. Gün ışığına adım atan bir kanalizasyon yaratığından farksızdım; aralıksız bir sekiz saatlik uykuya ihtiyacı olduğu her hâlimden belli olan bir kadındım. Bugünün ilginç olacağı kesindi.

Ricky hemen arkamdan mutfığa girdi ve ikimiz de karşımızda masanın ucunda bir kâse mısır gevreğinin üzerine eğilmiş oğlunu bulduğumuzda donakaldık. Kalbim sıkıştı ve Andrew'un kolunu kaldırıp çenesinden damlayan sütü umursamazca silmesini dehşet içinde izledim.

Geldiğimizi duymamıştı, biliyordum ama masanın üzerinde eğilmesi, normal şartlarda sıcak, davetkâr görünen mutfığı bir kanyon gibi yaran sessizlik... her şey Theo'yla yaşadığım o korkunç sabaha o kadar çok benziyordu ki midem aniden korkuyla bulandı.

Tuzak bu muydu? Sürpriz son? *Yakalandın! Aynı hatayı Andrew'la yaptın: Gerçekten de tüm bunlar sen mutlu ol diye mi yaşıyor sanmıştın?*

Dudaklarımdan kaçan nefes ve inilti arası bir sesle Andrew'un bakışları hızla yukarı fırladı ve hemen ardından babasına kayıp yeniden beni buldu.

Gözlerindeki uyku aniden yerini mutluluk parıltılarına bıraktı. "Ah, günaydınlar, erkenci dostlarım."

Gözleri bana bu sabah burada bulmak istediği kişi tam olarak benmişim gibi baksa da yatışmayan şüphelerim mutfakta ilerlememe engel oldu.

Ricky'nin manidar bakışları önce bana ardından kahve demliğine, sonra yeniden bana döndü ve en sonunda pes edip kahveyi kendi başına demlemeye gitti. "Bu saatte ayakta ne yapıyorsun, Drew?"

"Uyku tutmadı." Andrew babasının arkasından bana haylaz bir şekilde göz kırptığında organlarımda içimi kaplayan sıcaklıkla birbirine girdiğini hissettim. Dudaklarımdan dökülen inlemenin yankılanan sesi, zevkten geriye düşen başından başka bir şey düşünemiyordum.

"Kayıkhaneye çok mu soğuk?" Ricky, sanki Andrew'u köşeye sıkıştırmış gibi dönüp bana da gülümsedi.

"Aslına bakarsan inindeki bir ayı kadar rahattım," dedi Andrew önündeki mısır gevreğiyle oynarken. "Geç saatlere kadar uyanıktım ve sonrasında düşüncelerimi susturamadım."

"Seni endişelendiren bir şey mi var? İşle mi alakalı?" Kahve yavaş yavaş demliğe damlamaya başlarken Ricky dolaptan üç fincan çıkardı.

"Açıkçası, aklımdaki son şey iş." Andrew babasına hafifçe omuzlarını silkerek karşılık verdi ve mısır gevreğinden bir kaşık daha aldı. "Sadece gözüme uyku girmedi ve zihnimi sakinleştiremedim."

Delirmiş gibi gülümsememek için esneme numarası yapıp gözlerimi yere çevirdim.

"Eh, bugün sona erdiğinde yorgun olacaksın," dedi Ricky masaya otururken, "orası kesin."

Günlerden 23 Aralık'tı. Çöp Avı Günü. Şapkadan çekilen

isimlere göre ikişerli takımlar hâlinde Park City'nin çevresinde dağılıp Ricky ve Lisa'nın bizim için hazırladığı uzun listedeki rasgele şeylerin fotoğraflarını çekecektik – bu listede gümüş renkli bir süs, devasa bir baston şeker, kazak giyen bir köpek gibi şeyler yer alırdı. Zaman zaman, geçtiğimiz yıl can-can dansı yapan bir grup insanı çekmemiz gerektiğinde olduğu gibi, video kanıtlarına da ihtiyacımız olurdu. İzin almak şartlarımızdan biriydi ve yabancılardan garip şeyler yapmalarını istemek utanç verici olabilse de genel anlamda eğlenceli bir gün geçirirdik.

Bu av ayrıca son dakika Noel alışverişi yapmak –Theo ve Miles hediyelerini asla önceden hazırlamazdı– ve kulübenin dört duvarından kurtulmak için büyük bir fırsattı. Annem, Kyle ve Aaron genellikle evde kalıp ertesi günün ziyafetini hazırlamaya başlardı. Her Noel Arifesi'nde hepimizin sevdiği o menü pişerdi: jambon, elma dilim patates, közlenmiş sebzeler, peynir soslu makarna, ev ekmeği ve her yıl dört gözle beklediğimiz yaklaşık on farklı turta.

Geri kalanlarımızsa sokaklara dökülüp acımasız bir hırsla oyunu kazanmaya çalışırdık. Bir keresinde babam diğer hiç kimse listedeki "Broncos forması giyen biri" maddesini yapamamış diye kadının birine yeni bir tişört bile almıştı.

Bacaklarım nihayet yeniden tutmaya başladığında masaya doğru ilerleyip bir sandalye çektim ve Ricky'nin yanına oturdum.

"Peki ya sen, Mae?" dedi beni hafifçe dürterek. "Sen iyi uyudun mu?"

Muhtemelen yalan söylemeliydim ama yorgunluğum utanç hissini bastırıyordu. "Pek sayılmaz."

Andrew fazlasıyla dramatik bir endişe ifadesi takındı. "Eyvah. Sen de mi?"

Ricky kahvenin hazır olduğunu bildiren bip sesini duyar duymaz ayağa fırladığında bu fırsatı Andrew'a içimde tutamadığım uyarı dolu bakışlar atarak değerlendirdim; uyarıma karşılık aniden gülümseyen yüzü tenime çarpan güneş ışığı gibi geldi.

Kafamda, Julie Andrews Avusturya'daki bir dağ yamacında şarkı söyleyip olduğu yerde dönüyordu. Simlerle kaplı toplardan üzerime konfetiler yağıyordu. Bir kuş sürüsü devasa bir ağacın tepesinden gözalıcı bir şekilde uçuyordu. Mutlulukla çevreme ışık saçıyor gibiydim.

Ricky önüme bir fincan kahve bıraktı ve boğazının gerisinden mırıldandı. "Yorgun görünmüyorsun, Maelyn."

"Hatta biraz kızarmış gibisin." Andrew masumane bir tavırla mısır gevreğinden bir kaşık daha aldı ve düşünceli bir şekilde çiğneyip yuttuktan sonra devam etti, "Daha sonra kayıkhanede şekerleme yapmak istersen, içerisi çok sessiz ve uyku tulumları insanı gerçekten sıcak tutuyor."

Eh, artık yanaklarımın kızardığına ve gözlerimin parladığına emindim. Fincanuma doğru eğilip kahvenin sıcak, fındığı andıran kokusunu içime çektim. "Böyle iyi."

"Her halükârda bu gece erken yattığından emin olacağız," dedi Andrew ve gözleri kendi kahvesinden bir yudum alırken benimkileri buldu. "İzci sözü."

Andrew yarım saat sonra beni koridorda, elimde duş malzemelerimle su basıncının daha iyi olduğu üst kattaki banyoya çıkan uzun merdivenlere yönelmişken yakaladı. Beni karanlık ve tenha yemek odasına çekti ve bedenlerimizi kalın kadife perdelerden birinin ardına saklayıp yüzünü boynuma gömdü.

"Merhaba." Derin bir nefes aldı. "Henüz duş alma." Ağzı açıldı ve dişleri boynumla omzumun birleştiği hassas deriyi buldu. "Kayıkhaneye gibi kokuyorsun."

"Mutfaktaki flörtöz sözlerin çok inceydi," dedim dalga geçerek.

Sessizce gülerek beni kendine sımsıkı bastırıp sarıldı. "Öp beni."

İtiraz etmedim.

"Neden uyuyamadığımı bilmek ister misin?" diye sordu.

Güldüm. "Neden?"

"Çünkü çıkardığın iniltileri düşünmeyi bir türlü bırakamadım."

"İniltilerimi mi?"

Ağzı boynuma yaklaştı. "Evet. Tam kulağımın dibinde." Sesi alçaldı. "*Durma. Lütfen, sakın durma.*"

Dürüst olmam gerekirse, kafamda elle tutulur çok az anı vardı – üzerimde hareket etmesinin, her bir zerremi doldurup bedenimin kıvrılmasına neden olan zevkin ve boşaldığında çıkardığı nefes kesici boğuk seslerin bulanık görüntüleri vardı yalnızca. "Mantıklı şeyler söylediğimi fark etmemiştim."

"Hepsi mantıklıydı diyemem." Güldü ancak hemen ardından homurdanarak devam etti. "Bunu nasıl gizli tutacağız? Her şeyin yüzümden okunacağına eminim. Belki de saklamaya çalışmamalıyız."

Ciddi olamazdı. Birlikte geçirdiğimiz bir günün ardından bunu hemen açıklayacağımızı gerçekten düşünüyor olamazdı. Ailelerimizi hiç tanımıyor muydu?

Ancak şu anda kafamı bunların hiçbirine yormak istemiyordum. Kollarımı boynuna doladım ve Andrew beni kendine bastırdı. "Perdenin kıpırdaması dışarıdan şüpheli görünebilir, farkındasın değil mi?"

Sahte bir şokla geri çekildi. "Burada ne yapacağımızı sanıyorsun?" Yine de mememi avuçlamaktan geri durmadı.

Dün gecenin ritmik yankısını hâlâ dört bir yanımda hissediyordum. İçimde yükselen suçluluk hissi sevincime gölge düşürdüğünde, sorumlu tutabileceğim tek şey kısmen sıkı bir ortamda büyümüş olmamdı. Annem, kendi annesinin gösterdiği fazla namuslu tavrın çoğunu geride bırakmıştı ancak seksin gelişigüzel yapılmamasına dair muhafazakâr tutumu varlığını koruyordu. Daha önce başkalarıyla birlikte olduğumu biliyordu ama Andrew'la, ailesinin kulübesinde yattığımı öğrenmeyi hoş karşılamayacağından da emindim. Pişman değilim ama gözüne sokmak da istemiyorum.

Andrew üzerime çöken tereddüdü fark etmiş olmalıydı ki ellerini yeniden belime indirdi.

“Sorun ne?”

Andrew’la bu kadar çabuk seks yapmış olmamız da başka bir nedendi – ki başlı başına bu bile fazlasıyla şok ediciydi. Ancak geçtiğimiz birkaç saat boyunca, hayatımın bir geri sayıma bağlı olabileceğini, vahşi, kozmik bir yolculukta olduğumu unutmama izin vermiştim. Bugünü ve bu saati tam olarak yaşamıştım ve beni yolun başına geri gönderebilecek şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Dalın kafama düştüğü geçen sefere göre şu an kendimi buraya daha aitmiş gibi hissediyor muydum? Belki? Üçüncü günü de uçağa geri dönmeden atlatmış olsam da geçtiğimiz gün yeni bir beyanda bulunmamış ya da büyük bir farkındalıkla sarsılmamıştım. Yalnızca... mutlu hissetmiştim.

Ve istediğim tek şey mutlu olmaktı.

Peki ya mutlu *olmadığımda* beni ne bekliyordu? Tatilimiz bittiğinde, Andrew Denver’a, ben Berkeley’ye döndüğümüzde, hem bir işim ve beş kuruş param yokken hem de ondan ayrı kaldığım için harap hâldeyken ne olacaktı? Ya bu gidişata ayak uyduramazsam? Bu turu başarıyla tamamlayamayacak mıydım? Kendimi tüm bu anları yeniden yaşamak ve balonu sonsuza dek havada tutmanın bir yolunu bulmak için yeniden uçakta mı bulacaktım?

“Bir şey yok,” dedim ve karşısında uzun süre sessiz kalmadığımı umdum. “Yalnızca olan biteni sindirmeye çalışıyorum.”

“Ah, siktir.” Andrew’un yüzü düştü. “Çok hızlı ilerliyoruz.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Dün gece işleri ağırdan almalıydık. Ama her şey harikaydı ve ben sadece...”

“Yalnız değildin. Hızlıydık,” dedim ona hak vererek ve yaşadıklarımızın harika olduğunu kabul etmesi içimdeki ateşi yeniden körükledi. “Ama çok hızlı sayılmazdık. Seksin ne olduğunu öğrendiğimden beri bunu seninle yapmak istiyordum.”

Dudağının bir kenarı muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ağzımdan çıkanları fark ettiğimde sözlerime devam ettim,

“Yani demek istediğim, çok hızlı olması için...” Yutkundum. “Yalnızca tatillerde sürececek bir şey olması gerek.”

Andrew geri çekildi, gerçekten incinmiş görünüyordu. “Bundan gerçekten endişeleniyor musun?”

“Pek emin değilim çünkü bu konularda Theo’dan daha ketumsun. Bense hiç öyle değilim.”

Üzerimdeki kolsuz tişörtün askısıyla oynadı. “Sana asla böyle bir şey yapmam, Mae. Aramızdaki öyle bir şey değil.”

“Kafamı kurcalayan bir sürü şey var ama ebeveynlerimizin en iyi arkadaşlar olduğu ve yaşadığımız yerler arasında yüzlerce kilometre olduğu gerçeğiyle başlayabiliriz.” Dudağımı ısırdım. “Özür dilerim. Birden ciddileşmek istememiştim.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Göz göze gelebilmemiz için dizlerini kırdı. “Aramızdaki bu şeyi sürdürmenin tek yolu birbirimize karşı dürüst olmak. Dün gece hızlı ilerlemediğimizi düşünsen bile yaptığımız şey tam olarak buydu. Konuş benimle.”

Sanırım bu konuşmayı ertelemenin bir anlamı yoktu. “Aramızdakileri herkese açıklamak istediğini biliyorum ama bundan emin misin?” Vücudunun sıcaklığını arayarak elimi tişörtünün ucunun altına kaydırdım. İniltisini bastırdı ve hızla çarpan kalbimin ağzıma fırlamasına neden olacak derin, yoğun bir öpücükle bir anlığına dikkatimi dağıttı. “Daha biz bile bunun ne olduğunu bilmezken diğer herkesi işin içine katmak istemiyorum.”

Andrew başını salladığında kendimi açıklamama gerek olmadığını anladım. Başarısız bir ilişkiye birinci elden şahit olarak büyümüştüm. En küçük ayrılıklar bile büyük sonuçlar doğurabiliyordu ve aramızdaki bu şey bir noktada o kadar da iyi gitmezse, kulübedeki kimsenin taraf seçmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum.

Andrew dudaklarını ağzımın kenarına yaslayıp konuştu, “O zaman neden bir süre kimseye bir şey söylemeden devam etmiyoruz? Şu an o kadar mutluyum ki aklım başımdan gitmiş gibi hissediyorum. Ama kimseye bir şey belli etmemeye çalışacağım.”

Sorun şuydu ki bunu nasıl yapacağımı ben de bilmiyordum. Kalbimi hayatımın yarısı boyunca beklediğim insana teslim etmişim ve ellerinde tuttuğu şeyin kıymetini bilmemesinden ödüm kopuyordu.

Yaklaşan ayak sesleri perdelerin arkasında saklandığımız yerin yalnızca birkaç metre ötesinde duraksadı ve Andrew gözlerini kocaman açarak kaskatı kesildi. Ciğerlerim bir anda işlevini yitirmiş gibiydi.

“Merhaba, oradaki her kimse,” dedi Andrew yüzünü buruşturarak. “Sadece, ıı, pencerelerin kilitlerini kontrol ediyordum.” Kilidi tıkırdatmak için kolunu yanımdan uzatırken birbirimize sonuna kadar açılmış gözlerle bakıyor, muhtemelen ikimiz de Sardines oynuyormuş numarası yapabilmek için dışarıdaki kişinin Kennedy ya da Zachary olması için dua ediyorduk.

Ancak sonradan biri boğazını temizledi ve ikizlerin boğazlarını temizlemeyeceğini ve seslerinin yetişkin bir adam gibi çıkmayacağını fark etmemle umutlarım suya düştü.

“İyi bir çilingir tanıyorum.”

Benny.

Andrew derin bir nefes verip perdeyi geriye attı. “Ah, siktir, şükürler olsun.”

Benny güldü. “Cevabı bilmek istiyor muyum emin değilim ama perdenin arkasında ne yapıyordunuz?”

Cevabımı umut dolu bir tonla verdim: “Kilitleri düzeltiyorduk?”

Ancak Benny söylediklerimi yutmadı. “Bu günlerde gençler böyle mi diyor?”

“Öpüşüyorduk,” dedi Andrew omuzlarını silkerek. “Ama sırrımızı saklamaya yeminlisin.”

“Son zamanlarda çok fazla sır saklıyormuşum gibi hissediyorum.” Benny bana yan yan baktı.

Andrew bu hareketi fark etti ve bakışları Benny’yle ikimizin arasında gidip geldi. “Neler oluyor?”

Benny söyledi, ben değil, dercesine omuz silktilim.

“Mae bazı şeyler yaşıyor.”

“İyi mi kötü mü?” diye sordu Andrew bana dönerek, ondan bir şey sakladığımdan endişelenmişti aniden.

“Ah... bahse girerim iyi bir şey,” dedi Benny manidar bir tavırla kaşlarını kaldırıp bana bakarken.

Andrew’un omzunun üzerinden Benny’ye başparmağımı kaldırdım. O ise Andrew’un arkasında komik bir kutlama dansı yapıyordu. Andrew yeniden ona döndüğünde dans etmeyi bir anda bıraktı. “Ama sizi uyarmaya gelmiştim; Miles, Mae’yi arıyor.”

“Bizi perdenin arkasında bulacağını nereden biliyordun?” diye sordum.

Benny gitmek için arkasını döndü ve omzunun üzerinden bize sırtıttı. “Kıkırtıları takip etmek pek de zor olmadı.”

Kardeşimi verandadaki salıncakta telefonunda gezerken buldum. Ayak seslerimi duyduğunda başını kaldırdı ve telefonunu montunun cebine atıp ellerini dizlerinin arasına soktu. “Hey.”

“Hey.”

Dışarısı buz gibiydi ve duştan yeni çıktığımdan sanki bir dondurucunun içine girmiş gibi hissediyordum. Dişlerim takırdarken bir elimi sıcak kahveyle dolu bardağıma sarıp diğeriyle montumun fermuarını çeneme kadar çektim.

“Benny beni aradığını söyledi.”

Miles duraksadı, yanakları kızarıyordu ve bir anda konunun ne olduğunu anlamıştım. Neden bunu tahmin edememiştim ki?

Salıncakta yanına oturdum ve omzumu onunkine vurdum. “Ne oldu?”

“Dün gece haklıydım, değil mi?” diye sordu ve bakışlarını bana çevirdi. Küçük kardeşim annemizin devasa gözlerini almıştı ve onları nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Gözlerini kocaman açıp masumane bir ifade takınabildiği gibi şeytani bir bakış atabilecek şekilde kısıbiliyordu da. Şu andaysa karşımda yüzünü

buruşturmuş, bana bunu sormaktan utanıyormuş gibi görünsede aynı zamanda ona yalan söylemeyeceğimi umduğunun da farkındaydım.

“Ne konuda haklıydın?” diye sordum, emin olmak istiyordum.

“Andrew’la takıldığın konusunda.”

“Evet,” dedim kısaca.

“Theo biliyor mu?”

Kendimi savunma güdüsü hızla içimde kabardı. “Hayır. Ona bir şey söyleme lütfen. Aramızdaki şeyin bir yere gittiğini düşünürsek, herkese kendimiz söyleyeceğiz.”

Miles başını salladı ve gözlerini karla kaplı ön bahçeye çevirdi. “Neye kalkıştığını bildiğine emin misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Çünkü biliyorsun, annem bunu soğukkanlılıkla karşılamayacak.”

Eve geri taşınmam, bağımsız yetişkinden yeniden bir çocuğa dönmeme sebep olmuştu. Yemek yapmayı sevdiğinden mutfak işinin çoğunu hâlâ annem üstleniyordu. Tablolarından birini nasıl düzelteceğini düşünürken kafasını böyle dağıttığı için çamaşırlarımı hâlâ o yıkıyordu. Avantajlarını tabii seviyordum ama bu, annemin hayatımın her alanı hakkında yorum yapmaktan hiç sakınmamasından şikâyet edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

“İnan bana,” dedim, “henüz bir şey söylemememin bir numaralı nedeni bu.”

Miles derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Sanırım Theo sana âşık.”

“Ne? Hayır, değıl,” dedim.

“Nereden biliyorsun?”

Donuk bir şekilde güldüm. “Theo herkesin onu istemesine çok alışmış. Onu istediğim falan yok. O, sahip olamayacağı şeyleri isteyen türden bir adam sadece.”

Miles’in sözlerimi tartmasını izledim, daha sonra başını salladı.

yirmi birinci bölüm

Miles ve Theo'nun takımları belirleyen kâğıt parçalarını çekmek için daima kullandığımız kâseyi kırmasını o zamanlar kaderin bir oyunu olarak görmüştüm. Ricky kâsenin yerine kovboy şapkasını kullanıyordu ve bu sefer Theo'nun adının hemen ardından benimki çıkmıştı. Andrew bana üzgün bakışlar atsa da çöp avında Miles'la birlikte hepimizi ezip geçeceklerine hiç şüphem yoktu; Miles'ın ceylan gözleri ve Andrew'un bir yabancıyı herhangi bir şey yapmaya ikna edebilecek cazibesi kusursuz bir birleşimdi.

Bu yılki listeye bakılırsa videolu kanıtlar ağırlıklı olacaktı ve maddelerden bazıları şöyleydi:

"Jingle Bells" söyleyen bir yabancı

Numara yapan bir köpek

Noel listesini ezbere sayan biri

Bir nezaket örneği sergileyen takım arkadaşı

Theo'nun elinde listeyle utangaç bir tavırla gülümseyerek yarıma gelmesi beni yatıştırdı. Karşımdaki bu utangaç kaplumba-

ğa, yüzümü yalayıp ertesi sabah benimle konuşmayı reddeden adamla nasıl aynı kişi olabilirdi? Akıl alır gibi değildi. Bir zamanlar her şey hakkında mesajlaşırdık – ödevler ve okul, onun futbol antrenmanları, benim sanat projelerim. Kardan şikâyet ettiği zamanlarda ona annemin hâlâ çiçekler açan bahçesinin resmini gönderirdim. Bunu yapmayı çok uzun zaman önce bırakmıştık. Mesajlaşmalarımızı özleyip özlemediğini merak ediyordum.

Miles'in bu konuda haklı olmasını hiç istemiyordum.

"Sanırım bana kaldın," dedi.

Gülerek koluna vurdum. Çok aşırı, Mae. Fazlasıyla sahte. Ve Theo beni bu hareketimin tuhaf olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu: Yüzünde şüpheli bir ifadeyle geri çekildi. Ancak Theo herkesin içinde bunu –ya da genellikle karşısındaki kişinin duygularını– soracak biri değildi, bu yüzden de takımların geri kalanı belirlenirken garip bir sessizlik içinde dikilmekten başka bir şey yapmadık.

Daha sonra Ricky'nin pikabına doluştuk. Ön koltukta oturan Andrew, Nat King'in Noel albümü çalmaya başladığında hepimiz listelerimizi incelerken korkunç seslerimizle şarkılara eşlik ettik, Ricky'nin bir büyükbaba gibi araba sürmesiyle dalga geçtik ve şimdiden büyük bir heyecanla akşam yemeğinin ne kadar harika olacağını konuştuk.

Şehre ulaştığımızda küçük bir arazide park yeri bulduk ve minibüsten inip takımlara ayrıldık. Ricky iki saat sonra pikapta buluşmamız için talimat verip kibar olmamızı, insanların fotoğraflarını çekmeden önce izin almamız gerektiğini hatırlattı ve "Eğer şimdiden pes etmek isterseniz haberimiz olsun. Nasıl olsa kazanan Kennedy ve ben olacağız," deyip bizi bıraktı.

Theo grubun geri kalanına arkasını döndü ve beni kendine çekti. Ona bu kadar yakın olmak garip gelmemeliydi –onu da hayatımdaki herkes kadar iyi tanıyordum– ama bu düşünceyi bir türlü kafamdan atamıyordum. Konu yalnızca geçmişteki gerçeklikte öpüşmemiz ya da artık kardeşiyle takılıyor olmam değildi, Theo'nun bana dair bilmediği bir sürü şey ve bu haftayı

ilk kez yaşarken onu daha iyi tanımaya başladığımı hissettiğim gerçeği – ve bunu iyi anlamda söylemiyordum.

Elinde tuttuğu listeyi parmağıyla takip ediyordu. “Kolay şeylerle başlamalıyız. Baston şeker,” dedi yazılanları okumaya devam ederken. “İkimizin de Noel Baba şapkası taktığı bir fotoğraf. Üzerinde geyik olan bir şeyin resmi.” Bakışlarını bana çevirdi. “Bunları kolayca halledebiliriz.”

Özellikle *de maddedekilerin çoğunu nerede bulacağımızı bildiğim düşünülürse*, demekten kendimi alıkoydum.

“Önden buyur,” dedim zorla gülümseyerek. Aramızdaki her şey zoraki hissettiriyordu. Bundan nefret ediyordum.

Theo dönüp pikabın solundan geçerek anacaddeye ilerledi, arkama baktığımda Andrew ve Miles’in da aynı yöne ilerlediklerini gördüm ancak bizi yalnız bırakmak için karşıya geçtiler. Bakışlarımız buluştuğunda Andrew bana göz kırptı. Hareketi dili damağı kurumuş bir ağza değen su gibi sakinleştiriciydi ve aramızda filizlenen yeni duygular yüzünden dikkatli adımlar atmamız gerekse bile bu işte birlikte olduğumuzun mükemmel bir hatırlatıcısıydı.

Öpüşmüştük.

Birlikte olmuştuk.

Her şey çok, *çok* güzel ilerliyordu.

Theo’ya yetişmek için koştum ve kolumu onunkine geçirdim, keyfim az önce yerine gelmişti.

“Demek buradasın,” dedi ve sırtarak bana baktı.

Park City, popüler bir kayak merkezi olarak ün kazanması ve Sundance Film Festivali’ne evsahipliği yapmasından önce basit bir maden kasabasıydı. Artık iki dev tatil beldesi arasında yer alan küçük vadi, yakınlardaki Salt Lake City’de konuşlandırılmış askerler gümüş bulmak amacıyla dağları aştığında keşfedilmişti. Demiryolunun yapılmasıyla haberler insanların kulağına gittiğinde şehir, servetini arayan madencilerle dolup taşmıştı.

Anacadde eski moda vitrinleri ve tarihi binalarıyla hâlâ o eski maden kasabasını biraz andırsa da barlar ve taşra marketleri

yerini modaya uygun butiklere, restoranlara, müzelere ve hatta bir içki fabrikasına bırakmıştı. Park City aynı zamanda para demekti. Turistlerin yerlilerin sayısını geride bıraktığı bu şehirde, Hollis ailesinin kulübesi muhtemelen bir servet değerindeydi. Neden evi satma kararı aldıklarına şaşmamalıydı.

Theo'yla birlikte listedeki birkaç kolay maddenin fotoğrafını çektik – üzerinde geyik olan bir kazak, bir kovboyun fotoğrafı, bir sevivon*, üzerinde kar tanesi olan bir süs. Üzerinde *Ho, Ho, Ho*, yazan bir nesnenin fotoğrafı. Yolda giderken bir çifti durdurup bizim için "Jingle Bells" şarkısını söylemek isteyip istemeyeceklerini sorduk. Çifti ikna etmek garip ve biraz zaman almış olsa da neyse ki kabul etmişlerdi çünkü Andrew ve Miles'ın çoktan en az dört farklı insanın videosunu çektiğini fark etmiştim. Ricky ve Kennedy de listelerinde son sürat ilerliyormuş gibi görünüyordu. Beş yaşında, büyümüş de küçülmüş tatlı bir çocuğun takım arkadaşın olmasının faydası buydu.

Açıkçası kazanmak umurumda bile değildi ama bu oyun, her şeyin mahvolmanın eşiğinde olduğunu söyleyip zihnimde varlığını gitgide artıran tiz sestten aklımı uzaklaştırmakta çok başarılıydı.

Bu hissin neden giderek arttığını tam olarak bilmesem de durum böyleydi; bu panik sancısı giderek şiddetleniyordu. Evet, her şey farklıydı, daha iyiydi. Ancak kendi kararlarıma hiç güvenmezdim ve insan şimdiye dek istediği her şeyi elde ettiğinde bununla tam olarak ne yapacağını bilemiyordu. İstedğim şey Andrew'du ama hiçbir şey onu öpüp sonsuza dek mutlu yaşamak kadar basit değildi. Her şeyi çözdüğüme dair bir işaret ya da yıldızlardan gelen bir parıltı olsaydı belki bir nebze nefes alabilirdim. Şu an istediğim tek şey 26 Aralık'ı –daha önce yaşadığım son ânı– geride bırakmaktı, böylece rahatlayabilir ve her şeyin düzene girdiğinden, burada kalacağımdan emin olabilirdim.

Listedeki birkaç maddeyi daha tamamlamamızın ardından

* Bir Yahudi bayramı olan Hanuka'da oynanan dört taraflı bir topaç. –çn

Theo küçük bir dükkânın önünde durdu. "Annemle babama birkaç şey almam lazım." Theo'nun şaşalı yemek pişirme aletleri, baharat karışımları ve mutfak ıvır zıvırlarıyla dolu vitrine bakan gözlerini takip ettim.

Dürüst olalım, mutfak aletleri satan bir mağaza Lisa için alışveriş yapılacak son yer olmalıydı ama gözüme yolun hemen aşağısında bir dükkânın önünde çömelmiş Andrew ilişti. Miles yanında değildi – muhtemelen kendi son dakika alışverişiyle meşguldü. Kalbim sevgiden üç katına çıkmış gibiydi. "Hemen şuradayım," dedim elimle göstererek. "Benim de almam gereken şeyler var. Yirmi dakika sonra orada buluşalım mı?"

Theo abisinin mağazaya girdiğini gördüyse bile hiç renk vermedi. Çenesini hafifçe kaldırarak gitmemi söyledi ve Andrew'a son sürat koşturmak için kendimi zor tuttum.

Vitrin bir Yılbaşı ağacı ve çeşitli antika oyuncaklarla aydınlatılmıştı. İçeri girdiğimde yüzüme çarpan sıcak hava ve son ses çalan Noel müziği tarafından karşılandım ve Andrew'u arayarak retro elektronik eşyalar ve yıpranmış mobilyaların, eski plak yığınlarının ve kullanılmış mutfak gereçlerinin sıralandığı reyonları geçtim.

Onu dükkânın arka tarafında, eski bir plağı arkasındaki şarkı listesini okumak için elinde çevirirken buldum.

"Merhaba."

Başını bana çevirdi ve sırtıttığında etrafımızdaki dünyanın bir anlığına altın renkle parıldadığına yemin edebilirdim.

"Merhaba." Önce etrafı kolaçan edip bana eğildi ve dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Theo'yla nasıl gidiyor?"

"Fena değil," dedim incelediği kutudan başka bir plak alıp. "Biraz gergin. Nedeninden pek emin değilim."

"Muhtemelen abisiyle yattığın ve onun hiçbir fikri olmadığı içindir."

Yattığımızı söylemesiyle içimi bir sıcaklık sarsa da suçluluk

duygusu neşeme gölge düşürdü. "Ona yalan söylüyormuş gibi hissediyorum." Aklıma birden gelen şeyi söyleyerek devam ettim: "Ah, bu arada Miles biliyor."

"Ne biliyor, bizim?.." Andrew dehşet içinde bana bakıp belli belirsiz cinsel imalı bir jest yaptı.

Gülerek cevapladım, "Kilerde öpüştüğümüzden fazlasını bildiğini sanmıyorum." Andrew'un ifadesi değişmeyince devam ettim, "Hadi ama. Miles on yedi yaşında, çocuk değil. Ve bana açık açık sordu."

Andrew üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Zavallı Miles."

"Tek kelime etmeyeceğine söz verdi ama herkesin olan biteni anlaması an meselesiymiş gibi hissediyorum."

"Özellikle de senden uzak kalamadığım için bir hafta içinde seni Berkeley'de ziyaret etmeye geldiğimde."

Ona kocaman gülümsedim. "Ne yaptığında?"

"Kim bilir?" dedi sevimli bir gülümsemeyle. "Bu tuhaf kaçarmı?"

Dudağımı ısırp başımı iki yana salladım. "Her şey değişmek üzereymiş gibi hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Miles birkaç ay içinde üniversiteye gidecek. Yeni bir iş bulmak zorunda kalacağım." Ona gülümseyerek baktım. "Sen ve ben."

"İş meselesi için birlikte beyin fırtınası yapabiliriz," dedi. "Aklında bir şey var mı?"

Dudağımı kemirirken omuzlarımı silktim. "Sanatla ilgili bir şeyler. Bir şey bulana kadar serbest grafik tasarımcısı olarak çalışabilirim."

"İşte birine ihtiyacımız olup olmadığına bakabilirim," dedi. "İnternet sitesi işleri falan?" Omuz silkti ve bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri olmadığı apaçık ortada olsa da düşünmesi çok tatlıydı. "Araştırabilirim."

"Harika olur." Ona gülümsedim. "İşsiz olmam konusunda daha endişeli olmam gerektiğinin farkındayım ama..."

Ama Andrew yanı başımda dururken endişeli olmak imkânsızdı. Ne zaman paniklemeye başlasam –zamanda sıçramalar, işim ya da aileme olan biten her şeyi anlatmak konusunda– ona baktığım an sakinleştiğimi hissediyordum. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Andrew sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana baktı, gözleri beni inceliyordu. Plaklardan uzaklaştı ve bana dönüp elini başımın arkasına koyarak dudaklarımızı birleştirdi. Kafamdaki düşünceler, *Ah, bu gerçekten oluyor* ile başlayıp *Ah, bu adamın ellerini derhal üzerimde hissetmeliyim* hâlini aldı.

Başını yana eğdi, dili benimkinin üzerinde gezerken dudaklarından alçak sesli, boğuk bir inilti döküldü. Onu duymak, hissetmek ve tatmak bana dün gece tamamen onda kaybolmanın nasıl hissettirdiğini hatırlatıyordu. Zihnimin bir köşesindeki, insan içinde olduğumuza ve ailelerimizin herhangi bir yerden çıkabileceğine dair belli belirsiz fısıltıya dört elle tutunmaya çalışsam da ona mümkün olduğunca yakın olmak isteğiyle Andrew’a uzandım. Elleri önce belime oradan da kalçalarımaya kayıp beni kendine bastırdı ancak sonrasında o da nerede olduğumuzu hatırlamış olacak ki ellerini hızla geri çekti.

Başparmağıyla çenemin altını okşarken dudaklarıma son bir öpücük kondurdu ve sırtarak geri çekildi. “Kontrolü çok çabuk kaybettik.”

Yutkundum, vücudumu ateş basmıştı ve aklımın başımdan uçtuğu kesindi. “Neredeyse bir hediyeyle eşya dükkânında sevişecektin.”

Andrew’un gözleri karardı ve derin bir nefes alıp aramıza mesafe koydu. “Beni kışkırtma.” Plaklara bakmaya geri döndü. “Biraz zamana ihtiyacım var, şey için...” Yavaş bir nefes verdi.

“Kardeşlerimiz hakkında konuşmanın seni bu kadar heyecanlandıracağını düşünmemiştim, Mandrew.”

Güldü. “Emin ol, hayatım, nedeni senin yakınlığındı.”

Yaşadıklarımızı aklıma kazıdım, sanki bir uyuşturucunun etkisi altında gibiydim. “Bu sefer her şey çok daha güzel.”

Andrew duraksadı. "Ne dedin?"

Ah, siktir. Bir bahane bulmak için ağzımı açtım ama dikkati omzumun üzerine kaymıştı.

"Aman Tanrım, Maisie. Şuna bak."

Rahat bir nefes alıp bakışlarını takip ettim. Üzerinde SATILIK ibaresi bulunan turkuaz renkli kadife bir kanepe üzerinde, Noel Baba şapkası takmış Christopher Walken'ın ve hemen altına da *Walken in a Winter Wonderland* yazısının iğne oyasıyla işlendiği bir yastık duruyordu.

Kahkahalara boğulup, "Tesadüf diye *buna* derim işte," dedim.

Andrew mutluluktan havalara uçacak gibiydi. "Bunu alıp kayıkhaneye koymak zorundayız. Orada Christopher Walken'ı tartıştığım çok güzel anılarım var."

"Öyle mi?" diye sordum ona arkadan sarılıp dudaklarımı kürek kemiklerinin arasına bastırırken. "Biraz daha açar mısın?"

"Dün gece orada seks yapmadan hemen önceydi," diye fıslıladı omzunun üzerinden abartılı bir özgüvenle, "kendimi bildim bileli tanıdığım ve bir zamanlar kardeşimin Batmanli iç çamaşırını korsan şapkası olarak kullanan bir kadınla."

Omzunu şakadan ısırarak için uzandım. "İçi naneli Hershey's Kisses çikolatalarıyla dolu şu devasa torbaya bak. Hayallerim gerçek olmuş. Bir ay yalnızca o çikolatalarla beslenerek yaşayabilirim."

Andrew vitrinde gözüme takılan iki kiloluk torbaya kadar bakışlarımı takip edip dramatik bir şekilde irkilirdi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bunlar en sevdiğim çikolatalar! Yalnızca yılın bu zamanı bulunuyorlar ve o kadar çok yiyorum ki karnıma ağırlar giriyor."

Andrew kollarımın arasında dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen beyaz çikolata düşkününü mü müsün?"

"Her bir zerremle!" dedim bir yandan gülüp bir yandan bağırarak. "Aman Tanrım, ilk kavgamızı mı ediyoruz?"

"Beyaz çikolatanın çikolata olmadığını savunarak can vereceğim."

“Çikolata olmaması leziz olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Yanılıyorsun, Maisie,” dedi Mandrew sesiyle. “Tadı sahte nane ve kık gibi.”

“Sahte nane ve kık gibi mi?” diye yanıtladım çileden çıkmış Maisie sesimle. “Noel takvimindeki plastikten farksız, iğrenç çikolataları çalan sensin.”

“Eh... buna verecek bir karşılığım yok.” Öpücüğüme karşılık vermek için eğilmeye başladı ancak ikimiz de Theo’nun arkamdan gelen sesiyle donakaldık.

“Vay, vay, vay. Gözlerime inanmalı mıyım?”

Arkamı döndüğümde üzerimize bir ölüm sessizliği çökmüştü. Theo önce bana sonra da abisine baktı ve içi boş bir kahkaha atıp gözlerini yere indirdi. “Bunu tahmin etmemiştim.”

“Merhaba Theo.” Başka ne diyebilirdim bilmiyordum.

Andrew arkamda dönmüş ama benden uzaklaşmamıştı. Hatta bir kolunu belime dolayıp sırtımı göğsüne çekti. “Theo, merhaba.”

“Merhaba.” Theo ikimizi işaret etti. “Yani... aranızda bir şey mi var?”

“Evet. Öyle.” Andrew devam etmeden önce kardeşinin sözlerini sindirmesini bekledi. “Sen iyi misin, adamım?”

Theo acı verici birkaç dakika boyunca bizi inceledi. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Andrew’un karnımda duran parmaklarının üzerine koyduğum elime baktı. “Belli ki herkesten gizlemişsiniz.”

“Henüz yeni başladı,” dedim.

“Ne kadar yeni?”

“Birkaç gün. Belki de birkaç yıl,” diye şaka yaptı Andrew bana gülümseyerek bakıp. “Söylemesi zor.”

Her ne kadar sözlerinden etkilenmek istesem de bu, Andrew’un şu anda söyleyebileceği en kötü şey olabilirdi.

Theo doğruca bana baktı. “Mae, bir dakika konuşabilir miyiz?”

Teknik açıdan bakacak olursak, bugünü çoktan yaşamıştım. Bir dakikam değil istemediğim kadar çok zamanım vardı. Gerçi Theo'yla konuşmak yerine yapmayı tercih edeceğim yedi milyon şey sıralayabilirdim. "Tabii?"

Omzumun üzerinden Andrew'a baktığımda hafifçe başını sallayıp beni serbest bıraktı. Theo dükkânın kapısına giden yolu çoktan yarılamıştı ve Andrew'u arkamda bırakıp onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Zihnim gerginlikle uğulduyordu; sanki tüm sözcükler kafamın içinden uçup gitmişti. Theo'yla öpüştüğümüz gecenin üzerinden bir asır geçmiş gibi geliyordu ama ona olan bakış açımın sonsuza dek değiştiğinden korkuyordum. Ve bunu ona söyleyemiyordum bile.

Caddeye çıktığımızda Theo yürümeye devam etti – bir lokantayı, küçük bir sanat galerisini ve birkaç mağazayı geçip anacaddenin daha sessiz bir kısmına ulaşana kadar durmadı. Ahşap çerçeveli pencereleri kâğıtla kaplanmış, kapalı, kumtaşından bir dükkâna yaslanıp yüzünü bana döndü. Başını geriye atıp gökyüzüne baktı.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi. "Hâlâ nasıl bir tepki vereceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm."

Gülüp bir elini saçlarına geçirdi ve aklımda uzanan caddeye baktı. Dışarısı buz gibiydi ama yanaklarında giderek artan kızarıklığın nedeni geçen her saniye düşen sıcaklık mı yoksa öfke mi emin değildim. Yanımızdan bir araba geçti. Yüzünde mutlu gülümsemeler, ellerinde alışveriş torbaları olan bir çift kaldırımda bize doğru geliyordu ve Theo'yla kenara çekilip geçmelerine izin verdik.

En sonunda konuştu, "Kendimi çok aptal hissediyorum."

Başımı çoktan iki yana sallamaya başlamıştım. "Hayır, hissetme. Ben de senin kadar şaşkınım."

"Aramızdan su sızmazdı, Mae," dedi. "Sen ve ben. Biz daima Andrew'la olduğundan daha yakın olmuştuk."

“Evet, çocukken,” dedim temkinli bir tavırla. Başka bir araba daha geçti ve hemen ardından beklenmedik bir şekilde yola atlayan birkaç yayaya yüksek sesle korna çalan bir başka araba daha. “Ama arkadaş olarak. Theo, biz yalnızca arkadaştık.”

“Ondan hep o anlamda mı hoşlandın?”

Başımınla onayladım.

“Ne zamandan beri?”

Kendimi bildim bileli? demek istedim. “Uzun süredir.”

Sözlerimin onu şaşırttığını görebiliyordum ve bir kızarıklık boynundan aşağı indi. “Biliyor muydu?”

“Bu haftadan önce mi?” diye sordum. “Hayır.”

“Neden bana söylemedin?”

“Kimseye söylemedim.”

“Benny hariç,” diye tahmin yürüttü.

“Benny her şeyi biliyor.”

Birkaç yavaş nefes aldı. “Ben sadece...” Yeniden güldü. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum o yüzden açık konuşacağım: Bana ümit vermişsin gibi hissediyorum.”

Ne saçmalıyordu? Kalbim bir süredir yerinden çıkacakmış gibi atmayı alışkanlık hâline getirmişti ama bu şekilde değil. Öfke ve kızgınlıktan değil. “Sana nasıl ümit vermişim? Arkadaşın oldum sadece...”

Soğuk havayı delip geçerek yanı başımda –aramızda üç metre bile yoktu– hem yakınlığı hem de şiddetiyle çevreyi titreten bir çarpışma sesiyle sözlerim yarıda kesildi. İkimiz de şiddetle irkildik; bir araba dur işaretini geçip son sürat bir diğerine çarpmıştı. Birbirine sürten metallerin, tuzla buz olan camların ve asfalta sürtünen lastiklerin sesleri sağır ediciydi. Theo üzerime atlayıp bir şey bize doğru geliyormuş gibi üzerime kapandı ve yalnızca bir saniye önce kafamın olduğu yerin hemen ardındaki cam kırıldı.

İkimiz de kaldırıma oturduk, serseme dönmüştük. Kulaklarım çnlıyordu ve hıçkırarak aldığım bir nefesin ardından adrenalin kan dolaşımımı ele geçirdi. Tüm bedenim titremeye başladı.

“Bir şeyin var mı?” diye sordu Theo, sesi içi boş bir metal tüpün sonundan geliyormuş gibiydi.

Uyuşmuş bir şekilde başımı iki yana salladım. “Senin?”

“Hayır.”

Kazaya, iki arabadan yükselen dumana baktık. Yeşil bir şey dikkatimi çekti – arabalardan daha büyük olanının kaportasına bağlanmış ve paramparça olmuş çelenk ve kırmızı kadife bir kurdele.

Kargaşanın etkisiyle, insanlar dükkânlardan dışarı akın edip herkesin iyi olduğundan emin olmak için kazanın etrafına toplandı. Birkaç dakika önce sohbet edip vakit geçirerek gülüşen geç alışverişçilerin gezdiği cadde artık aniden hurdaya dönen araçlarından tökezleyerek çıkan şoförler karşısında elleri ağızlarında duran seyircilerle doluydu.

Theo ayağa kalkmama yardımcı oldu – olduğum yere kök salmış gibiydim, hareket edemiyordum. Bu enkaz benim içindi, biliyordum. Yanlış bir şey yapmış, bir noktada yanlış bir yöne sapmışım ve ne olduğuna ya da beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ancak bu bir uyarıydı.

Burada, gerçekliğin bu versiyonunda geçirdiğim vaktim tükeniyordu.

yirmi ikinci bölüm

Kaldırımında yanıma saçılmış kırık cam ve metal parçalarından uzaklaştım, Theo hemen arkamdan geliyordu. Seyircilerin dikkati kazadan etrafımızdaki karmaşaya kaydığında, arabaların en yakınında biz olduğumuzdan üzerimizde dolanan birkaç endişeli bakış hissettim.

Çöp Avı'nın aklımızdan tamamen uçup gitmesiyle, ailelerimiz kaosunun ortasında kaldığımızı görür görmez telaşla bize doğru koştu. Kimsenin ciddi bir yara almamasının beraberinde getirdiği rahatlamanın ardından Theo ve ben, herkesin şahit olduğu kazanın, yaşananların ve tüm bunların hemen gözümüzün önünde gerçekleşmesinin adrenalininde kendimizi kaybettik. Andrew bana sarılarak bir şeyim olup olmadığını kontrol etti ve diğerleri kalabalığı yarıp yanımıza ulaşana dek dudaklarını saçlarıma bastırdı. Ancak içimdeki korku kurşundan bir gülle gibi mideme inmişti.

Bedenim bir kez daha onu, kollarını arıyordu ve sakinleşip etrafıma bakındığımda kardeşiyle sessizce konuşmakla meşgul olduğunu gördüm. Andrew neredeyse duyulamayacak bir sesle, "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," dedi.

“Yalan söyleme, Drew. Adın gibi biliyorsun.” Theo ellerini ceplerine sokup, suspus olmuş gruba sıkılğan bir bakış attığında başka bir konuşmanın devam ettiğini fark etti.

Ricky çocuklarına yaklaşıp ikisinin de omzuna elini koydu. “Çocuklar, burada ne oluyor?”

Theo omzunu silkip Ricky’nin tutuşundan kurtuldu. “Sen kaçırma, baba.”

Ricky kaşlarını çatı. “Ne kaçırıyorum?”

Yerin dibine girmek istiyordum. Bakışlarımı hızla gökyüzüne kaldırdım. *Şaka yapıyorum!*

Theo çenesini kaldırıp Andrew’u işaret etti. “Hadi, anlatsana.”

Andrew başını iki yana salladı. “Şimdi olmaz. Sırası değil.”

“Bana ne anlatacak?”

Andrew sanki izin ister gibi bana döndüğünde gruba dalgalar hâlinde yayılan farkındalığı hissedebiliyordum. Belki nedeni Miles’in gözlerini yere indirmesi ya da Benny’nin omuz omuza yanımda durmak için bana yaklaşmasıydı ama bir nebze duygusal zekâsı olan herkes dile getirilmemiş bu gerçeği anlayabilirdi.

Eh, sanırım Ricky hariç herkes. “Ciddiyim. Neler oluyor?”

“Belki eve döndüğümüzde konuşsak daha iyi olur,” dedi Benny alçak sesle.

Ona minnet dolu bakışlar attım –istediğim son şey olay çıkarmaktı ve annemin olanları benim ağzımdan duymasını tercih ederdim– ama Theo sabırsız bir nefes verdi: “Mae ve Andrew takılıyormuş.”

Theo söylediği şeye nasıl bir tepki veremizi bekliyordu bilmiyordum. Ancak grubumuza çöken ölüm sessizliğinin ardından herkes bakışlarını bana ve Andrew’a çevirdi.

“Bu günlerde ‘takılmak’ tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu Lisa alçak sesle ve utancımından öleceğimi sandım.

“Bir dakika,” dedi Ricky. “Üzgünüm, bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.”

“Neyse ne.” Theo kaldırımda ilerlemek için arkasını döndü. “Önemi yok.”

“Theo.” Uzun adımlarına ayak uydurabilmek için koşarak peşine düştüm ve ceketinin kolunu yakalamak için ona uzandım ancak tutuşumdan kurtuldu. “Bekle.”

Bir buz parçasının üzerinden atladım ve Noel için kapanmış küçük bir dondurma dükkânının önünde şaşkına dönmüş bir hâlde duraksadım. Gerçekten de kaçıyor muydu?

“Theo!” diye bağırdım ama yürümeye devam etti. Bir adım daha attığım anda bir metal sesiyle donakaldım, hemen ardından arkamdan sağır edici bir çarpma sesi yükseldi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken arkamı döndüğümde dükkânın tentesinin altındaki metal çerçevenin yerinden çıktığını ve kaldırımında durduğum yerden birkaç santim arkama düştüğünü gördüm. Üzerinden atladığım masum buz parçası artık metal parçanın altında kaybolmuştu.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim. “Ne var?” Kollarımı iki yana açtım. “Tam olarak ne yapmalıyım? Theo’yu takip etmemeli miyim? Andrew’un yanında mı durmalıyım? Ne! Bana ne yapacağımı söyle!”

Benny yanıma gelip elini nazikçe omzuma koydu. “Mae. Hayatım. Sakin ol, yalnızca bir kazaydı.”

“Kaza falan *değildi*.” İsteri beynimi, dolaşımımı, nabzımı ele geçirmişti. Tüm sıcaklığıyla vücudumdan dolup taşıyor, mantıklı ya da ölçülü her davranışımı yakıp kül ediyordu. “Araba kazası? *Bu?*” Abartılı bir hareketle eğilip bükülmüş kumaş ve metal karmaşasını işaret ettim. “Benim suçum olduğu *gün gibi ortada*.”

Babam bana doğru yaklaşıp yumuşak bir sesle mırıldandı, “Mae.” Andrew da yanı başındaydı. “Hayatım, sorun ne?” Bakışlarını Benny’ye çevirdi. “Neden bahsediyor böyle?”

Andrew yanıma gelip elini omzuma yasladı. “Maisie. Ne oluyor?”

Andrew’un hemen arkasında duran Benny’ye baktım. “Artık böyle bir şeyin içinde değilmişim gibi davranamam. Bu çok yorucu. Numara yapmaya nasıl devam edebilirim bilmiyorum.”

Benny bana çaresiz gözlerle bakıyordu.

Önce Andrew'a sonra babama ve kardeşime döndüm. Gözlerim tüm grubun üzerinde gezindi. "Bir tür zaman döngüsünde sıkışıp kaldım ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Daha doğrusu," dedim, "birkaç gün önce bunun bitmesini çok istiyordum. Ama şimdi işleri berbat etmek istemiyorum."

Andrew elimi tuttu. "Neden bahsediyorsun?"

"Nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum."

Benny boğazını temizledi. "Mae'nin *Bugün Aslında Düdü* benzeri bir şey yaşadığını düşünüyoruz. Kulübede olanları birkaç kez yaşadı ve her yaralandığında 21 Aralık'ta bindiği uçakta uyanıyor."

Andrew söylediklerime inanmıyormuş gibi güldü. Herkes, *Hepimiz aynı şeyi mi duyuyoruz?* dermişçesine birbirine bakıyordu.

"Her şeyi takip etmeye çalışıyorum," diye itiraf ettim, "ve bunun kulağa deli saçması gibi geldiğinin bende farkındayım ama kötü bir şey olmak üzereymiş gibi hissediyorum, yani hepiniz benden birkaç adım uzaklaşır mısınız?"

Kimse kılını kıpırdatmadı.

"Lütfen," dedim yalvarırcasına ve elimi Andrew'un tutuşundan kurtardım. "Geri çekil."

Sakinliğim tırtıklı bir bıçağa yavaşça sürtünen bir ip gibiydi. Kocaman açtığı endişeli gözleriyle beni izleyen kardeşime döndüm. "Miles, yumrukla beni."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Ne?"

"Suratıma. Tüm gücünle patlat bir tane."

Bana acıyan birkaç mırıltı duydum ama söyledikleri umurumda bile değildi. "Yumrukla beni. Uçağa geri dönmek istiyorum."

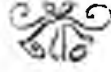
"Mae, böyle bir şey yap—"

"Yumrukla beni!"

Miles bir adım atıp Benny'nin arkasına geçerek yardım istemesine babama baktı ve hemen ardından Ricky'nin Kennedy'yi, Lisa'nınsa Zachary'yi kucağına aldığını, herkesin —Andrew'un bile— bana korku dolu gözlerle baktığını fark ettim.

Arkamı dönüp cadde boyunca koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Her bir zerremle tüm bunların bitmesi ve gözlerimi 19B koltuğunda açmak için dua ediyordum. *Beni bu kâbustan kurtar.*

Duyduğum tek şey Benny'nin arkamdan gelen anlayışlı sesiydi, "Bırak gitsin, Dan. Yalnız kalmaya ihtiyacı var."

İki saatin ardından Benny oturduğum küçük lokantanın kapısından girdi. İçeriye hızlı bir göz atarak beni buldu ve rahat bir nefes verip masama doğru ilerledi.

Dördüncü kahvemi içerken peçeteyi giderek daha küçük parçalara ayıran ellerim titriyordu. Çok yakında mikroskopik parçalarına ayrışacak peçete formika masanın üzerine saçılmış tozdan farksız görünecekti. Çevresine renkli garlandlar sarılmış bir Yılbaşı ağacı köşedeydi, yakınımnda taştan bir şömine yanarken başımın üzerinde simli kâğıttan yapılmış kar taneleri sarkıyordu. Hiçbirinin bana bir faydası dokunmuyor, hiçbiri bana bir şey hissettirmiyordu.

"Merhaba Mayonez," diye mırıldandı başımın üstüne bir öpücük kondururken.

Ona saçma bir isimle karşılık vermemem üzerine karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Telefonuna cevap vermiyorsun," dedi. Duyduğu endişeyi gözlerinin kenarlarındaki küçük kırıklardan, somurtan dudaklarından görebiliyordum.

"Kapatmıştım." Birkaç genç içeri girdiğinde kapının üzerindeki zil çınladı. "Theo iyi mi?"

"Herkes iyi. Hepimiz endişeleniyoruz."

"Delirmiş gibi konuşuyorum," dedim. "Yaşananları onlara açıklamamanın bir yolu yok. İki saattir burada oturuyorum ve Andrew gelip beni bulmaya bile kalkışmadı. Tatilin –belki de ömrümün– kalan her bir saniyesini başıma korkunç bir şey geleceğinden korkarak geçireceğim ve herkes aklımı kaçırdığımı sanacak."

Anlayışlı bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Eğer iyi hissetmeni sağlayacaksa diye söylüyorum, herkes seni aramak istedi. Andrew'u korkutup kaçırmadın, ona yalnızca sana biraz zaman vermesini söyledim."

Lokantanın hoparlörlerinden "All I Want for Christmas is You" şarkısının giriş melodisi yankılanmaya başladı. Gözlerimi tavana çevirdim. "Bu şarkıyı her yirmi iki dakikada bir çaldıklarını biliyor muydun?"

Sözlerime karşılık vermedi, yalnızca sessizce kafamı toplamam için bana müsaade etti. Sızlanıp eğilerek alnımı kollarıma yasladım. "Benny, burada otururken bir şey fark ettim."

Bir elini kolumun üzerine koydu. "Neymiş o?"

"Evrenden beni mutlu edecek şeyi göstermesini istemiştım."

"Bunu çoktan bildiğimizi sanıyorum." Sesi kafası karışıkmiş gibi çıkıyordu.

"Hayır," dedim onunla yüz yüze gelmek için doğrulurken. "Demek istediğim, o şeyi *göstermesini* istedim. 'Bana mutlu olacağım şeyi *ver*,' ya da 'Beni sonsuza dek mutlu et,' demedim. 'Beni mutlu edecek şeyi *göster*,' dedim. O da tam olarak bunu yaptı ama gördüğün üzere bunu nasıl kaldıracağımı ya da ne yapacağımı bilmiyorum ve her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemem."

Benny başını iki yana salladı, kaşları çatıktı. "Mae, bunun bu kadar karmaşık olması gerekmiyor. Yalnızca Andrew'a git ve bana söylediklerini ona da söyle. Yaşadığın şeyi ona açıkla. Andrew akıllı bir adamdır. Dünyanın daima sandığımız gibi olmadığı düşüncesine açık fikirlilikle yaklaşacak biri varsa, bu odur."

"Eh, sorun da bu ya." Yüz yaş yaşlanmış gibi hissediyordum. "Nasıl açıklayacağım? Ona nasıl göstereceğim?"

"Bana gösterdiğin gibi."

Başımı iki yana salladım. "Ama o ilk turdaydı ve seninle konuşmuştum, daha tatilin başındaydık. Her şey hâlâ hatırladığım şekilde ilerliyordu. Hiçbir şey değişmediği için olacakları önceden söyleyebiliyordum." Peçetemi biraz daha parçaladım. "Ama

artık *her şey* değişti. Daha sonra olacakları bile bilmiyorum. Bunları uydurmadığımı ona nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum.”

“Ricky ve Lisa’nın kulübeyi satması hakkında söylediklerin peki?”

“Onu zaten biliyor. Ve bunun hakkında konuştuk, ona sordum. Eninde sonunda kararlarını bize açıklayacaklarını tahmin etmem o kadar da büyük bir kanıt değil.”

“Hadi, Erişte. Artık eve dönelim.”

Kahvem kendime çekip fincana sanki tek gerçek arkadaşım oymuş gibi dört elle sarıldım. “Birkaç değişiklik yapmamın zamanı gelmişti zaten. Bu masa artık benim evim. Bunu onlara da söylersin.”

Benny gülererek cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. “Andrew’la konuştuktan sonra kendini iyi hissedersin.”

“Herkes arabada mı bekliyor?”

Başını iki yana salladı ve gıcır gıcır bir yüz dolar çıkarıp masaya bıraktı. “Hepsi bir süre önce geri döndü.” Ayağa kalktı. “Taksi tutarız.”

Masadaki paraya baktım. “Benjamin Franklin aşkına. Kahvem yalnızca dört dolar falan.”

“Yanımda başka para yok.”

“Kartımla ödeyeyim o zaman.” Ayağa kalkmaya yeltendiğimde elini koluma koydu.

“Mae. Hallettim. Neredeyse Noel geldi ve bu şirin lokanta seni arabalardan, tentelerden ve uçarak sana gelebilecek tüm tehlikeli nesnelerden korudu.” Omuzlarını silkti. “Spotify’ı hiç duydun mu?”

“Iı, tabii ki?”

Sırıttı. “Erken yatırım yapmıştım.”

“Ne kadar erken?”

“Erken.” Çenesiyle kapıyı işaret etti. “Gidelim hadi.”

yirmi üçüncü bölüm

Kulübeye dönerken vaktimi şimdiye dek izlediğim tüm zaman döngüsü konulu filmleri düşünerek ve daha sonrasında neredeyse hiç izlemediğimi fark edip kendimi azarlayarak geçirdim. İşleri neden böylesine berbat ettiğime şaşmamak gerekirdi. Taksiden indiğimizde eve girmek istemedim. Bunun yerine Benny'den herkese iyi olduğumu ancak biraz yalnız kalmam gerektiğini söylemesini rica edip bana kendimi daha iyi hissettirebilecek –öyle yapacağını umduğum– tek kişiyi bulmak için karın içinde arka tarafa doğru ilerledim.

Dışarıdan Andrew'un gitarını çaldığını duydum ve uzanıp tereddütle kapıyı tıklattım. "Benim."

Hiç vakit kaybetmeden, "Gel," dedi.

Dağın arkasında giderek kaybolan güneş içeri girdiğimde kayıkhaneye ürkütücü bir alacakaranlık gölgesinin çökmesine neden oldu.

"Merhaba. Çok geçmeden geleceğini umuyordum."

İçim bir rahatlamayla doldu. "Merhaba."

Gitarını yatağının yanına bırakıp ve yanıma geldi. Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarıma öyle tutkulu bir öpücük

kondurdu ki etrafımızdaki dünya bulanıklaştı. “Zor bir öğleden sonra geçirdin,” dedi geri çekildikten sonra.

“Evet, bu konuyu biraz daha açabileceğimi...”

“Beş dakika içinde iki kez ölümle burun buruna geldin,” dedi. “Kim olsa kafayı yerdi. Endişendim, Mae.”

Onu öperek karşılık verdim; yaşadıklarımı gerçekten bilmeseydi veya muhtemelen inanmasa da beni bu duygusal karmaşamda bir başıma bırakmıyordu.

Uzanıp üzerimdeki montu omuzlarımdan indirdi, aç ve sabırsız olduğu her hâlimden belliydi. Dikkatimin dağılması için ihtiyacım olan şey de tam olarak buydu. Kayıkhanenin derinliklerine ilerlerken arkamızda çıkardığımız giysilerden bir yol bırakıyorduk: botlar, çoraplar, tişörtler, iç çamaşırları, sutyen... Vücutlarımız titrerken uyku tulumlarına girdik.

Andrew çoktan sertleşmişti ve inleyerek üzerime çıkıp yüzünü boynuma bastırdı. “İyi olmana o kadar sevindim ki. Bu hayatımın en uzun günü oldu.”

Elini aşağı uzatıp iki tulumun da fermuarını açtı ve bir battaniye gibi üzerimize örtebilmek için bir tarafını kıvrıdı. Bir anlığına bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde bir parıltı gördüm ama içerisi karanlık olduğundan olan biteni anlamam birkaç saniyemi aldı.

Dudakları boynumdan aşağı, göğsüm –orada özellikle oyalaranarak– boyunca inerek karnımın ve kalçalarımın üzerine öpücükler kondurdu ve ağzı zonklayan noktayı nihayet bulduğunda dudaklarından dökülen sesle titrediğimi hissettim. Kolumla gözlerimi kapadım, kalçalarımın sarılan kolları, hassas tenime bastırıldığı parmakları dışındaki her şeyi aklımdan çıkarmak istiyordum.

Kendi beynimi susturmak konusunda hiç başarılı olmamıştım ve geçtiğimiz birkaç gün –özellikle de bugün– gerginlik ve kafa karışıklığından bitap düşmüştüm. Andrew’un bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmenin neredeyse imkânsız olduğu şu anda bile o sızıyı içimde bir yerlerde

hissedebiliyordum – bir şekilde bunların hepsinin uçup gideceğini ve yalnızca benim anımsayacağım derin, gerçek duygularla tekrar uçakta uyanacağım korkusunu taşıyordum.

Bir çılgınlıkla kendimden geçerken Andrew’a uzanıp onu yukarı çıkmaya teşvik ettim. Prezervatifin ambalajını dişleriyle açarken elleri sabırsızca titriyordu ve yalnızca birkaç saniye sonra tek vücutmuş gibi hareket etmeye başladık, boynumdaki dudaklarından bir inilti döküldü. Zamanı yeniden başlatmayı başardığıma göre, *durdurmanın* bir yolunu da bulup bulamayacağımı merak ettim çünkü bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum. Sonuza dek devam etmesini istiyordum. Bana asla doymamasını istiyordum. Ancak daha sonra Andrew’un hareketleri hızlandı, nefesi düzensizleşti ve ellerimin altındaki omuzları kasıldı. Adımı inleyip üzerimde titredi.

Hareketsiz kaldı, nefesi düzensiz ritimlerle boynuma çarpıyordu. “Seni kendimi bildim bileli sevdim ama bu yeni şey...” Derin bir nefes aldı. “Mükemmel olduğu kadar korkutucu da.”

Bunları söylediğini duymak boş mideye alkol almak gibiydi: bir anda vücudumun ortasından yükselen bir sıcaklık ve hemen ardından gelen sarhoşluk hissi.

Ancak daha sonra zihnim çılgınlıklarla doldu. Söylediklerini yanlış duymuş olmalıydım.

Endişe bedenimi ele geçirdi.

Nefesini toplayan Andrew geri çekilip bana baktı. Yüzünü çok net göremiyordum; içerisi karanlıktı ve görüşüm bulanıktı ancak bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum. “İyi misin?”

Başımınla onayladım.

Hafifçe güldü ve üzerimden inip yanıma yattı. “Kahretsin. Üzgünüm. Çok konuştum. Ânı mahvettim.”

“Hayır, mahvetmedin.” Sorun söylediği şey değildi –bunu söylemesini tabii ki tüm kalbimle istiyordum– sorun, onun daima yanımda olabileceği; birkaç saniye sonra, bu gece ya da ertesi sabah tüm yaşadıklarımızın uçup gitmeyeceği bir gerçeklik hayal edemediğimi bir anda fark etmiş olmamdı. Artık hiçbir şey

üzerinde kontrolüm yoktu ve bir uçaktan paraşütüm olmadan atlamanın da hemen hemen böyle bir his olduğuna emindim.

“Yapmamalıydım,” dedi yüzümü görebilmek dirseğinin üzerinde doğrularak. “Seni üzdüğünü görebiliyorum.”

“Beni üzmedi. Bunu söylediğini duymak istiyordum.”

Andrew bir kez daha güldü ama bu seferki kahkahası sahiydi. “Kesinlikle. Bir anda Robot Mae’ye döndün.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum sesimi sakın tutmaya çabalayarak. “Kendimi bildim bileli seni istedim. Senin de aynı şeyleri hissettiğini duymak bu hayatta en çok istediğim şeydi. Bundan emin olabilirsiniz.” Derin, titrek bir nefes aldım. “Ama sana kötü bir şey söylemek zorundayım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Andrew duraksadı ve üzerine bir farkındalığın çöktüğünü hissettim. “Kaliforniya’da erkek arkadaşın mı var?”

“Ne? Tabii ki yok.”

Rahat bir nefes aldı. Dudakları karanlık kayıkhanede benimkileri bulduğunda öpücüğü derinleştirip onu geri iterek üzerine doğru çıktım, ıstırabımı artık en sevdiğim duyguyla, Andrew’un tamamen bana ait olduğu hissiyle bastırmak istedim birdenbire.

“Hey, hey.” Ellerini omuzlarıma koydu ve beni geriye itti. Bu karanlığın içinde yalnızca bir dizi keskin hat ve gölgeden ibaretti. “Söyleyeceğin şey Benny’nin söylediği *Bugün Aslında Düdü* rüyanla mı ilgili?”

“Kulübeye geldiğim ânu hatırlıyor musun?” diye sordum, “Delirmiş gibi içeri girdiğimi? Kennedy’ye Miso’ya takılıp düşmemesini, babama da kurabiyeleri yememesini söylemiştim. Theo’nun saçlarının iyi görüldüğünden, babanın cin almayı unutmamasından bahsetmiştim. Bunları hatırlıyor musun?”

Yavaşça başını salladı. “Evet. Gelişinin biraz... çarpıcı olduğunu hatırlıyorum.” Sözlerine hızla devam etti. “Ama komikti. Hoşuma gitmişti.”

“Peki ama,” dedim, “özellikle bunları söylediğimi hatırlıyor musun? Bana sorduğun garip içgüdülerimi?”

Andrew üzerindeki bedenimin ağırlığı altında kıpırdandı.
"Evet."

"Bu garip içgüdülerimin nedeni o zamana kadar aynı şeyleri
üç kere yaşamış olmamdı."

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Üzgünüm. Ben..."

"Annenin o korkunç kurabiyeleri yapacağını biliyordum,"
dedim, "çünkü o ânı her yaşayışında babam dişini kırdı."

Andrew bir kez daha şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Hadi
oradan."

"Kennedy'nin dizini yaralayacağını biliyordum. Senin kayık-
hanede uyuyacağını biliyordum. Uyku tulumlarını nerede bula-
cağımızı biliyordum."

"Peki, o hâlde," dedi söylediklerimi mantık çerçevesine sığ-
dırmaya çabalarken. "Neden zamanda geriye döndün o zaman?"

Beni dinlemesi ve hiç vakit kaybetmeden topuklamaya çalış-
mamasının beraberinde getirdiği rahatlık içimi ısıttı. "Bir dilek
diledim."

Andrew güldü; neşeli, yüksek sesli kahkahaları son derece
ciddi olduğumu fark etmesiyle solup gitti. "Dilek mi?"

Bunu lafı dolandırarak açıklamam mümkün değildi. Derin
bir nefes alarak söze başladım, "İlk turumda... pekâlâ... Theo'yla
aramdaki ilişki farklıydı."

"Nasıl farklıydı?" diye sordu Andrew alçak sesle.

"Tatili ilk yaşayışında," dedim, "bodrum katında masa
oyunları oynadığımız son gecemizde –Noel gecesinde– çok fazla
yumurta likörü içmiştik. Sen yatmak için kayıkhaneye gittin ve
biz de –Theo'yla ben– üst kata çıkıp antrede öpüştük."

Karanlığa rağmen Andrew'un renginin attığını görebiliyor-
dum.

"Korkunç bir deneyimdi," diye ekledim aceleyle, "ikimiz de
yataklarımıza döndük ve ertesi sabah Theo erkenden uyanıp ben
kulübede değilmişim gibi davrandı." Duraksadım, bu doğru de-
ğildi. "Daha doğrusu, 'Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu, Mae.

Olayı böyle büyüteceğini bilmem gerekirdi,' dedi. Burada geçirdiğimiz son günümüzdü ve tam anlamıyla bir işkence gibiydi."

Andrew hâlâ bir şey söylemiyordu, ben de sözlerime devam ettim. "Her şey çok tuhaftı. Verandada yanıma gelip benimle dalga geçtin çünkü bizi görmüştün..."

"Bunların rüya olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Eminim. Annenle baban hepimize kulübeyi satacaklarını açıkladı ve daha sonra havalimanına doğru yola çıktık. Aklımı kaçıracak gibiydim ve beni mutlu edecek şeyin ne olduğunu bulmak için bir dilek diledim." Yutkundum. "Arabamız kaza yaptı. Gözlerimi açtığımda uçaktaydım ve buraya geliyorduk. Aynı şeyi iki kez daha yaşadım – birinde merdivenlerden yuvarlandım, diğerindeyse üzerime bir ağaç dalı düştü."

Sanki az önce söylediklerimi bir şekilde unutabilecekmiş gibi başını iki yana salladı. "Theo'yla üç kere mi öpüştün?"

"Hayır –Tanrım– sadece bir kere. Başa her dönüşümde neler olduğunu çözmeye çalıştım. Bunun bulmaca gibi bir şey olduğunu sandım, anlarsın ya? Her şeyi anladığımı sanıp bir plan yapıyordum ve şak, uçağa geri dönmüşüm. Bir şeyleri doğru yapamadığım için başa dönüp durdum." Andrew'un bir şey söylemesini bekledim ama altımda hareketsiz, suspus durmaya devam ediyordu. "Ama en sonunda 'siktir et' deyip canım ne istiyorsa onu yapmaya başladığımda her şey yerine oturdu."

Hâlâ bir tepki vermiyordu. Ondan hiçbir karşılık alamıyordum.

"Şehir merkezindeyken caddenin ortasında aklımı kaçırmama ramak kalmıştı," dedim, "çünkü seni istiyorum ve içimden bir ses aramızdaki bu şeye devam edemeyeceğimizi, yaşanan her şeyin kaybolup gideceğini söylüyor. Zaten sonrasında da her şey ters gitmeye başladı."

"Bu yüzden mi Miles'ın seni yumruklamasını istedin?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Evet!"

Yeniden sessiz kalmaya devam ettiğinde, düşüncelerim az önce söylediğim her şeyin kulağa çılgınca ve imkânsız geldiği endişesiyle bulanıklaştı. “Kardan maymun yapacağımızı biliyordum. Miso’nun kazağını mahvedeceğini de...”

“Miso kazağını mahvetmedi.”

“Eh,” bocaladım, “henüz etmedi, hayır ama...”

“Mae.” Andrew uzun ve bıkkın bir nefes verdi, karanlığa rağmen elleriyle yüzünü kapadığını görebiliyordum. “Sadece...” Duraksadı ve benden uzağa kaydı. Çıplak kollarımdan bir ürperti geçti ve aniden kendimi çırlıçıplak hissettim. Ona yakınlaşmak için uyku tulumuna uzandım ama beni uzaklaştırdı. “Lütfen. Yapma... yalnızca biraz...”

“Delirmiş gibi konuştuğumun farkındayım,” dedim, onu gerçekten korkuttuğumdan endişeleniyordum. Elimini omzuna koyduğumda buz gibi olduğunu fark ettim. “Bunu ben de *biliyorum*. Ama doğru şeyleri yapabileyim diye bunu tekrar tekrar yaşamam gerektiğini düşünüyorum. Gerçekten. Senin için, kulübe için. Ve kendi *hayatım* için.”

“Theo’dan hoşlanmadığını sanıyordum.”

Midem kasıldı. “Hoşlanmıyorum. Hoşlanmıyordum. Hiçbir zaman öyle hissetmedim.”

“Ama geçmişin farklı bir versiyonunda,” dedi ağır ağır, “onunla öpüştüğünü söylüyorsun?”

“*Bir dakikalığına* falan.”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Ben bunun olup olmadığından bile emin değilken sen kesinlikle olduğunu düşünüyor gibisin.”

“Kulağa imkânsızmış gibi geldiğini biliyorum, anlıyorum ama bu gerçekten yaşandı. Mutsuz ve çaresiz hissediyordum. Kötü bir karardı, daha sonrasında da bana mesafeli davrandı ve yapmamla pişman olmam bir olmuştu. Böyle bir...”

“Ne için mutsuz ve çaresiz hissediyordun?”

“Nedenlerinden biri sendin. Bir de hayatımın gidişatı yüzünden.”

“Böylece evrenden seni mutlu edecek şeyi göstermesini diledin ve...” Başını iki yana salladı. “Bunun sonucu ben miyim? Oyunun sonundaki büyük ödül ben miyim?”

“Yani,” diye söze başladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Evet... yani hayır ama...”

“Neden bana hislerini açmadın? Sence de bu, bilemiyorum, *milyonlarca kat daha kolay* olmaz mıydı?”

“Çünkü korkuyordum. Çünkü seni kendimi bildim bileli tanıyordum ve ilişkimizi mahvetmek istemedim. Çünkü benimle ilgilenmediğini sanıyordum. Ama defalarca kez uçağa geri dönmek, başarısız olmanın umurumda olmadığını fark etmemi sağladı. En azından denemek zorundaydım.”

“Peki hangi Mae gerçek? İsteddiği şeyin peşinden koşan mı yoksa gerçek duygularıyla yüzleşmekten korkup kardeşimle öpüşen ve sonra bunu yaşamamış olmayı dileyen mi?”

“Bu Mae gerçek. Hemen yanı başında duran, seninle bunu yaşamayı istediğini söyleyen Mae gerçek.”

“Biraz...” diye söze başladı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. Yeniden bana baktığında, loş ışığa rağmen gözlerindeki ışıltının sönmüş bir mum gibi donuklaştığını görebiliyordum. “Beni biraz yalnız bırakmana ihtiyacım var.”

Sözleri ardında soğuk, boş odada çınlayan bir sessizlik bıraktı. Midem kasılıyor, ağzımda acı bir tat bırakıyordu. “Andrew. Böyle deme...”

“Mae,” dedi tüm sakinliğiyle, “yapma. Bana sıradan bir şey anlatıyormuşsun gibi davranma. Benimle konuşmaya bile tenezzül etmeden, birlikte olmayacağımıza karar verdiğin için Theo’yla öpüştüğünü söylüyorsun. İster bir rüyayı hatırlıyor ol ister kafanı bir yere çarpmış ol, ister –bilmiyorum– bir şekilde zamanı sil baştan yaşıyor ol, aklından geçirdiğin şey son derece tuhaf değilmiş gibi davranamazsın, yani sen ve Theo’nun gerçekten de...” Cümlesinin devamını getiremeyip aniden durdu. “Bu da yetmezmiş gibi, yaşadığın hayatı yoluna koymaktansa

kalkıp dilek mi diliyorsun?" Andrew sinirle elini saçlarına geçirdi. "Tanrım. Hiçbir şeye akıl sır erdiremiyorum – bu şey her neyse artık."

"Andrew," dedim sesimdeki titremeyi bastırmak için mücadele ederek. "Ortada senin için de dönen bir kader oyunu yokmuş gibi davranma. Bahsettiğin tarot kartlarını unuttun mu?"

"Ah, hadi ama, Mae, ikimiz de onun bir saçmalıktan ibaret olduğunu gayet iyi biliyoruz."

İçimde kıvılcımlanan ateşi hissedebiliyordum. "Yaşadığım şey *saçmalıktan* ibaret değil – söylediklerime ister inan ister inanma."

"Eh, önce bir kardeşi sonra diğerini öpmeyi kaderin bir parçası olarak görmediğim için üzgünüm."

"Bunun bir hata olduğunu daha kaç farklı şekilde söyleyebilirim?"

Eğilip yüzünü ovuşturdu. "Bana kalırsa Theo'ya karşı hislerin kendine itiraf ettiğinden daha fazla."

Karşımdaki savunmasızlığı canımı yakıyordu. "Andrew, buna inanmakta zorlandığınızı biliyorum ve sana söylediğim şeyin yardımı dokunmadığının da farkındayım ama hayır. İçimde ona karşı hiçbir şey yok. Bunun her şeyi düzeltmem için bana verilmiş bir şans olduğunu düşünüyorum. Belki kulübeyi de kurtarabilmem için."

Güldü ancak bunun daha önce duyduğum Andrew gülüşleriyle alakası bile yoktu. Bu bir kahkahanın içi boş kabuğundan ibaretti. "Kulübeyi kurtaran kahraman olma hayallerini bir kenara bırakmalısın."

Ah. Ona bir cevap vermek için birkaç kelimeyi bir araya getirmeye çabaladım ama beynim acıdan uyuşmuş gibiydi.

"Bu çok garip," dedi, daha çok kendiyle konuşur gibi bir hâli vardı. Daha sonra uyku tulumundan çıktı ve arkamızda bıraktığımız kıyafetleri takip ederek her bir parçayı topladı. Benim kıyafetlerimi nazikçe önüme bırakıp kendi iç çamaşırını, pantolonunu, tişörtünü, kazağını ve çoraplarını üzerine geçirdi.

“Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum,” dedi alçak sesle. “Eve dönsen iyi olur.”

İşte... hepsi bu kadardı.

Acı bir sessizlik eşliğinde üzerimi giyindim. Andrew’un, dün gece yaptığı gibi, ellerini başının arkasına yaslamış, yüzünde uykulu ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle beni izlemesini istiyordum. Ama bana arkasını dönüp telefonuna eğilmişti. Tek kelime etmeden kapıya ilerlediğimde peşimden gelip eve kadar bana eşlik etti. Kalbim kırılmış olsa da bunu yapması beni şaşırtmamıştı. Karanlıktan korktuğumu biliyordu ve bana kızgın olsa da –az önce aramızdaki her şeyi bitirdiğimizden emin olsam da– hâlâ şimdiye dek tanıdığım en iyi adamdı.

yirmi dördüncü bölüm

Uykusuz bir gece daha.

Karanlıkta Theo'nun ranzasına tuhaf bir utanç ve öfke karışımıyla bakarken düşüncelerim birbiriyle çelişiyordu. İçimden bir ses Theo'yla olanları Andrew'a anlatmamış olmam gerektiğini söylüyordu ancak o ses daima aptalın teki olmuştu. Bu eninde sonunda onunla paylaşmak zorunda kalacağım türden bir şeydi, değil mi? İnsanlar birbirlerini önemsemediğinde böyle yapmaz mıydı? Kusur ve hatalarını da güçlü yanlarını paylaştıkları gibi kolayca paylaşmazlar mıydı?

Nasıl bir tepki vermesini bekliyordum ki? Gülüp geçmesini mi? Hiçbir şeyi sorgulamadan bana inanmasını ve yaşadığım devasa kozmik hatayı suçlamasını mı? Gözlerimi kapattım... Üç aşağı beş yukarı öyle yapacağını ummuştum. Andrew'un da bunu benim gibi gülünç bulmasını istemiştım. Hiç değilse beni teselli etmesini beklemiştım. Bu noktada, beni bunu umut etmeye iten şey neydi onu bile bilmiyordum.

Theo geç saatlere kadar bodruma inmedi. Karanlıkta merdivenlerden inmesini, kot pantolonunu çıkarıp üst ranzaya tırmanmasını dinledim. Adını söyleme cesaretini toplamam beş

dakikamı aldı ama Theo bu süre içinde çoktan uykuya dalmıştı. Ya da uyuyormuş gibi yapıyordu. Dün gece benim de eve gizlice girip kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için doğruca yatağa gittiğimi düşünürsek, ona bir şey söyleyecek durumda değildim.

Yaşanan her şeyi kafamda yüzüncü kez yeniden canlandırdığımda, düşüncelerim kontrolden çıkma noktasına geldi. Kayıkhanedeki Andrew'un da benden farklı bir durumda olduğunu sanmıyordum.

Midem bulanmaya başladığında örtüleri üzerimden attım ve telefonumu alıp üst kata çıktım. Saat sabahın bir buçuğuydu.

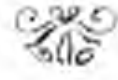
Mutfak zemini çıplak ayaklarımın altında buzdan farksızdı. Koridor karanlıkta neredeyse uğursuz görünüyordu. Oturma odasındaki şöminede kalan akkorların belli belirsiz çıtırtısı beni kendine çekti. Kömürleşmiş odun yığınının altında titreşip parıldayarak kendilerini canlı tutma mücadelesi veriyorlardı. En küçük sestten bile uyanan Ricky'yi kaldırma riskini göze almadan yeni bir ateş yakmamın imkânı yoktu, gerçi şu an Benny'yle bile sohbet etmek bana yardımcı olamazdı. Kanepe ve sandalyelerden bir dizi battaniye alıp ateşin önüne derme çatma bir yatak kurdum.

Yarın Noel Arifesi'ydi ve bu neredeyse aklıma bile gelmemişti. Birkaçımız Noel sabahını kilisede geçireceğinden, yarın kendimize koca bir ziyafet çekip hediyelerimizi açacaktık ve normal şartlar altında tüm yılın en sevdiğim günü tam anlamıyla bir işkence gibi geçecekti. Andrew bana kızgındı. Theo hem Andrew'a hem de bana kızgındı. Herkesin Andrew'la aramızda olanları öğrendiğine adım gibi emindim ve hepsi bir şeylerin ters gittiğini şıp diye anlayacaktı.

Evren, diye düşündüm, kulübeden döndüğümüz günkü hâlimden ne farkım var?

Viskinin geçtiği yeri ateşe veren korkunç tadından nefret etsem de bir bardağa biraz doldurup korlara kadeh kaldırdıktan sonra tek dikişte hepsini mideye indirdim.

Uykuya, daha da önemlisi kendi düşüncelerimden kaçmaya ihtiyacım vardı.

Güneş dağın zirvesinden kendini göstermeye başladığı sırada ağrıyan sırtım ve kırık kalbimle uyandım. Omuzlarıma attığım battaniyeyle mutfığa girip kahveyi hazırladım ve masaya oturup kaçınılmazı beklemeye koyuldum: Öpüştüğüm iki adamın da babasıyla garip bir sabah.

Ricky ayaklarını sürüyerek içeri girdi. "Maelyn," dedi alçak sesle. "Sen ve ben bir elmanın iki yarısıyız."

Ancak devamını getirmedi.

Kahvesini doldurup inleyerek oturdu ve gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı. "İyi misin, canım?"

"Pek sayılmaz."

Başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Andrew'la aranız iyi mi?"

"Pek sayılmaz."

Başını bir kez daha sallayıp masanın üzerini incelemeye koyuldu. "Theo'yla aranız iyi mi?" Ben cevap vermeyince sözlerine devam etti, "Dur tahmin edeyim. 'Pek sayılmaz.'"

Başımı kavuşturduğum kollarıma gömüp sızlandım. "Her şeyi berbat ettim. Bugün çok garip geçecek."

"Hiçbir şeyi berbat etmedin." Fincanını masaya bıraktı. "Öyle bile olsa, çevren sen doğmadan çok öncesinden beri her şeyi berbat etme konusunda uzman insanlarla dolu."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hiç de öyle görünmüyor. Sen ve Lisa ezelden beri birliktesiniz. Annemle babam yirmi dört yıl boyunca evliydi."

"Evet, siz çocuklar bunu görüyorsunuz." Hatasını fark edip devam etti. "Gerçi artık pek de çocuk sayılmazsınız, değil mi?"

Söyledikleri beni güldürdü, sadece birazcık. "Hayır."

Çenesini kaşıyıp burnunu çekti. "Eh, iyileri görünce kötüler hiç yaşanmamış sanıyorsun ama herkes yirmili yaşlarında hata

yapar. Hatta otuzlarında bile." Duraksayıp masanın karşısında oturduğu yerden gözlerime baktı. "Belki kırklarında ve ellilerinde bile."

"Dürüst olacağım, duygusal anlamda berbat olduğun fikri... Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum."

Ricky söylediklerim karşısında güldü. "Annenle Lisa'nın oda arkadaşı olduğunu biliyorsun. Baban, Benny, Aaron ve ben de üniversitenin ilk yılında yurttan aynı katta yaşıyorduk. Göz açıp kapayana kadar yakın arkadaş olmuştuk, tüm boş vakitlerimizi birlikte geçiriyorduk," dedi, bu anlattıklarını zaten biliyordum ama daha sonra söylediği şeyle gözlerim neredeyse yuvalarından fırladı: "Lisa ve Benny, biz çıkmaya başlamadan birkaç hafta öncesine kadar sevgiliydi. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, ilişkimiz onlar tam anlamıyla ayrılmadan önce başlamıştı."

Neredeyse bağımsızlıklarını ilan etmiş kaşlarını alnıma fırlattı. "Affedersin, ne?"

Ricky başını salladı. "Sence *bu* berbat bir şey değil mi?"

Zihnimde sıraya sokmam gereken o kadar çok düşünce vardı ki dilimin ucuna gelen tek şey, "Benny'nin bir kız arkadaşı mı vardı? Ve o kadın Lisa mıydı?" oldu.

Ricky güldü. "Öyleydi."

"Ama... ikiniz hâlâ çok yakınsınız."

Bana inanmaz gözlerle baktı. "Tabii ki öyleyiz, canım. Bunların üzerinden otuz yıldan fazla süre geçti. Değerli bir arkadaşlık söz konusu olduğunda insanlar her şeyin üstesinden gelebilir. Annenle babanda olduğu gibi mesela. Birbirimizin arkadaşlığına verdiğimiz değer sayesinde bunu arkamızda bırakabildik."

"Peki ne oldu?" diye sordu. "Üniversitedeyken yani?"

Düşünürken kahvesinden bir yudum aldı. "Detayları pek hatırlamıyorum ama eğer yanlışmıyorsam, Benny en çok ona karşı dürüst olmadığımıza üzülmüştü. Bir iki ay kadar başka arkadaşlarıyla vakit geçirdi ama en sonunda aramıza geri döndü. Aile olmak kaderimizde vardı."

Kusursuz –belki de korkunç– bir zamanlamayla arka kapı

açıldı ve antrede duyulan bot seslerini Andrew'un mutfığa girmesi takip etti.

"Günaydın Drew." Ricky fincanını dudaklarına götürüp bana göz kırptı. Ona gülümsemek isterdim ancak tüm gücümle yüzümün düşmesini engellemeye çalışıyordum.

Andrew kendine bir bardak kahve doldurup arkasını döndü, kayıkhaneye geri dönecek gibiydi. Ama babası onu durdurdu.

"Gelip bizimle otursana."

Gözlerimi kapatıp görünmezmişim gibi davranmaya çalıştım.

Andrew omuzlarının üzerinden bir bakış atıp bizi uyardı. "Baba."

"En azından, 'Günaydın,' diyebilirsiniz."

"Günaydın." Andrew, gözlerinde suçluluk ve öfkenin çelişkili bir karışımı olduğunu bildiğim bir acı kıvılcımıyla dışarı çıktı.

Ricky fincanına doğru bir şeyler homurdandı. "Her şey yoluna girecek. Yaşarken her şey insana daha kötü görünür."

Ricky'nin haklı olmasını –hiçbir şeyi berbat etmediğimi, her şeyin yoluna girmesini– ne kadar istesem de bu karmaşadan bir çıkış yolu göremiyordum. Theo kahvaltıda benimle konuşmaktan kaçınmak için Miles'la video oyunlarına dair derin bir sohbete daldı. Annem her tabak uzatışında benimle göz göze gelmeye çalıştığından bana verdiği yemeklerin ardı arkası kesilmiyordu ancak içimdeki pişmanlık ne yazık ki midemi ağzına kadar doldurmuştu. Garip bir şekilde üstelememesine bakılırsa, babamın ya da Benny'nin ona ne söylediğini hayal bile edemiyordum. Andrew –kahvaltıdan çok sonra– nihayet içeri geldiğinde atmosfer yalnızca garipleşmekle kalmamış, acı verici bir hâl de almıştı. Doğruca mutfığa ilerleyip koridorda Lisa'ya bir şey mırıldandı ve evden çıkıp arazi aracına atladı.

Geçmek bilmeyen birkaç saniye boyunca mutfaktaki herkes –annem, Aaron, Kyle, Benny, babam ve ben– olan biteni anla-

yıp derin bir sessizliğe gömüldü. Duyulan tek ses, Andrew'un arabasının motoru ve garaj yolunda tekerleklerin sürttüğü çakıl taşlarının sesiydi. Gittiğinden emin olduktan sonra hepimiz yarım kalan işlerimize –ya da diğer bir deyişle, gün gibi ortada olan gerçekleri görmezden gelmeye– geri döndük ama neşemizin sönüp gittiği aşikârdı.

Kulübenin atmosferinin böylesine karanlık olması rahatsız ediciydi. Normal şartlarda hepimiz mutfağa doluşurduk. Müzik son ses çalarken dans eder, hazırlanan yemeklerin tadına bakar, hikâyeler anlatır, birbirimizle dalga geçerdik. Ancak bu sefer içerde tek bir yaşam belirtisi bile yoktu. Aaron'ın metalik eşofman altı ve devasa Gucci bel çantasının absürtlüğü bile bizi neşelen-dirmeye yeterli değildi.

Evdeki tek gürültü, annemin ev yapımı peynir soslu makarnasını karıştırmasından çıkan ıslak, vıcık vıcık sestti. Düşünebildiğim tek şey bunun, *The Walking Dead*'deki yemek yiyen zombilerin çıkardığı seslere ne kadar çok benzediği idi. Buna bile gülemiyordum. Sanki kahkaham içimde kurumuş, toz olup uçmuştu.

Kimse bana açık açık bir şey söylemese de sessizliğin ağırlığının durmaksızın bana yöneldiğini, doğruca omuzlarıma bindiğini hissediyor gibiydim.

Ricky arkadaki patikayı küremeyi bitirip içeri girdi. "4Runner'ın sesini duydum. Drew nereye gitti?"

Hepimiz anlamsız sesler çıkardığımızda sorusunu Lisa'ya yöneltmek için oturma odasına geçti. Lisa'nın cevabını duyabilmek için hepimiz suspus kesilip hafifçe oturma odasına doğru eğildik.

"Bilmiyorum," dedi sesi koridorun sonundan geliyordu. "Sadece evden biraz çıkmak istediğini söyledi."

Kimsenin dile getirmediği, *Burada ne dönüyor böyle?* sorusunun gürültüsü sağır ediciydi. Yıkanması gereken birkaç kirli bu-laşığı toplayıp lavaboya ilerledim.

Benny arkamdan geldi. "Merhaba."

Musluğu sıcak su tarafına çevirirken, "Odadaki herkesin kendini dışarı atmasına neden olan osurukların insan karşılığıym," diye mırıldandım.

Ne yazık ki sesim diğerlerinin de duyabileceği kadar yükseldi ve Benny kahkahasını bastırmakta başarısız oldu. Herkes rahat bir nefes verip gerginliklerini üzerinden atarak bana doğru geldi ve sarılıp hep bir ağızdan her şeyin yoluna gireceğini, benim yanlış bir şey yapmadığıma emin olduklarını söylediler. Yaşananların detaylarından haberleri olmadığını biliyordum ama bunu umursamıyorlardı. Beni de Andrew'u da seviyorlardı. Bu şey her neyse, tıpkı Ricky'nin dediği gibi gelip geçici bir şeydi.

Onlara göre bu yaşananlar ardımızda bırakıp yolumuza daha sağlam adımlarla devam edeceğimiz bir şeydi.

Sanırım benim de tüm bunların benim için ne anlama geldiğini bulmam, hayatımın yarısından fazlası boyunca her an içimde taşıdığım duyguların üstesinden gelmem gerekiyordu.

Annemin sesi herkesin gürültüsünü bastırdığında soluklanmamın bittiğini anladım, ki bu sorun değildi. Ağzından çıkacakları duymayı muhtemelen hak ediyordum. "Mae," Bana döndüğünü hissettim, elimi tuttu ve beni içimdeki fırtınadan çekip çıkarttı. "Benimle gel, canım."

Beni mutfaktan çıkıp koridora götürdü. Yalnız kaldığımızda elini saçımda gezdirdi, bakışları gözlerimi inceliyordu. İçimi sıcak, tenimi kavuran bir utanç kapladı.

"Olanları konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Gözlerimi kapatıp yutkunarak midemin bulantısını bastırmaya çalıştım. "Özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğim dışında ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Neden üzgün olacaktıydın ki?" diye sordu yeniden ona bakmam için çenemi avucunun içine alarak. "Yirmi altı yaşındasın. Tam da bu yaşlarda çılgın şeyler yapıp işleri biraz berbat etmelisin."

Daha kızgın olmaması beni şaşırtmıştı. Annem duygularına ket vuran insanlardan değildi; babamın aksine, annem hissetti-

ği her şeyi son noktasına kadar yaşardı. Babamsa her şeyi uzun uzun düşür, tüm kuvvetiyle –hiç beklenmedik bir anda– eteğindeki taşları dökene kadar her şeyi içine atardı. Bu yaşıma kadar yalnızca iki kez sesini yükselttiğine şahit olmuştum. Ama anemden bunu yapmasını beklerdim. Beni yerden yere vuracağını sanmıştım.

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

Güldü. “Eğer istediğin buysa, eminim ateşe körükle gidebilirim ama Noel’deyiz. Bunu hediyen olarak gör.”

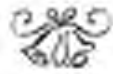
“Eh, madem öyle,” dedim yüzümü buruşturarak, “İşimden istifa ettiğimi de bilmeni isterim. *Şimdi* beni yerden yere vurabilirsin.”

Aldığı uzun, kontrollü nefes boyunca gözlerinde yanıp sönen ateşi görebildim ancak hemen ardından yorgun bir kahkahayla beni kendine çekti. “Gel buraya.” Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Kendinden kaçıp kurtulmak istiyormuş gibi görünüyorsun.”

“Öyle.” Kendimden kaçıp kurtulmak ve dışarıdaki kara dalmak istiyordum.

“Beni iyi dinle,” dedi, “sana herkesin bilmediği bir sır vereceğim: Her şey yoluna girecek. Bunu öylesine söylemiyorum. Etrafındaki herkes darmaduman olunca sanki sen aynı lükse sahip olamazmışsın gibi hissediyor insan, biliyorum ama bu doğru değil. Bazen darmaduman olmakta hiçbir problem yoktur, hayatım.”

Kollarımı beline sarıp başımı çenesinin altına gömdüğümde, sayamayacağım kadar çok günün ardından ilk kez buraya aitmişim gibi hissettim.

Andrew öğleden sonranın geri kalanında ortalıkta yoktu, böylece hediyeleri ayırıp açmak yerine bir şeyler pişirdik. Aslında *birçok* şey pişirdik demek daha doğru olurdu. Naneli un kurabiyesi, Meksika düğün kurabiyesi, zencefilli kurabiyeler, *Santa’s whis-*

kers... kendimi bildim bileli her yıl pişirdiğimiz tüm kurabiyeleri yaptık. Noel Baba için tepeleme doldurduğumuz bir tabağı kenara ayırıp hava kararırken sofrayı kurmaya başladık.

Kullandığımız şamdanlar Aaron'ın annesine aitti ve tüm bunların nasıl başladığının bir hatırlatıcısı gibiydiler. Çiçekleri tam ortaya yerleştirdim, şarap şişeleri de masa boyunca eşit aralıklarla dizilmişti. İkizler şişeleri –Miso'yu ve birbirlerini de– oturma odasında buldukları bir torba kurdeleyle süslemişlerdi.

Yemeklerin geri kalanı da masaya götürülürken Andrew göze batmadan mutfağa girdi ve benden mümkün olan en uzak köşeye, genellikle Aaron'ın oturduğu sandalyeye yerleşti.

Yemeklerin leziz olduğuna emindim –tüm yıl boyunca dört gözle beklediğim sofraya karışımdaydı ve kokuları bile ağız sulandırmaya yeterliydi– ancak ağzımın tadı yoktu. Lokmalarımı dalgın bir şekilde çiğneyip yutarken bir yandan da konuşmaları takip ediyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Midemde devasa bir buz kütleleri varmış gibiydi. Andrew bana gözünün ucuyla bile bakmıyordu ve o kadar mutsuzdum ki nasıl 19B koltuğu yerine hâlâ burada, yemek masasında olduğuma akıl sır erdiremiyordum. Belki de hâlâ son zerresine kadar mahvedebileceğim bir şeyler bırakmıştım ve evren her şeyi tüm gücümle yerle bir etmemi bekliyordu. Neredeyse ağzına kadar dolu şarap kadehi mi elime aldım. Evrenin beklentisini fazlasıyla karşılayacağıma emindim.

“Hediyeleri açmak için seni beklemeye karar verdik,” dedi Ricky, Andrew’a.

Andrew ağzındaki lokmayı çabucak çiğneyip yuttu, yanakları suçlulukla kızarmıştı. “Teşekkür ederim. Üzgünüm, bunu yapmanıza gerek yoktu.”

“Lafı bile olmaz, hayatım,” dedi Lisa. “Hep birlikte olmak istedik.”

İkizler bütün gün o kadar sabırlıydı ki en sonunda hediye açma ihtimalinin lafı edildiğinde âdeta zincirlerinden boşandılar. Hem Kennedy hem de Zachary heyecanla çığlık attı. Bu duy-

guyu, hediyelerimizi açmak için yemeği hızla bitirme isteğini ve hemen ardından, acele edecek olsak gün çok çabuk geçeceğinden gösterdiğimiz sabra minnettar olduğumu hatırlıyordum. Ne var ki şu an tek isteğim her şeyi boş verip bodrum katına inmektir. Yatağıma kıvrılıp karanlığa teslim olmak istiyordum. Dramatik davrandığımın farkındaydım ama herkes uyuduktan sonra ortadan kaybolup eve, Berkeley'ye uçmanın ve yarın tek başıma sakın bir Noel geçirmenin ne kadar korkunç olacağını düşünmeden edemedim. Kim bilir, belki atkım havalimanındaki asansöre takılırdı ve yeniden en başa dönerdim. Bu gerçekten çok mu kötü olurdu? Dürüst olmam gerekirse, şu an yaşadıklarından daha kötü görünmüyordu.

Sofrayı topladıktan sonra yavaş yavaş oturma odasına geçtik. Dört bir yanımı sarmış canım ailem, kurada kendilerine çıkan kişinin hediyelerini açacak olmasının heyecanı ile neşe içinde gevezelik ediyordu. Annem kocaman bir kurabiye tabağı getirirken, Ricky bir sürahi süt ve bir tepsiye sıralanmış birkaç bardakla onu takip etti. Kokteyller bardaklara doldurulmuş, müzik açılmış, ateş körüklenmişti. Hayata dair sevdiğim her şey tam karşımda olmasına rağmen hiçbirinin tadını çıkaramıyordum. Ne güzel bir hayat dersiydi bu: Dilediğin şeye dikkat et. Tek isteğim Theo'yla olanları geri alabilmektir ancak bunun hayatımı mahvetmenin ilk adımı olduğunu nereden bilebilirdim. Andrew'la olanlarsa aptallığım üzerine yaptığım bir doktoradan farksızdı.

Andrew odanın karşısında bir sandalyede oturmuş sessizce ateşe bakıyordu, her zamanki konuşkan hâinden eser yoktu. Tüm gün nerede olduğunu, ne yaptığını merak ettim. İki günlük bir ilişkinin ardından nasıl bu kadar üzgün görünebilirdi? Ben hayatımın yarısı boyunca arzuladığım şeyin yasını tutuyordum. Peki onun bahanesi neydi?

Belki de gelecek yıl –bir şekilde gelecek yıla ulaşmayı başa-

rabilirsek– kulübeye gelmeyeceğini herkese nasıl açıklayacağını düşünüyordu, ki dürüst olalım, hak ettiğim şey tam olarak da buydu.

Bakışlarımı yeniden odaya çevirdiğimde Noel Baba şapkasının Kyle'ın başında olduğunu gördüm, yani açılacak ilk hediye seçme sırası ondaydı. Hepimiz bir isim çekmiş olsak da herkesin bir kişiden yalnızca tek bir hediye alacağı fikri gülünçtü. Ağacın altındaki hediye yığını bir mamuta kafa tutacak büyüklükteydi. Ebeveynlerden çocuklara, çocuklardan ebeveynlere hediyeler, yıl boyunca gördüğümüz ve birbirimize satın almadan edemediğimiz küçük şeyler, hepsi orada diziliydi. Kyle üzerinde taylor olan rasgele şeyler alırdı. Aaron havalı çoraplara bayılıyordu. Babamsa şaka hediyeleri seçerdi – osuruk yastıkları, tatları kokarca gibi olan Juicy Fruit kılığında sakızlar, el sıkışırken karşıdakini çarpan oyuncaklar. Ofisindeki personellerine şaka yapmaya bayılırdı ve bir noktada hepimiz bu olaya dahil olmayı kabul etmiştik. Ağacın altındaki hediye yığını birbirimize olan sevgimizin, işyerindeki kapitalizmin ve kendimizi bir nebze olsun mantıklı davranmaya itme konusundaki yetersizliğimizin gülünç bir kanıtıydı.

Kyle'ın bana getirdiği küçük kutunun üzerindeki etikete bakıp *Kimden* kısmında Andrew'un adıyla karşılaştığımda bir basketbol topu yutmuş gibi hissettim. Bugünü ilk yaşadığımda böyle olmamıştı. Gerçekliğin bu turda fazlasıyla değiştiğinin farkındaydım ve bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi. 7-Eleven'a yaptığı rasgele bir gezi sırasında nezaketen alınmış bir şey olabilirdi. İçinden bir kutu Snickers –en sevdiğim çikolata– ya da şaka olarak alınmış bir kutu Clamato çıkabilirdi.

Ancak Andrew'un çıkardığı homurtu –sanki orada olduğunu unutmuş da hediyesini bir şekilde geri almak istiyormuş gibiydi– bana bunun şaka niyetine alınmamış bir şey olduğunu söylüyordu. Elimde özel bir şey tutuyordum.

Odadaki herkesin bana bakan gözleri altında, açık yeşil kurdeleyi çözdüm ve kırmızı renkli kalın kâğıdı yırttım. Kutunun

üzerinde birlikte gezdiğimiz dükkânın adı yazıyordu, midem kasıldı. İçinden, üzerinde Christopher Walken'ın resmi olan ve altında I'M WALKEN ON SUNSHINE' yazan bir tişört çıktı.

Ah. Bunu bir önceki gün kaçışımın ardından o küçük butikte bulmuş olmalıydı.

Hediyesi o kadar kusursuzdu ki neredeyse dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülecekti ancak bakışlarımı kaldırıp gülümsemeye benzeyen bir ifade takındım. Elimdeki tişörtü üzerime geçirmem için gereken duygusal metaneti toplamamın imkânsız olduğuna gayet emindim. Muhtemelen yalnızca yanında uyu-yacaktım. Ta ki seksen yaşına geldiğimde, hasret dolu kırık kalbimle kumaşı okşamamla geçen yılların ardından bir iplik yığının dönüşene ve onun yerine yedi yüz kedimden birine sarnılmak zorunda kalana kadar.

"Teşekkürler, Andrew."

"Ne demek."

"Harika bir hediye."

Çenesini kasıp ateşe bakarken başını salladı. "Evet."

Benny ayakkabılarına bakıp kaşlarını çattı. Annem ve babam birbirlerine endişeli bakışlar attı. Ricky ve Lisa da öyle.

Ancak bir sonraki hediye seçme sırası bana gelmişti. Ayağa kalkıp titrek bacaklarımla ağaca doğru ilerledim ve elime gelen ilk kutuyu aldım. Şükürler olsun ki sahibi Kennedy'ydi ve küçük kızın mutluluğu bir anlık da olsa dikkatimi dağıtmıştı.

Hediyeler açıldı. Herkes birbirini kucakladı. İçinde bulunduğum oda neşeli sesler, heyecan ve canlı renklerle dolup taşıyordu. Dalıp gitmemek için elimden geleni yaptım; olması gerektiği yerlerde gülümseyip biri bana soru sorduğunda cevap verdim. Gerektiği yerde –en azından öyle olduğunu sanıyordum– ooo ya da aaa gibi sesler çıkardım. Annemle babam bana yeni bir Apple Watch almıştı. Miles'sa devasa bir Snickers çikolata barı. Kurada

* Oyuncunun soyadı olan Walken'ın İngilizcede "yürümek" anlamına gelen "walk" kelimesiyle ses benzerliğinden yapılmış bir kelime oyunu. "Günüşiğında yürüyorum." –çn

adımın çıktığı esas kişi olan Aaron'ın hediyesi de şubat ayı için Lumineers konseri biletiydi. Her şeyi yeniden yaşıyor olsam da, birkaç dakikalığına heyecanım gerçekte.

Ancak hemen ardından annem çayını tazelemek için ayağa kalktığında önce açılan mutfak kapısını, sonrasındaysa zemine çarpan köpek patilerinin tıkırtılarıyla annemin üzgün sesini duydum. "Ah. Hayır. Ah, Miso," diye bağırdı annem. "Andrew?"

Bunu bilerek mi yaptı bilmiyordum ama Andrew'un gözleri doğruca benimkileri buldu. Sanırım ikimiz de neyin geleceğini biliyorduk ancak annem Andrew'un çirkin Noel kazağının yırtık pırtık kalıntılarıyla içeri geldiğinde bir anlığına kurtarıldığımı sandım.

Bana inanacaktı.

Ne var ki sorun tam da buydu. Gözlerinde ona söylediğim her şeye inandığını görebiliyordum ve bu bir şekilde çok daha kötüydü.

Andrew ayağa kalkıp kazağını annemin elinden aldı ve odadan çıktı.

yirmi beşinci bölüm

Park City'deki Azize Mary Katolik Kilisesi karla kaplı bir alanın ortasında yer alan, son derece çarpıcı taş ve ahşaptan yapılmış eski bir binaydı. Yaz aylarında yemyeşil uzun ağaçlarla çevrili kilise, yılın bu zamanında çıplak dallar ve karın ihtişamıyla süslenirdi.

Günün geri kalanında diğerleriyle daha çok zaman geçirmek ve sabahın ilerleyen saatlerinde kiliseyi dolduracak küçük çocukların kaosundan kaçınmak için annem, Miles, Lisa ve ben erken saatlerdeki Noel Ayini'ne gelmiştik.

Berkeley'deki kilisemizi sevsem de yılda bir iki kez Azize Mary'ye gelmek buraya derin bir nostaljik hava katıyordu. İçerisi göзалıcı bir sadelikle dekore edilmişti: hafif kemerli tavanlar, açık renkli çapraz ahşap kirişler ve gösterişsiz taş duvarlar. Pürüzsüz ahşap sıralar ve alanı aydınlık, havadar kılan uzun pencereler.

Ve maalesef ki bana korkunç bir Katolik olduğumu ve pazar günlerimi nasıl geçirirsem geçireyim muhtemelen doğruca cehenneme gideceğimi hatırlatan mihrap. Taş kemerin eşit şekilde kavisli pencereyi sarması, oturduğumuz yerden bakıldığında bir

vajinaya o kadar çok benziyordu ki ne Miles ne de ben bastırılmış kahkahalar atmadan oraya bakabiliyorduk.

Ne var ki bugün doğruca binanın vajinal kanalının karanlık derinliklerine baktığımı fark etmem tam beş dakikamı almıştı. Benim neyim vardı böyle?

Gözlerimi kucağımdaki ellerime çevirdim. Sol tarafımda annem, sağ tarafımdaysa Lisa oturuyordu. Kolları benimkilere değiyordu ve bu basit temas bile garip bir şekilde bana güven veriyordu. İkisi de annem gibiydi – biri beni doğurup büyütmüştü, diğeriye annemin kendine en yakın arkadaş olarak seçtiği insandı. Geçtiğimiz birkaç gün içinde iki oğluyla da yaşadığım duygusal fiyasko da göz önüne alındığında bugün Lisa’yla aramızın garip olacağını düşünmek işten bile değildi ancak ortada böyle bir şey yoktu.

Muhtemelen bunun nederi beni ailem dışındaki herkesten daha uzun süredir tanıyor olmasıydı. Bu sabah arabaya yürüdüğümüz sırada beni kenara çekip, “Ne olursa olsun, daima –*daima*– yanında olduğumu bilmeni istiyorum,” demişti. Uzun uzun dertleşmemiştik, yalnızca bana sarılıp hüznü, anlayış dolu bir gülümsemeyle bakmıştı ancak içimi daraltan gerginliğimi hafifletmek için duymaya ihtiyacım olan şey tam da buydu. Hayatımdaki yetişkinleri hayal kırıklığına uğratmak, iç huzurumun en büyük düşmanıydı.

Aramızda en dindar olan annemdi ancak her birimizin kiliseyle kendimize özgü bir ilişkisi vardı. Benimkisi daha çok duygusal anlamda huzurla ilgiliydi: Şarkılara, topluluğa, kilisenin nefes kesici mimarisine (vajina hariç) bayılıyordum. Ayinlerin sürekliliğini seviyordum. Annem bizi inandığı her şeye inanmaya veya kilisenin istediği her şeyi yapmaya hiç zorlamamıştı –ne de olsa babamın dinle ilgili her şeye karşı büyük bir umursamazlığı vardı– ve İncil’i yalnızca bir kurgu ürünü olarak gördüğümü fark ettiğimden bu iyi bir şeydi. Yalnızca kiliseye gelip ayinleri saygıyla dinlememizi, iyi ve kibar olmaya çalışmamızı ve cömert bir hayat sürmemizi isterdi.

Ancak *şimdiki* durumuma bakınca bu, dünyada benden çok daha büyük başka bir gücün olduğuna dair gerçek ve reddedilemez bir kanıtla kiliseye ilk gelişimdi. Hâlâ bu gücün tam olarak ne olduğundan emin değildim ama sanırım bu dünyada aklımın alabildiğinden çok daha büyük şeyler olduğunu kabul etmekten başka çarem yoktu. Artık evrenin insanlara rasgele iyilikler sunduğuna ve onlarla ne yapacağımıza bizim karar vermemiz gerektiğine inanıyordum.

Bu geçtiğimiz haftayı geride bırakıp mutluluğu –ister Andrew’la ister hayatımın başka bir alanında– bulmak bana düşüyordu.

Rahip, Luka İncili hakkında sakın sakın vaazını verirken gözlerimi kapayıp tüm sesleri ve görüntüleri bulanıklaştırmaya çalıştım. Bu sessiz ânu dolu dolu yaşamaya, annemin yanı başımdaki sıcaklığını ve sırtımı yasladığım sıranın sertliğini zihnime kazımaya çabaladım. İçimden daha fazlasını –Andrew’un beni affetmesini ya da her gün gitmeyi dört gözle beklediğim bir iş-dilememek için elimden geleni yapıyordum. Karar verme yeteneğime güvenmeyip hayatın bana getirdiklerine sessizce boyun eğerek yıllarımı harcamıştım. Pasif olmayı bırakıp içgüdülerimin peşinden koşmaya başladığım anda her şeyin yerli yerine oturması bir tesadüf olamazdı. Bunun –kendime güvenmenin– beni mutlu ettiğini biliyordum. Ne büyük hediye ama. Mutluluğu bulmuştum.

Artık tek yapmam gereken bu hisse yeniden kavuşmanın bir yolunu bulmaktı.

Annem kulağıma doğru eğildi. “İyi misin?”

Bizi susmamız için azarlamak dışında ayinler sırasında hiç konuşmazdı – özellikle de Noel Ayini’nde. Ama çocuklarının bir şeyle tek başına mücadele etmesine izin vermektense kendi kolunu kesmeyi tercih ederdi.

“Sadece düşünüyorum,” diye fısıldadım. “Benimle gurur duymanı istiyorum. Kendimle gurur duymak istiyorum.”

“Ben seninle hep gurur duyuyorum.” Elimi tuttu. “Sana gü-

veniyorum. Beklentilerini karşılayan gereken tek kişi kendin-
sin." Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. "Seni
mutlu eden şeyi bulmanı istiyorum."

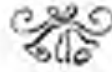
Oturuşunu dikleştirip doğruca önüne baktı, az önceki sözle-
rinin kalbimi nasıl ısıttığından haberi yoktu. Haklıydı. Üzerine
çalışmam gereken çok şey vardı ama sanki yeni bir kaya ânu ya-
şıyormuşum gibi hissediyordum, parçaların yerine oturmasını
izliyormuşum gibi.

Beklentilerini karşılayan gereken tek kişi kendinsin.

Önemi olmadığını ve kimsenin hiçbir şey hatırlamayacağını
düşündüğümde en sonunda kendim gibi yaşamaya başlamış-
tım. İşimden istifa etmişim. Hislerim hakkında dürüst davran-
mıştım. Korkmadan istediğim şeyin peşinden koşmuştum.

Ayaklarımın altında zemini, sırtımın arkasında ahşap sırayı
hissediyordum.

İçeriye dolduran taze, temiz havanın; etrafımdaki yüzlerce
insanın uğultularının ve titreşimlerinin farkındaydım. Annemin
dileğimi bana yeniden hatırlatmasıyla kafamda bir fikir belir-
mişti.

Kulübeye giden garaj yoluna girdiğimizde Miles omzuyla be-
nimkine vurdu. "İyi misin?"

Verandadaki o sabahtan beri ilk kez gerçek anlamda konuşı-
yorduk ve on yedi yaşındaki erkek kardeşimin sıkıcı, akli başın-
da ablasına ne olduğu konusunda kafasının çok karışık olduğu-
na emindim.

"İyiyim." Ağır bir nefes verdim. "Garip bir hafta geçirdim."

"Öyle görünüyor."

Verandaya çıkan basamakların birkaç adım ötesinde durup
kulübeye baktım. Annem manidar bir tavırla bana hafifçe başı-
nı salladı ve botlarını verandaya vurup merdivenlerden çıkarak
Lisa'yı takip etti ve sıcak eve girdi. Her şeyi yoluna sokma pla-
nının bir kısmı için harekete geçtiğimi biliyor olsam da dehşet

arkasında buz gibi bir iz bırakarak boğazımdan mideme indi. Bugün buradaki son tam günümüzdü.

Miles parlak ayakkabılarını eve giden patıkaya sürttü. Annem en iyi kilise pantolonunun paçalarından süzülen sulu çamur ve tuzdan hiç memnun olmayacaktı ama ben de henüz içeri girmeye hazır değildim. Kardeşim dışarıda oylanmak istiyorsa öyle olsun.

“Theo geçen gün senin üzerine o kadar çok gittiği için pişman olduğunu söyledi,” dedi Miles.

Ah.

Sözleri karşısında dikkatim kulübeden kardeşime kaydı. Miles’in boyu babamı çoktan geçmişti. Onu sonsuza dek çocuk görmek çok kolaydı ama yalnızca birkaç ay içinde üniversiteye gitmek için evden taşınacaktı. Hayata atılacak ve iyi olacaktı.

Karla kaplı bahçeden yansıyan güneş karşısında gözlerimi kısıtım. “Bunu Theo mu söyledi?”

Başıyla onayladı. “Dün gece. Ortada pek bir şey yokken. Aranızda ne geçti?”

“Bu, Theo’yla benim aramda.”

Bakışlarını benden öteye dikip ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

“Kafana takılan başka ne var, canım?” diye sordum.

“Ricky ve Lisa’nın kulübeyi satacağı doğru mu?”

Duraksadım, bunu kendi ağızlarından duyana kadar konu hakkında ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. “Sanırım. Söylentilere göre öyleymiş. Sen kimden duydun?”

“Babam bir şeyler söyledi.” Kaşlarını çatarak kulübeye baktı. “Yazık. Keşke annem ya da babam alsa.”

Zihnimde bir gıcırtı yankılandı, sanki bir hazine sandığı yavaşça aralanıyordu. Kardeşimi bir kez daha öpüp aynı gün içindeki ikinci harika fikrimi hayata geçirmek için merdivenleri koşarak çıktım.

“Benito Mussolini,” dedim mutlu bir sükûnet içindeki oturma odasına girerken. “Seni burada görmek ne güzel.”

Köşedeki yılbaşı ağacı bir mücevher vitrini gibi parıltıyor, yakınlardaki şömineden çıtırtı sesleri yükseliyordu. Üst katta, içi hediye dolu çoraplarında buldukları şekerle muhtemelen hâlâ enerji patlaması yaşayan pijamalı ikizlerin etrafta koşuşturduğunu duyabiliyordum.

“Ah.” Benny başını okuduğu kitaptan kaldırdı ve kaldığı yeri kaybetmemek için başparmağını sayfaya sıkıştırdı. “Hiç beklemediğim kadar neşeli bir karşılama bu.”

“İçim hiç beklemediğim bir neşeyle dolu. Ne de olsa Noel’deyiz.” Koridoru işaret ettim. “Benimle konuşmak ister misin?”

Ayağa kalkıp beni takip etti ve önce üst kata sonra da tavan arasına çıkan merdivenleri çıktık. Theo’yu geçtiğimiz hiçbir yerde görmemiştim, Andrew’sa muhtemelen kayıkhanede gitarını çalıp yaptığı her şeyden pişmanlık duymakla meşguldü. Ancak böylesi daha iyiydi: O etrafta olsaydı bu konuşmayı yapamazdım.

Çıtır çıtır yanan ateşle ısınan oturma odasına kıyasla yukarısı soğuktu, Benny omuzlarıma sarmam için yataktan bir battaniye aldı ve yeşil kaşmir kazağını üzerine geçirdi. Kaşmir bir şeyler almaya yetecek parasını, üzerinden hiç çıkarmadığı kazaktan hiçbir farkı olmayan başka bir kazak almak için kullanmak – bu tam da Benny’nin yapacağı bir şeydi.

Pencerenin yanındaki çürük sandalyeye oturduğumda daha sağlam bir yere –tahta bir tabureye– geçmemi işaret etti ve saçlarını yüzünden çekti. “Nasılsın, Erişte?”

“Büyük resme bakacak olursak, harikayım. İşsizim ama sağlıklıym yerinde ve sizi övmek istemem ama çevrem harika insanlarla dolu.” Küçük tavan penceresinin dışındaki bir dala konan kuşu izlerken duraksadım. “Ama aşk konularına değinecek olursam, ah... nasıl desem ki? Bombok.”

Sözlerimin altında yatan hüznü gerçeğe rağmen güldü. “Beraberken her şey güzel miydi bari?”

“Andrew Polley Hollis’le göz açıp kapayana kadar başlayıp biten aşk hayatım mı? Evet, Benny, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

Benny’nin gülümsemesi soldu, dudaklarının kenarları aşağı sarktı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan bir somurtuşa dönüştü. Yıllarca Andrew için umutsuzca hayıflanmalarımı dinlemişti. Dokuzuncu sınıftan önceki yaz, Benny beni Park City Mountain’dan aldığımız fişe Andrew’la ikimizin adını yazarken yakalamıştı ve bundan o kadar çok utanmıştım ki kâğıt parçasını Lisa’nın kokulu mumlarından birinde yakmaya çalışmıştım. Bu çabam yastık kılıflarından birini ateşe vermemle sonuçlanmıştı. Benny ailemin beni almaya zorladığı dört saatlik çevrimiçi yangın güvenliği dersinin tamamı boyunca yanımda oturmuştu, böylece bütün günü yalnız geçirmek zorunda kalmamıştım.

On dokuz yaşındayken, bulaşık makinesini boşaltmam gerekirken mutfak masasında gitarıyla oynayan Andrew’u izlediğim için alnımı yardığında içeri koşan ilk kişi Benny olmuştu. Önüme bakmadan doğrulup kafamı açık bir dolap kapağına geçir-miştim. Bunun gibi hikâyelerin sayısı muhtemelen yüzü aşıyor-du ve Benny neredeyse hepsine tanık olmuştu.

“Senin için üzülüyorum,” dedi Benny.

“Ben de kendime üzülüyorum,” dedim ve boğazımdaki kas-katı keder yumrusunu bir yutkunmayla bastırarak devam ettim, “ama sanırım bu olaydan alınması gereken iyi bir ders var: Ha-talarını geri alamazsın. Durumu düzeltmenin bir yolunu bulmak zorundasın.”

“Burada bunu mu yapıyoruz?”

“Aslına bakarsan,” dedim, ellerimi dizlerimin arasına sıkış-tırıp, “evet. Ama seni Andrew sorununa beyin fırtınası yapalım diye çağırmadım.”

Kaşları çatıldı ve otunu çıkarmak çantasına uzandı. “Konu ne?”

“Lokantada Spotify’a dair bir şeyler söylemiştin.”

Çakmağını yakarken başını salladı. Çıkan kıvılcım, retinam-

da yavaş yavaş sönen parıltılar bıraktı. Otundan derin bir nefes çekti ve aramızda bir bulut oluşturmamak için dumanı yana üfledikten sonra arkasına yaslandı. “Öyle bir şey söylemiştim, değil mi?”

“Bunun tam anlamıyla hayatına burnumu sokmak olduğunun farkındayım ama bozukluğun olmadığı için kahveme yüz dolar ödeyebileceğini duymak çok şaşırtıcıydı.”

“Evet,” dedi gözleri omzumun hemen arkasındaki bir şeye odaklanmışken başını sallayarak, “şaşırtıcı oldu. İyi anlamda.”

“Ne zaman?..” diye söze başladım ve hemen ardından sözlerimi beceriksizce toparlamaya çalıştım. “Demek istediğim, hiç bahsetmedin.”

“Aslına bakarsan sizden bir şey saklamaya çalışmıyordum; genellikle tatilimize paradan bahsederek gölge düşürmeyiz,” dedi bana sırtarak. “Ama doğruyu söylemek gerekirse, hisselerimin bir kısmını daha yeni sattım. Beni biliyorsun.” Yırtık kotunu işaret etti. “Böyle şeyler pek umurumda değil. Kıyafetleri parçalanana kadar giymeyi tercih ederim. O kadar parayla ne yapacağıma dair gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Şimdi bana tavsiye veren bir adamım var. İyi biri. Akıllı. Güvenir olduğunu düşünüyorum.”

“Eh,” dedim, midem konuyu açmaya çalışırken bile gerginlikle kasılıyordu. “Bunu söyleyerek korkunç bir arkadaşlık klişesi olacağımdan endişeleniyorum ama bir şey yapmama yardım etmen konusunda konuşabilir miyiz diye merak ediyordum.”

Benny’nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sanırım konunun ne olduğunu biliyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Konu neymiş?”

Çenesini kaldırıp beni işaret etti. “Devam et.”

Omuzlarım pişmanlık beklentisiyle yavaş yavaş boynuma doğru çıkıyordu ama aniden ağzımdaki baklayı çıkardım: “Kulübeyi satın almam için bana borç verebilirsin diye düşünüyordum.” İfadesi değişti. Onu şaşırttığım gün gibi ortadaydı, o yüzden aceleyle devam ettim, “Kaporayı muhtemelen karşıla-

yabilirim – birikmiş param var. Yeni işimi bulduğumda da ev kredisini öderim. Annemle yaşıyorum, pek bir masrafım olduğu söylenemez. Yeni işimi nispeten hızlı bulacağımdan eminim ve yalnızca ortak imzacı olacaksın, yemin ederim.”

Kaşları hâlâ çatıktı, utançtan yerin dibine girecek gibi hissetmeme rağmen ısrar etmeyi sürdürdüm. “Kira ödemededen burada yaşayıp canın ne isterse yapabilirsin. Gitarını çal. Aylaklık et. Krediyi ben öderim ve param biriktikçe belki daha büyük şeylerin masrafını da karşılarım. Bir yatırım olur. Ayrıca bunun ev için ne kadar istediklerine bağlı olduğunun da farkındayım – tamam, birçok şeye bağlı olduğunun...” Nihayet duraksayıp soluklandım. “Sadece bu yeri kaybetmek istemiyorum.”

“Ben de bu kulübeyi kaybedelim istemiyorum.” Sessiz geçen birkaç saniye boyunca beni inceledi. “Evin sahibi olmak senin için önemli mi?”

Başımı iki yana salladım. “Ev sahibi olmanın –*özellikle* de başka bir eyalette yaşayıp eski bir evin sahibi olmanın– kolay olmadığını biliyorum. Ama burada yaşarsan belki her şey daha kolay olur? Bilmiyorum. Bunun kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ve dürüst olmam gerekirse yarım saat öncesine kadar böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Konu kulübenin sahibi olmaktan ziyade hepimizin bir araya gelebileceğimiz bu yerin bizde kalmasıyla ilgili. En nihayetinde, bunun düzeltmek için geri gönderildiğim şeylerden biri olduğu sonucuna vardım.”

Beni anlıyormuş gibi başını salladı. “Anlıyorum.”

“Bir düşün,” dedim ve hiç vakit kaybetmeden devam ettim, “Ya da düşünme. Bilmiyorum, seni aşağılıyor muyum ya da...”

“Biraz bile değil.”

“...ya da bu insanların genellikle yaptığı bir şey mi?” Özür dilercesine yüzümü buruşturdum. “Birden kendimi çok saf hissettim.”

“Üzgünüm,” dedi ve gülümseyip öne eğilerek ellerimi tuttu. “Beni aşağılamadın ve söylediklerin kulağa hiç de saf birinin ağzından çıkıyormuş gibi gelmiyor, hayatım. Bocalamanı izlemi-

yordum; yalnızca amacını ve elinden hiç hesaba katmadığım bir şeyi alıp almadığımı anlamaya çalışıyordum.”

“Elimden almak mı?” Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

“Bu evin sahibi olma fırsatını. Ricky ve Lisa’ya çoktan bir teklif sundum.”

Ağzım açıldı ancak dudaklarımdan dökülen tek şey zombileri andıran bir hırıltıdan ibaretti. En sonunda kelimeleri bir araya getirebildim, “Kulübe için bir teklif mi?”

Ellerimi sıktı. “Bu haftayı ilk yaşayışında, Ricky ve Lisa’nın evi satacağını son güne kadar bilmiyordun. Kim biliyordu ki? Belki sonradan devreye girer ve bir teklifte bulunurdum ama kendimi tanıyorum. Büyük şeylerin altına elimi koymaktan çekinirim. Belki hepiniz gibi üzülür ve bir süreliğine evi almayı düşünürdüm ama eminim Portland’a dönene kadar kendimi bundan vazgeçirirdim. Ancak sen bunu bana ilk gün söyledin. Yani,” dedi yeniden gülümseyerek, “tüm haftayı burada, kulübeyi ne kadar sevdiğimi ve bir daha asla sizinle burada olmayacağımı hayal etmeye çalışarak geçirdim. Beni bekleyen şeyi önceden bilmek bu fikre alışmama ve o büyük adımı atmamda bana yardımcı oldu. Ayrıca Ricky’nin ağzını yoklama fırsatı da verdi.” Gülümsemesi sinsî bir hâl aldı. “Açık açık değil elbette. Yalnızca öylesine sorulmuş birkaç soru.”

“Özür dilerim.” Ellerimi uzattım, içime sığmayan mutluluğumu henüz serbest bırakmak istemiyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Kulübeyi alacağım demek istiyorum.”

Oturduğum yerden hızla kalkıp Benny’ye sarıldım. Sandalyesi gıcırdayıp kırıldı; tozlar içinde yuvarlanarak ahşap zemine düştük.

“Bu senin için sorun değil sanırım?” Benny’nin altımdaki bedeninden bir kahkaha yükseldi.

Bir sonraki sohbetimin az önce Benny'yle olan konuşmamızın mükemmelliğine erişemeyeceğinden emindim ama Theo beni bodruma inerken gördüğünde hemen gitmek için ayaklanmadığında içim rahatladı.

Hatta bana gülümsemişti bile.

Üzerine en az bir beden küçükmüş gibi görünen Kaptan Amerika'lı yılbaşı kazağını giymiş, avucunda tuttuğu kahve fincanıyla küçük masada oturuyordu. "Ben de seni arıyordum."

"Beni arayan birileri varmış demek," dedim gülüp masaya otururken. "Evdeki çoğu kişi beni gördüğünde yolunu değiştiriyormuş gibi görünüyor."

"Ah, o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Şaka yapıyorum. Beklendiği gibi, herkes zihinsel enkazım karşısında inanılmaz derecede sabırlıydı."

"Ben hariç."

Sözlerine kahkaha attım, hiç beklemediğim kadar yüksek bir sesle. "Sen hariç."

"Bak," dedi. "Dün pisliğin teki gibi davrandım. Özür dilerim. Beni biliyorsun – bazen düşüncelerimi sakinleştirmem için vakte ihtiyaç duyuyorum."

Bunu söyleyene kadar aramızdaki soğukluğun beni ne kadar üzdüğünü fark etmemiştim ve gözyaşlarım bir dalga gibi boğazımdan yukarı tırmandı. Tabii ki bunu biliyordum. Zor sinirlendiğini ve daha da zor sakinleştiğini en başından beri biliyordum. Öyleyse ilk seferde aramızda geçenlerden sonra neden tavırlarını sineye çekmemiştim? Şimdi dönüp baktığımda, öpüşmemizden sonraki sabah kendi utancından kurtulmak için yalnız kalması gerektiğini görebiliyordum. Bunca zamandır, tam olarak başından beri bildiğim kişi gibi davrandığı için ona kızgındım.

Ancak yaşlar ben onları durdurma fırsatı bulamadan yanaklarımdan süzölmeye başladı. Theo hiç vakit kaybetmeden ayağa fırlayıp masanın etrafından aceleyle dolaşarak bana sarılmak için diz çöktü. Tepkim karşısında şaşkına döndüğüne emindim

ama bu özrü –Theo’nun bu gerçeklikteki versiyonunun yapmadığı bir şey için olan bu sözü– duymaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezdi. Bu, rüyada kötü davrandığı için birine kızmaktan farksızdı; günlerce aramıza mesafe koyma ihtiyacı duymam Theo’nun suçu değildi.

Sorusu omzumda hafif bir titremeydi. “Neler olduğunu bana anlatacak mısın?”

Her şeyi yeniden anlatma fikri bile tuğladan bir duvara son sürat koşmak gibi geliyordu. Bunun hiçbir faydası olmayacağını da biliyordum: Theo benim Andrew’la olmam fikrimi kabul etmekte bile zorlanıyorsa, gerçekliğin farklı bir versiyonunda neler olduğu duyması ihtiyacı olan son şeydi. Olan biteni ona anlatmak daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı, Theo’yu da iyi hissettirmeyecekti ve Andrew’la aramda geçenlere hiçbir yardımcı dokunmayacaktı.

“Bu kısmın tamamını es geçmemizin bir sakıncası olur mu?” diye sordum. “Bu durumu arkamda bırakmanın en iyisi olduğunu fark etmeye başladım.”

Geri çekilip çenesini kaldırarak beni tatlı tatlı inceledi. “Öyle olsun. Seni rahat bırakacağım. Ama eğer fikrini değiştirirsen, sana kötü tavsiyeler vermek için her zaman burada olduğumu biliyorsun.”

Güldüm. “Teşekkürler.”

Dalgın dalgın geçen uzun bir sessizliğin ardından sordu, “Yani bunca zamandır abimden mi hoşlanıyordun?”

Başımı salladım. “On üç yaşımızdan beri.”

Alçak sesli, anlayış dolu bir ıslık çaldı. “Bu çok uzun bir süre, Mae. Vay canına.”

“Sana Andrew’a deli divane âşık olmamanın nasıl bir duygu olduğunu bilmediğimi itiraf etsem garip kaçarmı?”

“Hiç de garip kaçmaz,” dedi. “Bu konuyu benimle konuşmanın hiçbir sakıncası yok, biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Aranızdakileri mahvettim mi?”

Güldüm. "Endişelenme. Bunu tamamen kendi başıma yaptım."

"Düzeltebileceğini düşünüyor musun peki?"

Dudağımı ısırdım. "Şansımı deneyeceğim."

Theo diz çöktüğü yerden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu. "Aranızda ne geçtiğini tam olarak bilmiyorum ama Andrew fazlasıyla içine kapanıktır. Bu yüzden olup bitenler konusunda hemen bu kadar açık davranması çok çılgıncaydı." Başparmağının tırnağıyla masanın üzerindeki bir çiziciyi takip etti. "Sanırım dün tepki verdiğim şey de buydu. Aranızdaki yakınlık. Aranızdaki şeyi uzun süredir sakladığınızı düşünmeme neden oldu."

İçi boş bir kahkaha attım. "Hayır."

"Aradığı şeyi *bulmuş* gibi davranıyordu, anlatabiliyor muyum? Bir faydası olur mu bilmiyorum ama bence ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsan, bu, pes etmeden önce biraz daha savaşılmaya değer."

Telefonumdaki saate baktım ve büyük jestimi hayata geçireceksem bir an önce işe koyulmanın en iyisi olacağını fark ettim.

"Kendi kolumu kesip atmak kardeşini unutmaktan daha kolay olurdu, yani pes etmeye hiç niyetim yok." Ayağa kalktım ve eğilip Theo'nun yanağına bir öpücük kondurdum. "Aklımda birkaç plan var. Bana şans dile."

yirmi altıncı bölüm

Bayramın ilk versiyonunda Andrew, Noel Günü'nü kayıkhanede tek başına geçirmemişti. Bu saatlerde – akşam beşe gelirken– Zachary ve Kennedy'yle birlikte mutfağa metalik süsler ve pelür kâğıdından çobanpüskülleri ni asıp Muppet sesiyle Noel şarkıları söyleyerek ikizleri kahkaha krizine sokuyordu.

Ancak bu sefer mutfaktan çıt çıkmıyordu. Hediyeler açılmış ve paket kâğıtları geri dönüşüm kutusuna tıktırılmıştı. Ortada ne bir süs ne masada küçük bir makas ne de yere saçılmış kırpık kâğıtlar vardı. Bir saat içinde dünden kalan yemekleri yiyecektik ancak şimdilik herkes boş vaktini biraz kestirerek, bir şeyler okuyarak veya şöminenin yanında kokteylini yudumlayarak geçiriyor, birlikte geçirdiğimiz son saatlerin tadını çıkıyordu. Benim haricimde herkes: Ben Benny'nin tavan arasındaki odasında işe koyulmuştum bile.

Daha sonra, annemin hazırlamama yardım ettiği paketi alıp taze karı aşarak Andrew'un küçük Yalnızlık Kalesi'ne doğru ilerledim, kalbim ağzımda atıyordu.

Kapıyı çaldığımda cevap vermedi, böylece yaklaşık iki dakika boyunca kapının önünde boş boş dururken –ne yapacağıma karar vermeye çalışıp beni görmezden geldiği için panikleyerek isterimin kaynama noktasına ulaşmasına izin verirken– belki de kapıyı daha şiddetli çalmam gerektiği aklıma geldi.

“Gel,” diye seslendi bu sefer Andrew. “Kilitli değil.”

Kapıyı açıp içeri girdim.

Andrew çantasını hazırlamış, uyku tulumlarını yuvarlayıp en uzaktaki duvara yaslamıştı bile. Boş karyolada bir bacağını kıvrıp diğerinin altına sıkıştırarak oturmuş, gitarıyla oynuyordu.

Niyetim önceden hazırladığım küçük konuşmaya başlamak ama çoktan hazırladığı çantası beni hazırlıksız yakalamıştı. Veda etmeyi planladığından bile emin değildim. “Denver’a bu gece mi döneceksin?”

“Evet.” Başını kaldırıp gülümsemeye çalıştı. Aramızdaki onca gerginliğe rağmen kaba davranmak Andrew’un fıtratında yoktu. “Akşam yemeğinden sonra.”

Bocaladım, konuşmamızı devam ettirecek bir şey düşünemiyordum. “Benny’nin kulübe hakkındaki planını duydun mu?” Bu yere duyduğum kurtarıcı kompleksi hakkında söylediklerini hatırlayıp içimden kendime bir küfür savurdum.

“Babam dün gecenin sonuna doğru bir şeyler söyledi.” Sesi alışılmadık derecede alçaktı. “Güzel haber.”

“Evet.” Elim kolum bağlanmıştı; başka ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

“Sana hediye getirdim,” dedim ve beni odanın ucundan izleyen Andrew’un kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

“Mae, bana bir şey vermek zorunda değilsin.”

“Bu, Noel hediyesi değil,” diye açıkladım ve önceden hazırladığım konuşmamı takip etmeye karar verdim. “Bak, Andrew, bana kızgın olduğunu bili–”

“Sana kızgın değilim,” dedi nazik bir sesle. “Kendime kızgıyım.” Başını iki yana salladı ve düşünürken dalgın dalgın gi-

tarını tıngırdattı. “Genellikle kendimi olaylara böyle hızlı kap-
tırmam ve neden bu şekilde davrandığımı kendime kanıtlamış
oldum.”

Sormadan edemedim, “Neden?”

Sanki söyleyeceği şeylerin canımı yakacağını biliyormuş gibi
acı dolu gözlerle bana baktı. “Çünkü birini tanımak için tüm ha-
yatını harcasan da onun hakkında yanılabilirsin.”

Vay canına. Suratıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ama
yanılıyordu: Hayatımızı birbirimizi tanıyarak geçirmiştik, evet
ama onun yanındayken daha önce hiç olmadığım kadar ken-
dimdim.

“Benim hakkımda yanılmıyordun.” Odanın içine bir adım
daha attım ama aramızdaki mesafeyi koruyordum. “Belki yola
çıkarak çıkmaz bir engelle karşılaştık ama benim hakkımda yanıl-
mıyordun. Yaşadığımız şey çok güzeldi, Andrew. Eğer bu kadar
güzel olmasıydı şu an böyle üzgün olmazdın.”

Bir süre daha gözlerime baktı ve sonra gitarına dönüp sessiz-
ce çalmaya devam etti.

“Birkaç yıl önce,” dedim, “anneme babamla ilk nasıl tanıştık-
larını sormuştum ve kısaca yurttan tanışıp çıkmaya başladıklarını,
o andan itibaren de bir alışkanlık gibi birlikte olmaya devam et-
tiklerini söylemişti.”

Bir şey söylemese de beni dinlediğini biliyordum. Gitarını ça-
lıyor olsa da dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

“Anneme, ‘Öylece anladın mı yani?’ diye sorduğumda kade-
rin onları nasıl bir araya getirdiğini açıklamak ya da biraz olsun
romantik bir şeyler söylemek yerine, ‘Sanırım? Kibar biriydi ve
beni resim yapmaya teşvik eden ilk insandı,’ diye cevap ver-
mişti. Boşandıklarını ve şimdi geriye dönüp baktıklarında her
şeyin farklı göründüğünü biliyorum ama *benimle* –evliliklerinin
meyvesiyle– konuşmasına rağmen, nasıl âşık olduklarından ya
da kendini başka biriyle nasıl hayal bile edemediğinden hiç söz
etmedi. Öylece *oluvermişlerdi*.”

Bir tepki vermesini bekliyordum ama o gitarını çalmaya de-

vam etti. İçeriye çöken sessizlikte, dalgın dalgın çaldığı şarkının sözleri bir sıcak hava patlaması gibi suratıma çarptı.

Tarihe dair pek bir şey bilmiyorum...

Ve eğer bu seninle olursa...

Hareketleri o kadar dalgındı ki çaldığı şeyin farkında olup olmadığını anlayamadım.

“Yani, tabii,” diye devam ettim, “aldığım cevaptan zerre kadar tatmin olmamıştım.” Duraksadım. “Hiçbirimiz anne babamızı sevişirken hayal etmek istemesek de en azından aralarında bir kıvılcım, bir tutku olsun ya da bunun kaderlerinde olan bir şey olduğunu düşünmek istiyoruz.”

“Evet.” Boğazını temizleyip gitarın akortlarıyla biraz daha oynadı.

“Bunun –bizim– yüzümüze patladığının farkındayım,” dedim, “ama öyle bile olsa, güzel bir hikâyemiz olmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunu ne kadar uzun süredir istediğimi tahmin bile edemezsin ve en sonunda hislerimi öğrendiğinde sanki... senin de kafandaki eksik parça tamamlanmış gibiydi.” Duraksadım, doğru sözcükleri arıyordum. “Aramızdaki şey gerçekten çok romantikti.”

Elleri bocaladı ancak göz açıp kapayana kadar parmaklarını gitarın perdesine yerleştirip kaldığı yerden devam etti.

“Yalnızca teoride değil, gerçekte de romantikti. Seninle geçirdiğim her saniye mükemmeldi.” Ağırılığımı huzursuzca bir ayağımdan diğerine geçirdim. “Ağacımızı seçmek, saçlarındaki kartaneleri, kızakla kaymamız, dolap... burada geçirdiğimiz gece. Tüm bu anları dileğim sayesinde yaşadım. Bir dilek sayesinde! Dileklerin gerçek olduğuna kim inanırdı ki? Dünya hiç de düşündüğüm gibi bir yer değilmiş –demek istediğim gerçek anlamda *büyük* şeyler oluyor– ama inanmakta en güçlük çektiğim şey bu bile değildi. Tüm bunların en inanılmaz yanı, *seninle* birlikte olmamdı. Hayallerimdeki insanla.”

Andrew gözlerini kapatıp başını arkaya eğerek duvara yaslandı ve gitarını karyolada hemen yanına bıraktı. Yorgun gö-

rünüyordu ve uzun, derin bir nefes aldı. Beni duymazdan gelmediğini anlayabiliyordum. Ayrıca beni öylece dinlemekle de kalmıyor, her bir kelimemi özömsüyordu. Tavrı devam etmek için bana güç verdi.

“Ve yalnızca bunu dilemekle kalmadım, bunun için uğraştım da. Yaşadıklarına ya da Theo’yla işleri nasıl mahvettiğime dair sana tek kelime bile etmeyebilirdim.” Başımı dik tuttum. “Ama bunları sana söylediğim için kendimle gurur duyuyorum. Daha iyi açıklamış olmayı diler miydim? Evet. Ama aramızdaki bu şeye dürüst olarak başlamak istediğim için sana gerçeği söyledim.

“Hislerim hakkında yalan söylemedim,” dedim. “Hatalarım konusunda da öyle. Bu hafta yaşadığım en iyi anlarımda olduğu kadar en kötülerinde de dürüst oldum.” Sakinleştirici bir nefes aldım çünkü boğazım düğümlenmeye başlıyordu. “Eğer mümkün yapmış bir şey varsa, o da başından beri birbirimizle konuşmamız ve birbirimize karşı şeffaf ve dürüst olmamızdı. Hiç vakit kaybetmeden *konaştuk*. Bu koca dünyada yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğim başka birini daha düşünemiyorum.”

Son söylediğimin ona dokunduğunu görebiliyordum. Çenesi kasıldı, yutkunurken âdemelması belirginleşti.

“Başkasına asla söyleyemeyeceğin şeyleri birine çekinmeden sesli dile getirmek özel bir şey,” dedim. “Birinin tüm çıplaklığıyla seni görmesine izin vermek. Bu yüzden aramızdakiler böyle sona erdiği için üzgünüm ve sana olan hislerimin yoğunluğu normal şartlarda yapacağından daha hızlı hareket etmene neden olduysa özür dilerim. Ama aşkın ne olduğunu bildiğim andan beri sana âşıktım ve bunu geri almak için elimden hiçbir şey gelmez. Bunu geri almayı asla istemem. Seni sevmek, aşkın onlarca yıl sürebileceğine dair ihtiyaç duyduğum tek kanıt. Belki de bir ömür, kim bilir?” Boğazımı temizleyip çok düşünmeden konuşmaya devam ettim, “Ama umarım seni unutabilirim yoksa bu hem bizim için hem de müstakbel karın için korkunç olur.”

Garip bir *ha-ha* sesi çıkararak güldüm ama içeriye bir ölüm

sessizliği çökmüştü... ta ki ben fazlasıyla yüksek bir sesle yutkunanana kadar. Yerin yarılıp beni içine almasını istiyordum.

Ama şimdi durma zamanı değildi. Ani bir cesaret patlamasıyla, üzerine mat kırmızı fiyonk bağlı, kalın ve parlak yeşil bir hediye paketine sarılı hediyeı ona vermek için aramızdaki mesafeyi kapattım. İçindekini yapmayı bitirdikten sonra annem hediyeı benim için paketlemiş, gözlerinde biriken yaşlarla avucumun içine bir öpücük kondurup bana vermişti.

"Sana bunu vermek istiyordum," dedim. "Adı *Mutluluk*."

Sonunda başını yasladığı duvardan kaldırıp gözlerini açtı ama bana bakmıyordu. Elimdeki paketi ihtiyatla inceledi. "Bune?"

"Aç da gör."

Gözleri şaşkınlıkla benimkileri bulduğunda devam ettim, "Bir Maelyn Jones eseri. Elise Jones'un elinden çıkmış bir çerçeveyle. Bugün hazırladık."

Tereddütle –büyük bir saygıyla– hediyeı elimden aldı. Neredeyse tenimin her bir noktasına dokunmuş parmak uçlarıyla ipek kurdeleyi kolayca çekip çıkardı. Kalın kâğıdın yırtılma sesleri odayı doldurdu. Hediyeı bir kutuya koymamış, olduğu gibi paketlemiştik; kâğıt üzerine karakalemle yapılmış ve çerçevelenmiş bir çizimdi.

Bir anlığına, annemin canlı renklerle boyayıp tüm sevgisini katarak titrek kavakla süslediği bu basit ahşap çerçeveyi nereden bulduğunu merak ettim –Lisa evde yer açmak için eski ve önemsiz gördüğu bir şeyi mi vermişti yoksa Benny annemin tavan arasının altını üstüne getirmesine yardım mı etmişti– ama Andrew derin bir nefes alıp hemen ardından geri vererek bir şişme bebeğe dönüştüğünde bunun üzerine düşünecek zamanım pek olmadı. Andrew tüm tatlılığıyla donakalmıştı.

Çizimimdeki figür en az seksen yaşında olsa da Andrew olduğu ortadaydı. Sıcak ve kibar gözlerini, saçlarının söz dinlemez vahşiliğini, dudaklarının muzip kıvrımını yakalamak için çok uğraşmıştım. Hemen yanında duran kadınsa bariz bir şekilde

bendim. Elmacıkkemiklerimi ilerleyen yaşım la yumuşatmaya, altdudağımın yuvarlak şişkinliğini ve gülümseyen gözlerimin derinliğini yakalamaya çalışmışım.

Kulübenin verandasındaki salıncakta parmaklarımız birbirine geçmiş şekilde yan yana oturuyorduk. Kucağım da duran sol elim sade bir alyansla süslenmişti. Andrew muhtemelen beni güldürecek bir şey söylemişti; ağzım açılmış, başım neşeyle geriye düşmüşken onun gözleri mutlu, kendini beğenmiş bir gururla parlıyordu. Kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyor, yakınlarda bu ânı yakalayacak birinin olabileceği ihtimalinin bile farkında değ ilmiş gibi görünüyorduk.

Kim bilir birlikte geçirdiğimiz altmış yıl boyunca neler atlatmış tık ama hâlâ mutlu olduğumuz gün gibi ortadaydı.

“Mandrew ve Maisie,” dedim boğuk ve alçak bir sesle. “Tam bir resim yapacak vaktim yoktu ama sanırım ben bu şek liyle beğ endim. Bu hâ liyle yalnızca bir taslak, sadece bir olasılık. Daha fazlasını yaşamasak bile beni bu kadar mutlu eden tek kişi sensin ve bunun için sana minnettarım.”

Öne eğ ilip alnına hızlı bir öpücük kondurdum ve gözyaş larına boğ ulmadan dışarı çıkmak için arkamı döndüm.

Bunu dışarı, tek başıma karın içine adım attığım âna saklıyordum.

Kulübeye geri dönmek istemiyordum. Dört duvar arasında olmak kulağa garip bir şekilde klostrofobik geliyordu. Son birkaç gün içerisinde öyle büyük aydınlanmalar yaşamış tım ki olan biten her şeyi hazmetmek, her şeyi yerine oturtup bundan sonra ne yapacağıma karar verebilmek için biraz kendimle kalmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Kulübeye uzanan araba yolu yaklaşık dört yüz metre uzunluğ undaydı ve yeni kürenmişti. Botlarım ince, sıkış mış karın üzerinde hışırdıyordu ama mevsimle hiç alakası olmayan sıcak bir öğleden sonraydı ve ağ aç dallarında eriyip yere damlayan

buzun sonu gelmez şıptısını duyabiliyordum. Anayola çıktığında beni rüzgârdan koruyabilecek her şey bir anda kayboldu, montumun fermuarını çekip sola saptım ve yarım kilometre kadar yürüyüp neredeyse evimin bulunduğu sokak kadar tanıdık bir yere vardım.

Eskiden ailelerimiz ne zaman evden gitmemizi istese Andrew, Theo ve ben bunun gibi yürüyüşlere çıkardık. Bulduğumuz dal parçalarını alıp kılıç, baston ya da sihirli değnek olarak kullanırdık. Büyüdüğümüzde hangi kulübeleri alacağımızı gösterir, artık komşu olarak yaşamaya başladığımızda haftanın her günü ne yapacağımızı konuşurduk. Ağaçların arasına dalıp sonu hüsrarla biten ayı mağaraları veya avcı tuzakları arama girişimlerinde bulunurduk. Yıllar içinde bazı evler satılmış, tadilat yapılmış, hatta tepeden tırnağa yenilenmişti. Ancak bu küçük sokak, lüks Park City'nin diğer kısımlarının göz kamaştıran parlaklığından kısmen yoksundu; yenilenmiş evler bile kuytu ormanlık alan havasını koruyordu. Yazın ortasında caddeye gözlerinizi kısarak bakarsanız, kışın tüm ihtişamıyla özgür kalmayı beklediğini görebilirdiniz.

Bacalardan dumanlar tütüyor ve birbirine karışan Noel müziği sesleri caddeye taşıyordu. Bu sokak üzerindeki en sevdiğim evin –bir cücenin ormanın ortasındaki evi gibi hissettiren, sarmaşık kaplı taş bir bina– önüne geldiğimde durup sokağa bakan geniş cumbalı pencereye gözlerimi diktim. Parlak ışıklarla aydınlatılmış ön odadaki Yılbaşı ağacının hemen yanında iki gölge hareket ediyordu. Bir başka gölgeyse mutfakta yemek hazırlamakla meşguldü. Çam ağaçlarının taze, keskin ve temiz kokusuna karışan fırındaki hindinin ve soğumaya bırakılmış turtaların tereyağı kokusunu alabiliyordum. Çizim defterimi yanımda getirmeyi akıl etseydim, bu sahneyi tam şu an çizirdim.

Karın içinde o kadar mutluydum ki kendi kendime neden kar yağan bir yerde yaşamıyorum ki diye düşündüm. Kaliforniya'da kalmak zorunda olmadığımın ve artık hayatımı süregelen kalıbına uydurmaya çalışmama gerek olmadığını fark ettim aniden.

Taşınabilirdim. Hayalimdeki işin ne olduğunu bulmak için düşüncelerimin derinliklerine inebilirdim. Maelyn Jones'un aslında kim olduğunu bulabilirdim. Andrew'la şansımı deneyip aramızdaki şeyi avuçlarımın arasından kaçırmam, cesaretin diğer iplerini de ellerimden bırakmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yürüyüşümde fark ettiğim şeylerle yerine gelen keyfim kulübeye girip Andrew'un oturma odasında olmadığını fark edince kaçtı.

"Merhaba millet," dedim.

İçerideki gürültülü sohbet benim gelişimle aniden kesildi. Miles oturduğu yerde hızla doğruldu. "Merhaba Mae."

Herkes bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Dönüşümün bu kadar dikkatli bir şekilde bekleneneğini düşünmemiştim. "Merhaba..."

Zachary kıkırdayarak halının üzerinde yuvarlanıp yüzüstü yattı.

"Ne oluyor? Kuşlar kafamın üzerine yuva falan mı yapmış?"

Aaron parmaklarını kara delikten hâllice saçlarından geçirip sanki sorumda ciddiymişim gibi, "Hayır, öyle bir şey yok," dedi.

En sonunda Lisa, "İçeriye antreden mi girdin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ön kapıdan girdim. Neden ki?"

Sanki başka bir şey daha söylememi bekliyorlarmış gibi bana bön bön bakmaya devam ettiler.

"Peki. İıı... Andrew hâlâ kayıkhanede mi?"

Kennedy, "Andrew..." diye söze başlar başlamaz Ricky araya girdi, "Dışarısı soğuk muydu?"

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırptıştırırken, "Evet?" dedim heceleri uzatarak.

Yeni saatime baktığımda neredeyse iki saattir dışarıda olduğumu ve Andrew'un arabasının hâlâ garaj yolunda olup olmadığına bakmadığımı fark ettim. Burada olup olmadığını sorabilirdim ama cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

Olduğum yerde garip bir şekilde döndüm, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. "Hepiniz böyle garip davrandığınıza göre bir süre bodrum katında olacağım. Akşam yemeğini hazırlayacağınız zaman haber verirsiniz."

"Üst kata çıkmalısın," diye şakıdı Zachary yüzüstü yattığı yerden.

"Öyle mi yapmalıyım?"

Odadaki herkes başını sallayarak onayladı.

Onları bir süre şüpheli gözlerle izleyip, "Peeekiiii. Öyle yapayım," dedim. En azından kaçmam için bana bir neden vermişlerdi. Ayaklarımı sürüyerek koridorun sonuna ilerledim, merdivenleri çıkmak için tırabzanın yanından geçtiğim sırada ayağıma bir şey değdi ve çorabımın altında çıtırdadı. Ayağımı kaldırıp üzerine bastığım şeyi aldım ve gümüş renkli nesneyi inceledim.

Ezdiğim şey naneli Hershey's Kisses şekerlerinden biriydi. Şaşkınlıkla bir nefes alıp gözlerimi yeniden zemine çevirdim ve ayağımın hem bir adım önünde hem de bir adım arkasında birer şeker daha olduğunu fark ettim: Bir tanesi üst kata çıkarken diğeri normalde yürüyüşten geldiğimde kullandığım mutfığa iniyordu.

Umut düşüncelerimi ele geçiriyordu. Merdivenleri bir koşu çıkıp koridor boyunca uzanarak köşeyi dönen şeker yolunu takip ettim. Yol doğruca Andrew'un yatak odasına gidiyor ve dolabın hemen önünde sona eriyordu.

Kapağı açıp karşımda gözlerini kısarak ışığa bakan Andrew'u bulduğumda kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Bu çılgın bir koşuydu, Maisie. Neredeyse yarım saattir saklanmayı bekliyordum."

Belli ki konuşamayacak kadar şaşkındım ama gözyaşlarına boğulamayacak kadar değil. "Andrew?"

Alt kattaki merdivenlerden bir alkış ve tezahürat gürültüsü yükseldi.

"Sana yukarı çıkmanı söylemiştim!" diye bağırdı Zachary

sanki biri eliyle ağzını kapatıp onu bağırtısının duyulamayacağı bir yere götürmüş gibi sesler gelmeden hemen önce.

Andrew boğuk bir kahkahayla beni dolaba doğru çekti.

Bağırıp bağırmadığımı merak ettim, nabzım öylesine hızlı atıyordu ki kulaklarımın dibinde şimşekler çakıyor gibiydi. “Ne oluyor?”

Sesinde nazik ve belli belirsiz müstehcen bir tını vardı: “Ne oluyormuş gibi görünüyor?”

Beni tatlı tatlı buraya çekmiş gibi görünüyordu, sanki dudaklarıma bakıyormuş ve beni öpmek üzereymiş gibi. Ancak kırılgan, her an darmadağın olabilecek duygusal durumum göz önüne alındığında, şu an herhangi bir varsayımda bulunmak muhtemelen korkunç bir fikir olurdu.

“Yani.” Dudağımı ısırıp içinde bulunduğumuz küçük, loş alana baktım. Apaçık ortada olan gerçeklerin altını çizmek iyi bir başlangıçmış gibi geldi. “Seni dolapta bulabileyim diye en sevdiğim şekerlerden bir yol yapmışsın gibi görünüyor.”

Bana bembeyaz dişlerini gözler önüne serecek kadar büyük bir gülümsemeyle baktı. Temkinli bir şekilde belime dolanıp oradan kalçalarıma kayan elini hissettim, parmaklarını bastırarak beni daha da yakınına çekiyordu. “Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Kendimi sağlama almak için bunu ondan duymanın daha iyi olacağını söylemek üzereydim ama kelimeler boğazıma dizilmiş gibiydi. Dudaklarımdan dökülenler beni şaşkına çevirdi: “Başından beri haklı olduğumu kabul etmek için beni tek başıma ilk öpüştüğümüz yere çekmek istedin.”

Andrew eğilip dudaklarını nazikçe benimkilere bastırdı, yalnızca bir kez. “Başından beri haklıydın, Maisie.”

Bizden, kayıkhanede ona söylediklerimden bahsettiğini biliyordum ama nefesi hâlâ nane kokuyordu. “Haklı olduğumu biliyordum: Bu naneli şekerler gerçekten de leziz.”

Gülüp boynuma sıcak bir nefes verdi. “Aslında isimlerinin ‘Hershey’s Kisses Baston Nane Şekeri’ olduğunu ve ‘beyaz kre-

ma ve ferahlatıcı nane aromalı' olduklarını biliyor muydun?" Boğazıma bir öpücük kondurdu. "Ve bu da teknik olarak beyaz çikolata olmadıkları anlamına geliyor. Artık onları sevdiğin için seni ayıplamak zorunda değilim."

"Vay canına, teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme soldu. "Kayıkhaneden öyle hızlı kaçtın ki sana bir şey söyleme fırsatı bulamadım."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın varmış gibi hissettim."

"Keşke kelimeleri daha çabuk toparlayabilseydim," diye itiraf etti. "Ama öyle bir insan değilim."

"Ama kelimeleri daha çabuk toparlayabilseydin," dedim, "bana bu büyük jesti yapamazdın, hem de en sevdiğin yerde: Dolabın içinde."

"Hem de en sevdiğin şeyle: İğrenç şekerler."

"Kıskançlık etme, Andrew Polley Hollis, en sevdiğim şeyin sen olduğunu biliyorsun."

Atışmayı bir kenara bıraktığımızda neşeli gülümsemesi soldu ve ifadesi rahatladı. Yüzümü avuçları arasına alıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. Öpücüğünü derinleştirdi ve dili benimkine değdiğinde sessizce inleyerek beni daha da yakınına çekti. "Artık söyleyebilir miyim?" diye sordu birkaç santim geri çekilerek.

"Neyi söyleyebilir misin?"

"Seni sevdiğimi?"

Kulaklarımdaki uğultu sanki dışarıda esen rüzgârın üzerine bir kapı kapanmış gibi kesildi. Andrew'un dikkati gülümsemekten neredeyse kulaklarıma varan ağzımdaydı. "Ben de seni seviyorum."

Saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı. "Yarın Kaliforniya'ya dönmek zorunda da değilsin?"

"Hayır, değilim. Maceraya atılma fikriyle ciddi bir anlaşmazlık içinde olsam da her şeye hazırım."

"Bu iyi bir haber."

"Şaka yapmıyorum. En son isteyeceğim şey uçağa binmek."

Güldü. “Şansa bak, bir kamyonetim var ve Denver buradan yalnızca sekiz saat uzaklıkta. Belki küçük bir yolculuğa çıkabiliriz.”

Tam da beni öpmek üzere eğildiği sırada ona ulaşmak için uzandım, içimdeki rahatlama hissi öylesine güçlüydü ki kanım kaynıyordu. Yetişkin hayatımın iplerini elime almanın ilk adımı: Bu gece kayıkhanede Andrew’la birlikte uyuyacaktım. Ve bana kalacak olursa, geri kalan her gece. Elektrik mi? Şebeke suyu mu? Onlar olmasa da olurdu.

Andrew mutlulukla mırıldandı ve şekerle bezenmiş yağmur damlaları gibi hissettiren bir dizi öpücüğün ardından yavaşça uzaklaştı. Gözlerini açması biraz zaman aldı ve onun da hislerinin benim kadar derin olduğuna dair bu küçük işaretle ona sil baştan bir kez daha âşık oldum.

“Sanırım ilk kavgamızı aradan çıkardığımıza sevindim.”

Panikle geri çekildim. “İlk kavgamız o muydu?”

O da aynı şekilde şaşırılmış görünüyordu. “Her şeyin *sona erdiğini* mi sanmıştın?”

“İl, evet? Beni hiç tanıyamamış olduğunu söyledin resmen.” Andrew’un önce gözlerini doldurup sonra bütün yüzüne yayılan gülümsemesini izlerken şaşkınlıkla güldüm. “Ne? Neden bana gülüyorsun?”

“Çünkü sanırım haklısın ama sen de on üç yılın ardından çok çabuk pes ettin.”

Muzip bir tavırla onu ittim ama gidebileceği bir boşluk yoktu. “Başka ne düşünmeliydim?”

“Beni yirmi altı yıldır tanıyorsun! Bir gün dediğin şey devede kulak.”

“Yalnızca otuz altı saattir birlikteydik! Bir gün dediğin şey aşk hayatımızın üçte ikisi eder.”

Söylediklerime neşeyle güldü ve ikimiz de sakinleştik. Andrew beni keyifli, sevgi dolu bakışlarla izliyordu. Yerimde kıpırdandım, kendimi koruma isteğim bedenimi ele geçiriyordu.

“Annemle babam kavgaya etmezdi,” diye hatırlattım. “Birbir-

lerine söylenip pasif agresif davranırlardı ve ettikleri tek büyük kavganın ardından babam başka eve taşındı.”

“Peki, öyleyse çatışmaları nasıl yöneteceğini öğrenmen gerekecek çünkü bizim gibi akıllı insanlar ilişkilerinde daima birbirleriyle aynı fikirde olmaz. Bu bilimsel bir olgu.”

“Bu öyle bir şey mi?” diye sordum sırtarak. “İlişki mi?”

Karşımda mutluluğun ve gerginliğin tatlı bir karışımı vardı. “Öyle umuyorum?”

“On üç-yirmi altı yaş arasındaki tüm Maeler içeride Koşan Adam dansı yapıyor,” dedim şakağıma dokunarak.

Cevap niteliğindeki gülüşü sakinleşti. “Yani... bu demek oluyor ki?..”

“Emin değilim.” Kelimeleri sesli dile getirmek cam parçalarını yutmaktan farksızdı çünkü asıl kritik an şimdi gelip çatmıştı. “Bana inanıyor musun?”

“Dilek konusunda mı?”

Hayatımın en zihin açıcı ve şaşırtıcı deneyimini yaşamıştım ve onu ne kadar sevsem de bunların hepsinin bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmesi hâlinde Andrew’la nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. “Evet.”

“Tabii ki sana inanıyorum.”

Omuzlarımdaki gerginlik birden çözüldü. “Ve... tüm bunlar... senin için bir sorun değil mi?”

“Şöyle sorayım,” dedi Andrew soruma soruyla karşılık vererek. “Noel’in bu versiyonunda, baban kurabiye barını yerken dişini kırdı mı?”

“Hayır, kırmadı.”

“Peki Kennedy dizini yaraladı mı?”

Nereye varmak istediğini anladığımda sırttım. “Hayır.”

“Gördün mü? Depodaki uyku tulumlarını biliyordun. Cin konusunda babama güvence verdin. Bir şekilde Benny’yi kulübeyi almaya ikna ettin. Ve Miso konusunda seni dinleseydim en sevdiğim korkunç Noel kazağı hâlâ benimle olurdu, değil mi?”

“Böylece beni dinlemen gerektiğini öğrenmiş oldun, sonuçta

ben senin zaman yolcusu..." Glmsemem soldu ve cümlemin geri kalanı rzgardaki bir kurdele gibi havada asılı kalırken bo-
caladım.

Andrew'un gözleri bilmiş bir tavırla kısıldı. "Zaman yolcusu ne?"

Ve tam da şu anda, bir saniyeliğine, kendime olan güvenim sarsıldı. Kulübeyi temellerinden sarsacak kadar güçlü umudum-
la, evren son bir kez daha sandalyeyi altımdan çekse mükemmel olmaz mıydı?

Ne var ki bu sefer hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. "Zaman yolcusu kız arkadaşım."

Andrew'un gülümsemesi dolabın içine güneş gibi doğdu. "Sonunda, Maisie. Hiç demeyeceksin sanmıştım."

kapanış

ALTI AY SONRA

“Hey,” diye bağırdı Benny verandadan. “Aramızda kilometreler olsa bile seni görebilirim.”

Hangimizle konuştuğunu sormama bile gerek yoktu. Üzerimdeki soluk gri, kolsuz atlet ve ağartılmış şortumla muhatabı kesinlikle ben değildim.

“Öyle mi?” Andrew ellerini iğrenç kazağında gezdirdi. “Üzere çok yakıştığını mı söylemek istiyorsun?”

“Sıcaktan bunalmıyor musun?” diye sordu Benny ve hava o kadar sıcaktı ki sesinin havadaki ısı dalgalarını yarıp geçtiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Andrew başını iki yana salladı. “O kadar rahatım ki.”

Erkek arkadaşına baktığımda otuz derece sıcaklığın altında kaşlarının üzerinde biriken ter damlacıklarını fark ettim. Hâlâ çok tatlı bir yalancıydı. Elleri o kadar ıslaktı ki garaj yolunda yürürken elini bile tutmadım. Kendini kanıtlamak için rahatlığının büyük bir kısmından ödün vereceğini hepimiz biliyorduk ve kulübedeki “olayının” bayram ruhunu yansıtan kazaklar olduğuna karar vermişti. Hiçbir bayram istisna değildi. Kantaron mavisi, kiraz kırmızısı ve kireç beyazı kazağının kurucu babalarımıza

sevgi dolu bir gönderme olduğunu sanıyordum. Öğle yemeğinde kadar üzerinden fırlatıp atacağına emindim.

“Dört Temmuz kutlu olsun!” diye bağırdı.

“Senin de. Buraya gelin çabuk.” Benny eliyle bizi çağırdı.

Ön merdivenlere ve en sevdiğim amcama doğru koşarken spor ayakkabılarımın altındaki çakıl taşları çıtırdadı. Arabamızı anayolun aşağısına, garaj yolundan kulübeye –ya da Benny’nin deyişiyle Boşluk’a– uzanan inşaat araçlarından uzağa park etmiştik. Yapılan değişiklikleri şimdiden görebiliyordum; karşıdaki manzara hayret vericiydi. Veranda yenilenmişti. Tüm küle baştan aşağı yeniden boyanmıştı ve duvarların kahverengi, panjurların yeşil tonu aynı kalsa da tazyikli suyla yıkanmanın ve taze bir kat boyanın evi bu denli değiştirebilmesi etkileyiciydi. Tüm pencereler değiştirilmiş, saçaklar onarılmıştı. Evin dağa bakan batı tarafında yeni çatının, yeni peyzajın ve camekânlı verandanın çalışmaları sürüyordu. İçerisinin nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Benny beni kollarının arasına aldığı anda hiç vakit kaybetmeden akan gözyaşlarım beni şaşırttı. Her zamanki bitkisel şampuanının yanı sıra çam ve titrek kavak gibi kokuyordu, toprak ve ahşap cilasası gibi. Kahkahalarının gümbürtüsü bedenimi titretti ve Noel’den beri Andrew’la ilk kez burada olma hissi, okyanusa bakan bir küvette günbatımında köpük banyosu yapmak gibiydi. Cennetten farksızdı.

Benny geri çekilip vücudumu kol mesafesinde tutarak beni inceledi. “Harika görünüyorsun, Erişte.”

Haklı olduğuna emindim –mutluluk gerçekten de insanın yüzünün aydınlanmasına, bedeninin hafiflemesine neden oluyordu– ama Benny’ye ne demeliydi. Teni bronzlaşmış, evde dur durak bilmeksizin devam eden çalışmalar yüzünden olduğunu tahmin ettiğim tozlu saçları güneşten açılmıştı. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında yeni kırışıklıklar belirliyordu ve bir anda burada yalnızca memnun değil, bulutların üzerinde olduğunu fark ettim.

Benim ardımdan Andrew'u kucaklayıp erkeklere özgü bir hareketle sırtına vurdu ve gözlerim verandanın her köşesini incelemeyi bitirdiğinde, hâlâ devam eden havadan sudan sohbetleri ve selamlaşmaları sabırsızlıkla yerimde zıplamam neden oldu ve Benny sonunda bizi içeri davet etti.

Büyülenmiş gibiydim. Tırabzan hâlâ biz büyürken olduğu gibi kalmış ama yenilenmişti ve ön kapıdan süzülen öğleden sonra güneşi altında altın-kahverengi tonlarında parlıyordu. Alt katın zemini gibi merdivenler de değiştirilmişti. Benny eski mobilyaların çoğunu tutmuş, cilalayıp onarmış ve iç mekânın hem aydınlık hem de rahat olması için hepsini temizlemişti. Duvarlardaki yeni boyayla içerisi çok daha ferah görünüyordu.

"Tüm bunları yalnızca altı ay içerisinde yaptığına inanamıyorum," dedi Andrew ağır ağır etrafında dönerken. "Burayı en son bu kadar iyi gördüğümde... Eh, muhtemelen o zamanlar henüz doğmamıştım bile."

"Daha bir şey görmediniz." Benny bizi yeni döşemelerin içeri süzülen güneş ışığının altında cam gibi parladığı ve eskilerin yerine yeni paslanmaz çelik aletlerin yerleştirildiği mutfığa götürdü. Buzdolabının devasa kapakları o kadar teknolojik görünüyordu ki Miles'in kalkülüs ödevini yapabileceğinden şüphelendim. Annem, Aaron ve Kyle burayı gördüklerinde kendi yemek programlarını çekmeye başlayacaklardı. Geniş alanın ortasında on altı kişilik oturma yeri olan yeni bir ahşap plaka masa duruyordu.

Benny hiç kullanılmayan yemek odasını bir oturma odasına dönüştürmüş, içeriye rafları kitaplarla dolu etkileyici bir gömme kitaplık yaptırmıştı. Bodrum katındaki inşaatı tamamlanmıştı. İçerisi alçıpanla dört odaya ayrılmıştı: Benny'nin bilardo, pinpon masası ve langırt makinesi koyacağını söylediği, merdivenlerin hemen dibindeki aile odası ve evin arka taraflarındaki ortak banyoyla ana odaya açılan üç yatak odası.

"Artık ranzalar yok demek," dedi Andrew büyük bir sevinçle.

“Yatakları yolun aşığısında, Mountain Crest’teki o taş evde yaşıan aileye verdim.” Benny rafta duran bir tornavidaya uzandı. “İki kızları da ikizlere hamileymiş. Şu işe bak!”

Andrew’un bakışları ardına kadar açtığım gözlerimi buldu; onunkilerse parıldıyordu. O da tıpkı benim gibi Benny’nin tam olarak hangi evden bahsettiğini biliyordu. Dolapta bana aşkını ilan etmek için şeker almaya gittiğinde, o yoldan o eve doğru yürüdüğümü biliyordu.

Benny içeriye bir göz atıp başını salladı. “Artık herkes için bolca yerimiz var, hatta belki başkaları için bile.”

Üst kattaki yatak odaları, Benny’nin yatak odasına dönüştürülmüş çatı katı dışında, hemen hemen aynıydı. Benny’nin odasının tadilatı devam ediyordu – hâlâ darmadağın bir inşaat alanıydı– ama ana hatları dağınıklığın içinde bile seçebiliyordum. Vitray cam hâlâ yerinde duruyordu. Keskin eğimli tavanlar da değişmeyecekti. Aslında içerisi her zamankinden farksız görünüyordu, yalnızca biraz daha iyileştirilmişti.

Aşığıdan bir ses onu çağırdığında Benny birlikte dolaşmamız için Andrew’la beni yalnız bıraktı. Eski odasındaki tüm mobilyalar buradaydı ve yatak takımlarına, duvarlarına, şifoniyerdeki giysilerine sinen okalıptüs kokusu hâlâ duyuluyordu. Parmağımı komodinin üzerinde gezdirdiğim sırada bir çift kol belime dolanıp –kıkırdayarak– beni dolaba çekti. Dolap kapakları arkamızdan kapandı ve Andrew yerini Bay Aşığızlü Eller’e bırakıp vücudumu biraz gıdıklayıp biraz avuçlayarak dokunuşlarını üzerimde gezdirmeye başladı.

“Gerçekten de bir tür dolap fetişin olduğunu düşünüyorum.”

Başını boynuma gömüp mırıldandı. “Bunu yapmayarak harcadığımız onca yılı düşününce.”

Ciyaklayıp şakacı bir tavırla onu kendimden uzaklaştırdım ama bana uzanıp vücudumu kollarının arasına aldı.

“Gel buraya,” dedi Mandrew ve yüzünü yeniden boynuma gömdü. *Bundan sen de hoşlanıyorsun* dercesine homurdanıp sordu, “Geri dönmek nasıl hissettiriyor?”

“Mükemmel.” Kollarımı boynuna sarıp parmaklarımı saçlarına geçirdim. “Ve garip. Ama iyi anlamda.”

“Christopher Walken gibi garip.”

“Kesinlikle.” Çenesine öperek geri çekildim. “Bu hafta sonu nerede uyumak istiyorsun?”

“Muhtemelen burada,” dedi omuzlarını silkip. “Aşağıdaki yatakların hepsi tek kişilik ve kayıkhaneye yatılmayacak kadar sıcaktır.”

Dürüst olmak gerekirse, kayıkhaneye gitmenin nasıl hissettiğinden emin değildim. Nostaljik olacağı kesindi, belki biraz da acı tatlı olurdu? Benny’nin orası için büyük planları olduğunu biliyordum ama bildiğim kadarıyla çalışmalar henüz başlamamıştı. Eski günlerin hatırına orada uyumayı sorun etmezdim ama içeride klima yoktu. Andrew haklıydı, yazın en sıcak günlerinde orada kalmak muhtemelen rahat olmazdı.

“Burada bir kızla yattığın oldu mu hiç?”

“Bir kere,” dedi Andrew, geri çekilip yüzümü avuçları arasına aldı ve yanaklarımı sıktı. “Liz.” Andrew’un birkaç yıl önceki uzun soluklu kız arkadaşlarından biriydi. Onunla ve yeni kocasıyla birkaç ay önce bir şeyler içmek için buluşmuştuk, Liz çok eğlenceli bir kadındı. “Ama başka bir şey yapmadık.”

Söylediği şeyin saçmalığına güldüm. Andrew Hollis’le aynı yatakta olup onu soymaya çalışmadığımı hayal bile edemiyordum. “Yalancı.”

“Hayır, çok ciddiylim,” dedi. “Annem ve babamla aramızda iki metre falan vardı. Hiçbir şey yapamayacak kadar çok utanıyordum.”

“Eh, annenle baban bu sefer burada olmayacak,” diye hatırlattım. “Ve Benny’nin eşyaları aşağı kattaki bitmiş odalardan birinde yani... ne bekliyoruz ki?”

Andrew homurdanıp yüzünü bir kez daha boynuma gömdü.

Bu hafta sonu yalnızca biz Benny’yle olacaktık; diğer herkes bir şeylerle meşguldü. Annem ve babam Miles’in Kaliforniya Üniversitesi’ne taşınmasına yardım edecekti, kardeşimin futbol

antrenmanları çoktan başlamıştı bile. Kyle herkesin sansasyon yaratmasını umduğu yeni Broadway oyunu için provalara katılacaktı. Theo bir buçuk saat uzaklıktaki Ogden Kanyonu yakınlarındaki kendi evinin inşaatıyla meşguldü ve Ricky'yle Lisa, Seattle'dan Alaska'ya bir yaz gezisine çıkmaya karar vermişti. Ama Andrew ve ben, Denver'daki evimizden buraya kolayca gelebiliyorduk. İkimizin de uzun bir hafta sonu tatili vardı ve Benny'nin kulübeye yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyorduk.

Kapı hafifçe çalındığında Andrew'la yüzümüzü buruşturarak birbirimize *basıldık* dercesine baktık ve dolabın kapağını açtığımızda karşımızda odayı aydınlatan parlak ışığı ve Benny'nin muzip ifadesini bulduk.

Benny güldü. "İçeride olacağınızı tahmin etmiştim."

"Çünkü Bentley," diye fısıldadım, "bu dolap bizim *kutsal alanımız*."

"Değiştirmeyeceğime söz veriyorum." Çenesini kaldırıp bizi işaret etti. "Gelin hadi. Size bir şey göstermek istiyorum."

Benny'nin peşinden alt kata inerken karşımızda bu sefer ne bulacağımızı tahmin etmeye çalışıyordum. Eski ve yeniye böylesine mükemmel bir şekilde bir araya getirmesi şimdiden başımı döndürmüştü. Görmediğimiz ne kalmıştı ki? Arka bahçe mi? Yeni ön verandanın havalı bir özelliği mi? Ona kafası karışmış gözlerle baktığımda Andrew avuç içlerini bacaklarına silip omuzlarını silkti. Kızarmış görünüyordu ve evin bu kadar değiştiğini görmenin onu üzen bir yanı olup olmadığını merak ettim. Her şey daha iyi görünse de böyle hissediyor olabilirdi.

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde dönüp koridoru, mutfak ve antreyi geçerek arka kapıdan dışarı çıktık.

Arka bahçe değişmemiş olsa da şaşkınlıkla duraksadım. Andrew yürümeye devam etti ama ben onu takip edemiyordum, önümde duran şeyin tüm hayatım boyunca gördüğüm kayıkhaneye uzaktan yakından alakası yoktu. Karşımda gözalcı, rustik bir inziva yeri vardı. Dağa bakan dev penceresi hâlâ yerinde duran küçük, ahşap bir kulübe. Bacası, merdivenleri, küçük veran-

dasında iki adet parlak sarı renkli bahçe sandalyesi ve küçük bir masası olan bir kulübe.

Andrew arkasını dönüp elimi tutana ve bana sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıp eliyle yüzümü silene kadar ağladığının farkında bile değildim. “Gel hadi.”

Titriyordu.

“Bundan haberin var mıydı?” diye sordum.

Soruma cevap vermedi, yalnızca beni öne doğru çekip içeri soktu. İçerisi hâlâ tek bir odaydı –yeni tuvaleti saymazsak– ama uzaktaki köşede sayvanlı bir karyola, ön kısımdaysa iki kişilik bir kanep ve gözalı bir halının üzerine yerleştirilmiş bir ahşap sehpayı çevreleyen rahat bir koltuk yer alıyordu. Şöminenin henüz kullanılmayacağı açıktı ama yeni klima tüm gücüyle uğuldayarak içerideki havayı serin ve rahat tutuyordu.

Gözüm duvarları süsleyen fotoğraflara takıldı; farklı boyutlarda en az yirmi çerçeve vardı, çeşitli kombinasyonlarla hepimizin fotoğrafı vardı. Babam ve ben kızak yaparken. Andrew, Ricky, Theo ve Lisa kulübenin verandasında dururken. Benny ve annem ellerinde birer kokteylle fotoğrafçıya kadeh kaldırırken. Miles ve ikizler oturma odasında yerde dama oynarken. Kyle beş yaşındaki beni bir kardan adamın yanında baş aşağı tutarken. Aaron ve annem üzerlerindeki önlüklerle yemek pişirirken. Benny ergen Theo, Andrew ve benimle yazın Iron Canyon Yolu’nda yürüyüş yaparken çekilmiş bir resim.

“İnanmıyorum.” Tüm bunlara ne tepki verdiğini görmek için Andrew’a döndüm ama artık yanımda durmadığını fark ettim, bunun yerine...

Diz çökmüştü.

Evrendeki en yavaş işleyen beyne sahip insan ben miydim? Belki. Ama harfleri bir araya getirip bir kelime oluşturmam tam beş saniye sürdü ve dudaklarımdan dökülen tek şey, “Ah,” oldu.

“Maisie,” dedi ve ortasında oval bir safir olan altın yüzüğü ortaya çıkarmak için avucunu açtı. Olan biteni algılayabilmem için sessizlik içinde geçen birkaç saniye boyunca bana baktı.

“Geçtiğimiz altı ay boyunca fazlasıyla macera yaşadık,” diye sözlerine devam etti boğuk bir sesle. “Denver’a taşınman, yeni işin, yeni dairemiz. Bu dünyada seninle akşam yemeği hazırlamaktan, günümüz hakkında konuşmaktan, bundan sonra ne yapacağımızı hayal etmekten daha çok sevdiğim hiçbir şey yok.” Yutkundu, gözleri bir saniyeliğine bile yüzümden ayrılmıyordu. “Buraya son gelişimizden beri sensiz günüm geçmedi. Bunu nasıl başardık bilmiyorum ama ilişkimizi her şeyin üzerinde tuttuk. Sen her şeyin üzerindesin, Mae. Sana deli divane âşığım. Başka birinin olmayı hayal bile edemiyorum. Lütfen,” dedi bu sefer daha alçak sesle, “benimle evlenir misin?”

EVET diye bağırıp –Benny’nin bizi içeride yalnız bıraktığından emin olduktan sonra– karşımdaki bu adamın üstüne atlamaktan başka bir şey yapmak aptallık olurdu. Andrew yaklaşık on saniye boyunca Benny’ye iyi haberi vermemiz gerektiği konusunda beni gönülsüzce ikna etmeye çalışsa da en sonunda pes etti ve onu yatağa itip korkunç kazağını üzerinden çıkarmama izin verdi.

Pürüzsüz teninden yayılan sıcaklıktan, her yerime aynı anda dokunmak istermiş gibi üzerimde açlıkla gezinen ellerinden, vücuduna öpücükler bırakarak aşağı inerken parmaklarını saçlarıma geçirmesinden asla bıkmayacaktım. Karnı dokunuşlarımın altında gerildi, kalçalarını havaya kaldırdı ve beni yukarı çekip altına alarak hiç acele etmeden hareket ederken kesik nefesler verip muzip müstehcen sözlerini kulağıma fısıldadı.

Bu konuda ustalaşmıştık –titizlikle pratik yapıyorduk– ama yakınımda olduğunu, vücudunun kasılıp kontrolden çıktığını her hissedişimde bedenimi sarsan derin duygular beni şaşırtmaya devam ediyordu. Onu izlemem konusunda benimle dalga geçse de içten içe bunu sevdiğini düşünüyordum çünkü yanıma yığılırken yavaşça kapanan gözleri şimdiye dek gördüğüm en ateşli şeydi.

Kalkmasına izin vermedim, henüz buna hazır değildim. Kolumu önüme uzattım ve *karı koca* kelimelerinin ağızımıza nasıl yabancı geldiğine gülerken beraber parmağımdaki yüzüğü izledik.

Nerede evleneceğiz ki, diye düşündüm. Andrew bana aptalmışım gibi baktı. Tabii ki burada evlenecektik.

Küçük düğünümüzü seçilmiş ailemizle kutlayacaktık. Tahiti'nin iyi bir balayı yeri olduğunda karar kıldık. Çocuk yapmadan önce bir köpek alacaktık.

Tatlı öpücüklerimiz önce yavaşlayıp sonra daha da derinleştğinde kendimi birden Andrew'un üzerinde buldum, beni hayranlık dolu dikkatli gözlerle izliyor, saçımın uçlarıyla oynayıp parmak uçlarını vücudumun kıvrımlarında gezdirirken altımda terleyip titremeye başlayana kadar kalçalarımı rehberlik ediyordu.

Yatakta hemen yanı başına yığıldım. Yumuşak, pürüzsüz pamuk çarşaflar sırtımın altında bir serinlik hissi yayıyordu. Andrew keskin, tatmin olmuş bir kahkaha attı. "Az önce olanların ardından nasıl yürümemi bekliyorsun?"

"Umarım Benny burada uyumamızı planlamıştır," dedim nefesimi yavaş yavaş toplarken.

Ne var ki suya ve yemeğe ihtiyacımız vardı ve bu saatte uyumamız imkânsızdı.

Andrew bana bakıp güldü. "Saçlarını taramak ister misin?"

Banyo aynasında kendime bir göz attığımda saçlarımın kördüğüm hâline geldiğini, dudaklarımın şişmiş ve öpüşmekten morarmış olduğunu fark ettim. Yamuk gülümseyişim aşk sarhoşluğuyla doluydu. Saçlarımın durumunu düzeltmek için parmaklarımla elimden gelenin en iyisini yapıp sonunda pes ettim.

"Eşyalarım arabada kaldı," dedim. "Saçlarımın nasıl görüldüğü Benny'nin umurunda bile olmayacak."

Mutfığa dönüp hep bir ağızdan, "SÜRPRİZ!" diye bağırın

yedi heyecanlı, uyumsuz sesi duyduğumda, Andrew'un neden aşağı inip Benny'ye haberi vermemizi istediğini, neden saçımı taramamı önerdiğini ve neden karşımda pancar gibi kızarıp iki büklüm kahkahalara boğulduğunu anladım. Ricky ve Lisa gemi turunda değildi. Theo, Ogden'da yeni evi üzerinde çalışmıyordu ve Kyle hâlâ Manhattan'da olsa da Aaron ve ikizler buradaydı. Buraya ne zaman geldiklerinden ya da nişanımızı kutlamak için ne zamandır aşağı inmemizi beklediklerinden emin değildim.

"Güreşiyor muydunuz?" diye sordu Zachary iki öndişi de düştüğünden peltek konuşmasıyla, Aaron'sa bir kahkaha patlatmamak için tüm gücüyle mücadele ediyordu.

"Evet," diye yanıtladı Andrew büyük bir ciddiyetle. "Baksana! Mae bir yüzük kazandı."

Müstakbel kayınvalidem, kayınpederim, Aaron ve ikizler sırayla bana sarıldı. Benny sımsıkı sarılmak için beni kendine çekmeden önce saçlarımın korkunç hâline gülmeye zaman ayırdığından emin oldu. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi sürprizi yapmalarına rağmen annem, babam ve Miles olmadan her şey garip bir şekilde sessiz geliyordu.

Telefonumu mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığım yerden aldım ve sol elimin fotoğrafını çekip anneme mesaj gönderdim:

Bundan haberin olduğuna eminim ama baksana!

Yazdığım şeyin okuduğuna dair bir işaret bekleyerek telefona baktım ama üstteki çubuk giderek daralırken mesajım yavaşça gönderiliyordu.

"Yeni işini çok sevdiğini duydum," dedi Aaron dikkatimi telefondan ayırarak.

"Öyle!" dedim sırtarak. Red Rocks'tan sadece yarım kilometre uzaktaki, şehrin en gözde bira bahçesi ve gelecek vadede küçük bira fabrikası olan Sled Dog Brewing'in baş grafik tasarımcısıydım artık. İnternet sitesini ve sosyal medyayı yöneten iki kişilik bir ekiple çalışıyordum ve tüm aksesuarların –tişörtler, bira bardakları, şapkalar, bereler ve diğer tüm eğlenceli ürün-

lerin- tasarımdan ben sorumluydum. Şirketin sahibi işimden o kadar etkilenmişti ki benden tüm etiketleri yeniden tasarlamamı istemişti, bu da eserimin günün birinde ülkenin dört bir köşesindeki buzdolaplarında sergilenebileceği anlamına geliyordu. Sled Dog şimdiye dek çalıştığım en eğlenceli ve tatmin edici işim olmuştu.

"Şu *imperial stout**'tan* bir şişe denedim," dedi.

"Bunu nasıl başardın?" Bahsettiği bira kısa süre önce uluslararası altın madalya kazanmıştı; New York bir yana, yerel marketlerde dahi bir şişe bulmak neredeyse imkânsızdı.

"Okuldaki babalardan biri distribütörlük yapıyor. O yardımcı oldu."

"Seni seviyorum." Uzanıp Aaron'ın yanağına bir öpücük kondurdum. Ülkenin bir ucundaki Manhattan'dan bile burada yaptığımız şeylerle ilgileniyordu. Öpücüğümün hemen ardından ellerimi yeniden kendi tonlarına dönmüş kırçılı saçlarına sürdüm. "Buna da bayıldığımı söylemeden geçemeyeceğim."

"Evet." Bana gülerek baktı. "Gelmiş geçmiş en kısa süreli orta yaş krizi oldu."

"Umarım Lisa boyalı saçlarını ölümsüzleştirmiştir."

"En azından boyalı saçlarımin yarısını," diye şaka yaptı.

Lisa gülerek karşı çıktı. "Hey."

Çantamı bana verene kadar, Andrew'un kulübeden çıkıp arabaya gittiğini ve eşyalarımı geri döndüğünü fark etmemiştim bile. "Sürprizi bozmak istemiyorum ama buna ihtiyacın olabilir."

"Sürpriz mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Annenlerin uçuşu ertelenmiş. Neredeyse gelmek üzereler."

"Öyle mi?" Küçük bir çığlık atıp hızla fırçamı çıkardım ve saçımı başımın üstünde topuz yaptım.

Zamanlamam mükemmeldi çünkü annem daha verandaya ulaşmadan adımı şakımaya başlamıştı bile. "Mae! Nerede benim güzel kızım?"

* Yüksek alkollü, siyah renkli sert bir Rus birası türü. -ç"

Hemen arkasında hem kendi çantasını hem de anneminkini taşıyan babamın ağzı kulaklarındaydı.

Andrew arkamdan geldiği sırada annem basamakları koşarak çıktı ve kollarını ikimize de doladı. "Biliyordum kil" dedi neşeyle. "Biliyordum, biliyordum, biliyordum!"

"Bunu yapacağını ne zamandır biliyordun?" diye sordum.

"Bir düşünüyüm." Annem kafasında hesap yapıp Andrew'a bakarken, babam ikimize de sarılmak için yanımıza geldi. "İki aydır sanırım."

"Biletleri nisanda almıştık..." dedi babam. "Yani iki aydan daha fazla."

"Şubatta sizden izin almıştım," dedi Andrew gülerek. "İkinci ay dönümümüzde."

Lisa kulübeden çıktığında annem ortak mutluluklarının etkisiyle tiz bir çığlık ve abartılı hareketlerle ona döndü. Ricky, babam ve Aaron birbirlerine *işte yine başlıyoruz* dercesine bakışlar atıp muhtemelen Benny'nin yeni ve şık buzdolabında bira aramak için içeri girdi. Benny annemle babama selam verip elinde yapraklarla ilgili bir kitap tutan Kennedy'yle bahçeye indi. Theo oturma odasında Zachary'yle güreşiyordu. Kyle'ı ve kardeşimi özlesem de yoğun yaşamlarının ortasında heyecanla karışık küçük birer mutluluk hissettiklerine emindim.

Annemin sözlerinin bir kısmına kulak misafiri oldum: "...burada mı, peki Noel'den önce mi sonra mı?" ve biz olmadan düğünümüzü planladıklarını, torun yapmamız için yapacakları baskıya hiç vakit kaybetmeden başlayacaklarını ve önümüzdeki günleri işlerimize burunlarını sokarak geçireceklerini varsaydım. Bunların hepsini tartışmamız gerekecekti ama neyse ki yeminlerimizi dile getirdiğimiz andan –artık ne zaman olacaksa– sonra ailelerimizi nasıl bir araya getireceğimiz üzerine kafa yormak zorunda kalmayacaktık. Biz doğmadan çok önce tek bir aile gibi olmuşlardı bile.

Güneşin sıcaklığından kaçıp kulübeye geri döndüğümüzde yeni oturma odasının duvarında çerçeveli resim gözüme çarp-

tı. Bu mesafeden ne olduğunu anlamak imkânsızdı ancak yaklaştığımda havadan çekilmiş bir fotoğraf olduğunu anladım. Andrew kolunu omzuma atıp resmi incelemek için öne eğildi. Sonunda öne uzanıp parmağının ucunu çerçevenin tam ortasına koydu. “İşte buradayız.”

“Ne?”

Parmağını kenara çektiğinde bana gösterdiği şeyin ne olduğunu gördüm. Bir yığın binanın, labirentten farksız sokak karmaşasının ve çok daha karmaşık dağ şeridinin ortasındaki kulübeyi işaret ediyordu. Daha da ötesinde dünya, her yönde uzanıyordu, dünyanın her bir noktası bir insanın evreninin merkezi olsa da resim bizimkini gösteriyordu.

Dünyanın merkezi tam da durduğum yerd.

teşekkürler

Biraz büyü katalım diye düşündük. Kesinlikle altından kalkabiliriz dedik. Ne kadar zor olabilir ki!

Her ne kadar sandığımız kadar kolay olmasa da bu romanı yazmanın eğlenceli olduğunu inkâr edemeyiz. Bu kitabı 2020 yılı gelip de kıyamet kopmadan önce, zaman döngüsüne sıkışmış romantizmin kusursuz bir kış eğlencesi olacağını düşünerek yazdık.

Şimdi geriye dönüp okuduğumuzda bu, çok daha iyi bir kararım gibi geliyor. Mae sevdikleriyle kulübede güvende ve tek yapması gereken hangi yolu izleyeceğini bulması. Hepimizin odağı böylesine basit bir şey olsaydı hayat çok daha kolay olurdu.

Romantik türün bize sağladığı şeyin bu olduğunu düşünüyoruz –evet, istek uyandırıcı ve arzularımızı tatmin edici, aynı zamanda eğlenceli ve mutluluk verici– ama özellikle de bu yıl herkesin fazlasıyla ihtiyaç duyduğu gerçek hayattan bir kaçış özelliğini taşıyor. Romans türü her zaman yaptığını yapıyor yani ve buna her zamankinden çok ihtiyacımız var. Bu yüzden de eserleriyle bizi bu yıl gerçeklikten uzaklaştıran ve neşeyle dol-

duran bazı muhteşem insanlara teşekkür ederek başlamak istiyoruz: Park Ji-eun (*Crash Landing on You*), Alexis Hall (*Boyfriend Material*), Scarlett Packham (*The Rakes*), Rebekah Weatherspoon (*Xeni*), Martha Waters (*To Have and to Hoax*), Kate Clayborn (*Love Lettering* ve Twitter profilin), Lisa Kleypas (merhaba tanrıça) ve Nora Ephron, eh, her şey için. Sizler en büyük ilham kaynaklarımızınız ve bu tuhaf, akıllamaz zamanlarda yaratıcılığınız ve eğlenenize sığınabildiğiniz için size minnettarız.

Çekirdek ekibimizden daha iyisi olmadığından eminiz: Menajerimiz Holly Root daima sakinliğin, bilgeliğin ve kusursuz bir zamanlamaya sahip kötü eleştirilerin sesi oldun. Simon & Schuster/Gallery'deki editörümüz Kate Dresser, çok fazla, gerçekten çok fazla U dönüşüne katlandın. Kate, daha yola ilk çıktığımızdan beri CLo destekçisi olduğun, takıldığımızda yol gösterdiğin ve düzenlemeler sırasında nazıkçe bizi uyardığın için teşekkürler. Halkla ilişkiler temsilcimiz ve biricğimiz Kristin Dwyer, zaman durduğunda ve kendi pencereimizin ötesinde dünyanın nasıl görüldüğünü artık bilmediğimizde bile her şey yolundaydı. Başardık, işimizi tamamladık: İnsanlar kitaplarımızı buldu. İşinin hakkını her zaman veriyorsun, kızım.

S&S/Gallery ekibine her zaman olduğu gibi ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları için teşekkürler: Jen Bergstrom (seni gerçekten çok seviyoruz), Aimée Bell, Jen Long, Rachel Brenner, Molly Gregory, Abby Zidle, Anne Jaconette, Anabel Jimenez, Sally Marvin, Lisa Litwack, John Vario ve tüm Gallery satış ve ikincil hak ekibi. Carolyn Reidy'yi pandeminin ortasında kaybetmek herkesi derinden etkiledi. Onu daima özleyeceğiz. Her zaman harika oldukları ve başından beri bizi hiç yalnız bırakmadıkları için S&S'deki herkese katbekat daha minnettarız.

Marion Archer, kitabımızı okuduğun, tekrar okuduğun ve tekrar tekrar okuduğun için teşekkür ederiz. Notların ve geri bildirimlerin her zaman çok yerindeydi ve daima takdir edildi. Eric Service, tek gayemiz bayılmanın nedeni olmaktı. CLo ve Friends'teki okurlarımıza, bizi güldürdüğünüz, bize eşlik ettiğiniz

(ve tabii ki kitaplarımızı sevdiğiniz) için teŖekkürler. Her birinizi çok seviyoruz.

Dünyadaki her okurumuza, umarız bu kitabı elinize aldığınızda sağlıklı ve mutlusunuzdur. Okuduğunuz için teŖekkür ederiz. Mae ve Andrew'un hikâyesinin size seçtiğiniz ama (sizin iyiliğiniz için) ok da umutsuzca ihtiyaç duymadığınız bir kaçış sunması en büyük dileğimiz. Geçirdiğimiz zor yılın ardından, sizlere sevgi ve büyölü bir eğlence gönderiyoruz.

En içten sevgilerimizle,
Christina & Lauren

AŞK YANI BAŞINDAYKEN ne dilediğine DİKKAT ETMELİSİN

Maelyn Jones ailesiyle birlikte yaşıyor ve ona artık bir şey katmayan işinden nefret ediyordu. Yine de Noel yılın en büyülü zamanıydı ve dünyada en sevdiği yerdeydi: Ailesi ve onların ömürlük dostlarıyla tüm tatillerini geçirdiği karlı kulübede. Ancak gece yarısı yaptığı bir hata sığınağının sıcaklığını tehlikeye atmış ve işler hiç beklemediği biçimde sarpa sarmıştı.

Mae çaresizce evrenden onu mutlu edecek şeyi göstermesini dilediğinde kendini tatiline en baştan başlamak üzere uçakta bulmuştu. Bu ya dev bir şakaydı ya da gerçekten ona ikinci bir şans verilmişti. Hapsoldüğü bu zaman döngüsünden kurtulmak istiyorsa önce işleri yoluna koymalıydı. Özellikle de kendini bildi bileli âşık olduğu adama itiraf etmesi gereken bir şey vardı...

"Mükemmel bir
yılbaşı hediyesi."

—PUBLISHERS WEEKLY
(STARRED REVIEW)

"Lauren'ın ilk tatil romanı insana daha
en baştan kendini iyi hissettiriyor."

—BOOKPAGE
(STARRED REVIEW)

"Kusurlarıyla sevilesi bir kadın karakteri alın, aşırı ilgili
komşu-çocuğu kahramanı ekleyip üzerine sıcak bir aile
kutlaması serpiştirin; işte size Christina Lauren'dan zaman
döngüsü konulu leziz bir romantik komedinin tarifi."

LIBRARY JOURNAL (STARRED REVIEW)

